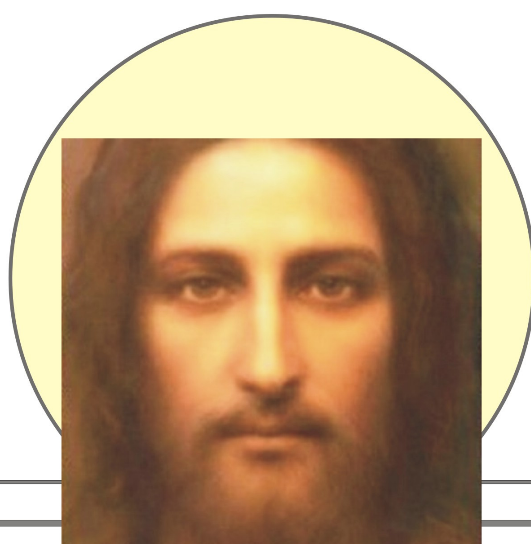
CE VREA ISUS SĂ SE ŞTIE ASTĂZI

Despre El însuşi, creştinism, Dumnezeu, lume şi fiinţa umană

Dictări divine prin mediumul Gina Lake

Traducere de Răzvan-Alexandru Petre

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2020

Colecţia CĂRŢILE LUI ISUS

„What Jesus Wants You to Know Today"

by Gina Lake

Endless Satsang Foundation, 2019

RadicalHappiness.com

Conţinut

Mediumul Gina Lake s-a înregistrat lecturând câteva mesaje dintre cele care formează conţinutul acestei cărţi, beneficiind şi de traducere în limba română. Le menţionăm în textul cărţii între semnele *« … »*, indicând la nota de subsol şi adresa videoclipului respectiv. Le puteţi asculta şi citi simultan subtitrarea pe YouTube în playlist-ul "Ce vrea Isus să se ştie astăzi", care grupează toate aceste videoclipuri:
https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUvyHntt3iJp8uDCfPcudMld

PREFAŢĂ

Această carte este una dintre multele care mi-au fost transmise de Isus prin procesul numit channeling conştient. Când îl canalizez pe Isus, în esenţă scriu sub dictare: Isus îmi vorbeşte mental, iar cuvintele auzite le tastez imediat în computer. Aceste cuvinte îmi sunt la fel de clare ca şi cum Isus le-ar rosti stând lângă mine. Dacă vreau, pot şi dialoga mental cu el.

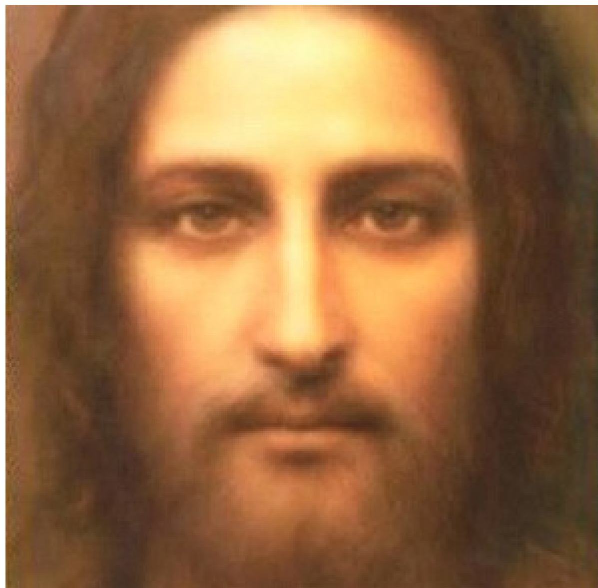
Deşi poate că n-aveţi nicio îndoială că Isus există încă, s-ar putea să vă îndoiţi că el poate sau ar vrea să comunice cu cineva în acest fel. Înţeleg asta şi, totuşi, el mi-a cerut să vă transmit aceste cuvinte. Şi nu sunt singura persoană cu care comunică sau a comunicat în acest fel. De-a lungul secolelor, a vorbit cu nenumăraţi oameni. Unii erau conştienţi că era Isus cel ce le vorbea, iar alţii nu. El este foarte disponibil celor care îi sunt devotaţi lui şi mesajului său de dragoste.

Pe lângă auzirea mentală a cuvintelor, îi simt şi energia şi percep o anumită intonaţie şi ritm în discursul său, care îi sunt specifice numai lui. Deoarece cuvintele pe care le primesc prin channeling le simt diferit de gândurile mele, nu îmi este deloc dificil să fac diferenţa dintre cuvintele pe care le vorbeşte Isus şi ceva ce aş gândi eu. În plus, spre deosebire de propriile mele gânduri, cuvintele lui Isus mă înalţă.

Sper că aceste cuvinte vor avea acelaşi efect asupra conştiinţei voastre. Poate că aşa veţi recunoaşte adevărul lor şi veţi avea încredere în originea lor – prin modul în care vă impresionează. Fiecare dintre noi trebuie să decidem singuri ce să credem şi cu ce credinţe vom trăi. Isus ne-a învăţat iubirea şi pacea şi a fost un exemplu viu al lor, de aceea a fost şi este atât de venerat. Recunoaştem adevărul când îl auzim.

Ceea ce ne-a împărtăşit Isus în celelalte cărţi ale mele şi ce împărtăşeşte în aceasta sunt sigură că vă va aduce mai multă pace şi dragoste, iar aceasta este cea mai bună dovadă privind veridicitatea şi valoarea acestor cuvinte.

Gina Lake,
iunie 2019

Capitolul 1:

VIAŢA MEA CA ISUS ŞI CREŞTINISMUL

*[1]«Eu sunt cel pe care îl cunoaşteţi sub numele de Isus Cristos. Eu exist, de asemenea, şi în voi, căci trăiesc în interiorul fiecăruia ca acea conştiinţă divină – Conştiinţa Cristică – cu care toată lumea este dăruită. Eu, ca Isus Cristos, nu sunt decât o reprezentare exterioară a Conştiinţei Cristice, dar Conştiinţa Cristică este şi în voi. Nu sunt singurul fiu al Tatălui. Sunteţi cu toţii fii şi fiice ale acestei supreme magnifice inteligenţe pe care am numit-o „Tată" şi pe care mulţi o numesc Dumnezeu.

Nu sunteţi diferiţi de mine, în sensul că aveţi acelaşi potenţial de a fi un Cristos, de a fi iluminaţi, ca şi mine. Cu adevărat, este destinul tuturor să devină iluminaţi. Acest lucru nu este evident, pentru că sunteţi conştienţi doar de această viaţă pe care o trăiţi. Dar dacă aţi cunoaşte evoluţia vieţilor pe care le-aţi trăit voi şi toţi ceilalţi, aţi vedea că aceste vieţi duc la un singur lucru: la iluminare, adică vă conduc înapoi Acasă la iubire, la propria voastră natură divină.

Iluminarea este o stare în care vezi cu adevărat, vezi adevărul despre cine eşti şi de unde ai venit. Acest adevăr nu este evident în starea voastră obişnuită de conştiinţă, ca fiinţe umane. Vedeţi ca „printr-o sticlă

---

[1] În lectura mediumului-autor: cap.1 part.1 https://youtu.be/JkYNY5f1J_I

întunecată”, şi aceasta este diferenţa esenţială între voi şi Isus, cel care am fost odată, sau fiinţa non-fizică ascensionată sau iluminată, cel care sunt acum.

Am cunoscut adevărul şi v-am învăţat adevărul când am trăit acum două mii de ani şi mă aflu aici pentru a vi-l oferi şi astăzi, lucru pe care îl pot face destul de uşor cu ajutorul acestui channel şi al altora. Channeling-ul sau darul clarauzului [n.tr. – mediumnitatea auditivă] este un mod prin care oamenii au comunicat cu cei din alte dimensiuni de-a lungul timpului. Channeling-ul nu este ceva nou, deşi nu este agreat de cei cu o înclinaţie mai ştiinţifică şi chiar de mulţi religioşi, care au fost învăţaţi că acea comunicare cu fiinţele din tărâmuri superioare s-a întâmplat doar oamenilor extraordinari din Biblie şi unor sfinţi, nu oamenilor de azi.

Este adevărat că majoritatea nu au această abilitate, dar au existat întotdeauna, de-a lungul istoriei, oameni care au avut-o şi care şi-au împărtăşit revelaţiile cu scopul îmbunătăţirii omenirii. Edgar Cayce a fost un astfel de exemplu.

Indiferent de ceea ce credeţi despre channeling, acesta este modul prin care pot să vă vorbesc astăzi. Dacă sunteţi deschişi şi doriţi să ascultaţi, atunci vă rog să citiţi mai departe, pentru că am multe să vă spun despre trecutul meu, lumea voastră de azi, vieţile şi bunăstarea voastră.

Mi-am împărtăşit învăţăturile pe larg prin acest medium şi voi continua s-o fac şi aici. Dar vreau, de asemenea, să vă comunic câteva lucruri despre mine, trecutul meu şi perspectiva mea asupra lumii pe care nu le-am împărtăşit până acum. Sunt vremuri dificile, într-adevăr, dar se întâmplă şi mult bine pe planeta Pământ, pe care eu şi cei ca mine îl salutăm.

Aş vrea să încep prin a explica cine am fost şi ce este ori nu este adevărat despre viaţa şi învăţăturile mele de acum două mii de ani. De asemenea, vă voi spune mai multe despre misiunea mea actuală. Ca să acceptaţi aceste lucruri s-ar putea să fie nevoie să renunţaţi la unele credinţe, deoarece unele dintre aceste informaţii pot fi neobişnuite sau în conflict cu ceea ce credeţi în prezent. Cu toate acestea, este important

pentru mine să restabilesc adevărul. Sunt multe lucruri pe care aş dori să le corectez şi să le explic, ca să înţelegeţi adevărul despre viaţa mea ca Isus, învăţăturile mele şi munca mea actuală cu omenirea.

În primul rând, aflaţi că Isus a fost doar una dintre multele mele vieţi pe Pământ, cea mai strălucită din punctul vostru de vedere, dar nu şi din al meu. Am fost un om simplu, care susţineam ceea ce credeam şi care predicam adevărul aşa cum îl ştiam. Am fost un învăţător spiritual şi un vindecător, dar nu am fost mai special decât voi, nu mai puţin uman şi nici mai divin. Totuşi, eram iluminat, iar asta m-a deosebit de alţii, fiind ceea ce oamenii recunoşteau şi venerau în mine.

În acele vremuri, era neobişnuit să întâlneşti pe cineva iluminat, deşi astăzi nu mai este chiar aşa. Mulţi presupun că am fost o fiinţă umană perfectă sau un zeu, dar nu am fost. Eram om, cu toate emoţiile şi tendinţele egotice ale oricărei fiinţe umane. Cu toate acestea, învăţasem să-mi stăpânesc natura inferioară sau ego-ul, inclusiv emoţiile mele, în cea mai mare parte, deşi încă mai trăiam unele emoţii.

Eram om şi eram divin, la fel ca şi voi. Majoritatea oamenilor nu şi-au pus în evidenţă sinele divin, sau cel puţin nu în măsura în care am făcut-o eu şi alte fiinţe iluminate sau trezite. Această viaţă umană este o călătorie de descoperire şi revelare a sinelui vostru divin şi de a învăţa să trăiţi ca acesta.

Ce înţeleg eu prin "iluminat" este că nu a mai trebuit să revin într-o altă viaţă pământeană după viaţa mea ca Isus. Mi-am finalizat călătoria şi lecţiile ca fiinţă umană, la fel cum o va face fiecare dintre voi la un moment dat. De fapt, îmi terminasem deja acea călătorie chiar înainte de a mă întrupa. Atunci am venit nu pentru propria mea evoluţie, ci pentru a împlini un anumit destin, pe care îl cunoaşteţi.

La un moment dat în timpul acelei vieţi, mi-am dat seama că am un destin şi, în general, am înţeles care era acel destin, deoarece eram în strânsă legătură cu „Tatăl", sau îndrumarea primită din dimensiunile superioare. Şi m-am angajat să urmez acele îndrumări, indiferent de încercările pe care le presupuneau.

Ştiam că mă voi confrunta cu mari dificultăţi în realizarea misiunii mele, întrucât umanitatea se afla într-o stare foarte primitivă şi, în cea mai mare parte, era profund ignorantă şi capabilă de mari cruzimi. În ciuda acestui fapt, am acceptat cu bucurie această provocare, pentru că

am văzut ocazia să îi influenţez pe mulţi cu mesajul meu de dragoste, care era atât de necesar. Cineva trebuia să vină pe Pământ pentru a împlini acest destin şi eu m-am oferit cu entuziasm. Am îmbrăţişat ocazia de a încerca să-i eliberez de cătuşele ignoranţei pe cei din preajma mea.

De asemenea, am prevăzut că, după moartea mea, multe dintre aceste învăţături vor fi preluate de ego-uri, denaturate şi puse în slujba unei religii ierarhice care va fi clădită în numele meu. Totuşi, învăţăturile trebuiau aduse pe Pământ pentru acei puţini care puteau să le înţeleagă şi să le transmită mai departe.

Scopul meu nu a fost niciodată să întemeiez o religie şi am înţeles că oamenii vor transforma într-o religie ceea ce am spus sau ceea ce credeau ei că am spus. Dar nu am putut face nimic în privinţa asta sau despre cum vor interpreta oamenii învăţăturile după dispariţia mea. Aceasta a rămas la latitudinea lor, iar de aici s-au tras multe concluzii.

Totuşi, de-a lungul secolelor, am făcut tot ce se putea face din dimensiunea în care mă aflu pentru a modela aceste învăţături prin intermediul unor călugări, călugăriţe, preoţi, clerici, autorităţi superioare din biserică şi oameni obişnuiţi care au reuşit să se conecteze cu mine intuitiv. Am fost întotdeauna prezent în biserica creştină, în culise, inspirând şi conducând oamenii către adevăr, în măsura în care am putut şi în măsura în care oamenii au fost deschişi faţă de mine şi adevăr. În ciuda acestui fapt, au rămas multe distorsiuni în învăţăturile atribuite mie.

Şi sunt prezent în bisericile voastre, în clădirile unde vă închinaţi. Prezenţa mea în biserici este reală şi se simte. Acest lucru este autentic, chiar dacă o parte din ceea ce se predică este inexact. Oriunde sunt chemat, apar. Şi ori de câte ori mă chemaţi, sunt prezent. Sunt real şi sunt simţit în Inimile oamenilor. Adevărul pe care l-am predicat este real şi el este trăit şi de Inimile voastre.

Mulţi dintre cei care mă simt în aceste locuri sacre tind să-şi încredinţeze fiinţa şi să creadă în ceea ce spune biserica, datorită experienţei lor reale cu mine. Dar încrederea în simţirea energiei mele şi încrederea în dogma bisericii sunt două lucruri foarte diferite. Acest lucru îi derutează pe mulţi: ei au experienţe spirituale adevărate într-un cadru bazat pe anumite neadevăruri. Nu este surprinzător faptul că oamenii acceptă anumite neadevăruri fără să le pună la îndoială, în

schimbul sentimentului de legătură spirituală pe care şi-o doresc şi o simt cu adevărat.

Vreau ca toţi oamenii religioşi şi spirituali să ştie că pot intra în legătură cu mine oriunde şi oricând. Nu este necesară nicio religie, nici măcar o clădire bisericească pentru a mă simţi pe mine şi adevărul pe care îl reprezint. Acest adevăr este adevărul naturii voastre divine şi pe aceasta o trăiţi când mă simţiţi pe mine. Tot ceea ce vă cer este să aveţi discernământ cu privire la credinţele voastre religioase şi să le acceptaţi numai pe cele care vă conduc la iubire. Puţin mai jos, voi enumera acele denaturări sau minciuni din creştinism la care puteţi renunţa.

Adevărul pe care am venit să-l predic este iubirea: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi" şi „Fă-le altora ceea ce ai vrea să-ţi facă ei" – adică astfel de adevăruri şi îndrumări simple, dar puternice, care, dacă ar fi aplicate, ar putea schimba lumea. Adevărul este simplu şi evident de la sine, deşi nu-i uşor de pus în practică.

Cunoaşterea adevărului este începutul schimbării lumii. Prea mulţi au trăit şi încă trăiesc după credinţe false în loc de adevăr. Am venit pe Pământ ca să încerc să schimb asta, să fiu o voce într-un vast deşert de înţelegeri greşite şi continui să fiu o voce a adevărului, în măsura în care pot, din această dimensiune. Nu v-am părăsit niciodată. Nu am încetat niciodată să fiu în slujba umanităţii şi a frumoasei voastre planete.

Am venit pe Pământ pentru a schimba inimile şi minţile oamenilor, dar oamenilor nu le place ca cineva să le pună în discuţie credinţele. Cei care o fac vor fi întotdeauna atacaţi de ignoranţi, de minţile înguste şi de cei însetaţi de putere. Convingerile greşite provin de la ego şi susţin ego-ul, iar ego-urile nu doresc să le fie ameninţat monopolul asupra credinţelor.

Astfel de credinţe susţin ierarhia şi presupusa superioritate a celor puţini din vârf, iar eu am venit pe Pământ pentru a răsturna situaţia, pentru a promova egalitatea, libertatea, pacea şi fericirea pentru toţi. Dacă această situaţie vă pare cunoscută, este pentru că nu s-au schimbat multe de-a lungul secolelor. Ego-ul încă este la putere şi creează inegalităţi şi nefericire pentru toţi, chiar şi pentru cei din vârf. Aceasta este tragedia. Căile ego-ului îi fac pe toţi nefericiţi. Nimeni nu câştigă când este ego-ul la conducere.

Dar cum se poate schimba acest lucru dacă oamenii nu înţeleg ce este ego-ul şi că viaţa condusă de ego nu este singura posibilitate?! Am venit să le arăt oamenilor ce este posibil, nu doar că pot fi fericiţi cu puţin, ci că sunt, de fapt, copiii unui Tată infinit de bogat şi generos, şi este la îndemâna tuturor să aibă o viaţă fericită şi abundentă aici, nu doar într-un presupus cer.

Odată ce adevărul este înţeles, bogăţiile interioare şi exterioare – şi mulţumirea – sunt posibile pentru toţi cei care sunt dispuşi să trăiască conform adevărului. Adevărul despre care vorbesc este iubirea. A permite dragostei să te ghideze în viaţă este tot ceea ce-i necesar pentru a trăi o viaţă binecuvântată, una plină de iubire şi alte tipuri de abundenţă: creativitate, bucurie, împlinire, frumuseţe şi adorare a unicului Dumnezeu care există în toate, dând viaţă la tot.

Pentru ea – Divinitatea care e în toate –am coborât la viaţă, pentru a o onora şi a răspândi vestea. Cei mai josnici şi cei mai puternici din societate sunt la fel de iubiţi în ochii lui Dumnezeu, în ochii celui ce se află în spatele întregii creaţii şi care trăieşte şi respiră prin toată creaţia.

Un lucru pe care aş vrea să-l înţelegeţi este că fiecare suflet, nu doar eu, vine de la Tatăl, de la iniţiatorul întregii vieţi. Toată lumea este fiul sau fiica lui Dumnezeu. Fiecare suflet se întrupează în multe, multe vieţi – mii de vieţi – pe Pământ sau pe o altă planetă, cu scopul de a-şi găsi drumul înapoi spre iubire.

Reîncarnarea este una dintre învăţăturile care au fost scoase din Biblie de părinţii bisericii, care au găsit această idee incomodă şi ameninţătoare. Ideea Raiului şi Iadului a fost mult mai simplă şi a ajutat la menţinerea oamenilor în ascultare: „Dacă faci ceea ce îţi spunem noi şi mergi la biserică în fiecare duminică, vei ajunge în cer: dacă nu, vei ajunge în Iad.” Dar viaţa este mult mai complexă – şi mult mai binevoitoare!

Pe măsură ce progresaţi de-a lungul numeroaselor vieţi pe Pământ, aflaţi în cele din urmă că proveniţi din dragoste şi că sunteţi făcuţi din dragoste, dar o aflaţi numai după ce, mai întâi, v-aţi rătăcit urmând ego-ul şi aţi trăit abisurile suferinţelor atrase de această alegere.

Când, în sfârşit, descoperiţi adevărul care vă eliberează din închisoarea ego-ului, aceea este o viaţă binecuvântată, cu adevărat, dar este doar începutul călătoriei înapoi spre iubire. Apoi, dragostea trebuie

practicată clipă de clipă, până când deveniţi această dragoste. Când această iubire a pătruns atât de mult în fiinţa voastră încât toată karma s-a echilibrat şi nu se creează o nouă karmă, se spune că sunteţi iluminaţi şi sufletul nu mai trebuie să se întoarcă în planul fizic.

Odată ce aţi absolvit planul pământesc, continuaţi să existaţi în dimensiuni superioare, non-fizice, fiecare dintre voi cu propriile sale experienţe, lecţii, slujire şi scop, din care sufletul se îmbogăţeşte continuu.

În aceste dimensiuni superioare, nu există suferinţă. Suferinţa pe care o trăiţi pe Pământ este specifică numai pentru acestă fază a evoluţiei sufletului. Aceste dimensiuni superioare stau la baza învăţăturilor despre rai. În acest sens, raiul este real, aşa cum pot atesta mulţi oameni care au experimentat aceste dimensiuni superioare, prin experienţe aproape de moarte şi călătorii în afara corpului.

De eoni de timp, eu trăiesc în dimensiuni superioare, în a cincea şi a şasea. Am gustat şi din a şaptea [n.tr. – suprema, în această clasificare]. Viaţa mea pe Pământ ca Isus a fost cea a unui mântuitor. Acest lucru este adevărat şi voi explica imediat la ce mă refer. Deşi coborârea în planul pământesc din dimensiuni superioare, aşa cum am făcut eu, poate părea un mare sacrificiu, totuşi, eu nu am perceput-o aşa. Cei aflaţi în dimensiunile superioare există pentru a sluji. Este bucuria noastră să facem asta. Este motivul nostru de a fi. Astfel dăm slavă Tatălui. De-a lungul istoriei umane, fiinţele din dimensiuni superioare s-au reîncarnat în mod regulat pentru a sluji omenirea.

Deci eu nu sunt special în privinţa asta. Da, am venit ca salvator, dar asta se întâmplă mereu în toate universurile. În întreaga creaţie sunt trimişi salvatori pentru a sluji celor care au nevoie. După cum am spus-o atât de des, la baza creaţiei se află bunătatea. Noi, cei din dimensiunile superioare, trăim pentru dragoste şi trăim în slujba iubirii, iar slujba noastră este să îi îndreptăm spre iubire pe cei rătăciţi.

Am venit pe Pământ pentru a vă mântui de credinţele voastre false. Singurul mijloc pe care l-am avut pentru a vă salva a fost să vă învăţ adevărul, şi pentru asta am fost răstignit, pentru că v-am învăţat iubirea. Învăţăturile mele erau considerate a fi agitatoare. I-au supărat pe cei de la putere, care doreau să rămână la putere.

Autoritățile credeau că sunt un revoluționar şi se gândeau că vreau puterea lor, dar au greşit. Nu am prețuit puterea pământească, nu am avut nicio dorință pentru lucrurile la care tânjesc majoritatea oamenilor şi care, cred ei, în mod eronat, că-i vor face fericiți. Eu ştiam adevărul. Ştiam că fericirea nu poate exista niciodată acolo unde nu este iubire. Am venit să vă învăț asta, nu să revendic puterea, nici măcar puterea spirituală.

Nu am venit să clădesc o biserică sau să fondez o religie, ci să corectez denaturările din religia de atunci. Aceasta este şi intenția mea de acum, întrucât multe dintre învățăturile care mi se atribuie au fost înțelese greşit şi denaturează adevărul. Voi face tot posibilul să corectez aici aceste neînțelegeri.»*

∞

*[2]«Primul lucru pe care aş vrea să îl clarific este că nu am murit pentru păcatele voastre. Am venit să vă învăț adevărul, astfel încât să nu vă mai comportați în moduri care vă fac rău vouă şi celorlalți. Am venit să vă învăț calea iubirii, care este şi calea iertării.

Pentru asta, nu era nevoie să fiu răstignit. Răstignirea mea nu v-a mântuit şi nici nu v-a spălat păcatele, dar m-a făcut martir, ceea ce a asigurat supraviețuirea învățăturilor mele. Poate că din acest motiv au permis forțele superioare ca răstignirea să facă parte din destinul meu. Am fost conştient de acel destin înainte de a intra în trup şi apoi am devenit din nou conştient de el odată ce am devenit suficient de avansat spiritual încât să-mi prevăd soarta.

Da, am venit pentru a salva oamenii, dar de ei înşişi, de propriile lor credințe greşite şi de lipsa de iubire, învățându-i alt mod de a fi. Evenimentele din viața mea nu au salvat pe nimeni în acea viață şi nici ulterior. Nimeni nu vă poate salva cu adevărat în afară de voi înşivă. Nimeni nu va fi eliberat din închisoarea ego-ului prin acțiunea unui mântuitor şi, cu atât mai puțin, printr-un sacrificiu de sânge. Ideea de a face un sacrificiu de sânge pentru a câştiga aprobarea sau iertarea de la Dumnezeu este o pură superstiție, o întoarcere la primitivismul şi

[2] În lectura mediumului-autor: cap.1 part.2 https://youtu.be/mDzxy3Lg4ZU

religiile omenirii antice. Nu mi-am sacrificat trupul pentru voi sau din alt motiv.

Mântuitorul aduce învăţăturile, iar apoi oamenii trebuie să se mântuie aplicând acele învăţături în viaţa lor. Nimeni nu este mântuit fără un angajament şi un efort din partea sa de a cunoaşte adevărul şi de a-l urma. Nu există altă cale. Eu şi ceilalţi vă luminăm calea, dar fiecare persoană trebuie să aleagă să păşească pe calea iubirii şi să o trăiască. Repet: Numai voi vă puteţi elibera din închisoarea ego-ului şi de convingerile sale greşite.

Că tot suntem la chestiunea corectării informaţiilor eronate, vă este clar acum că nu sunt unicul fiu al Dumnezeu şi nici nu sunt Dumnezeu ori un zeu, cel puţin nu mai mult decât sunteţi şi voi? Sau aş putea-o spune într-un alt mod: toată lumea şi totul este Dumnezeu întrupat. Dumnezeu trăieşte în creaţie.

Asta înseamnă că aceeaşi conştiinţă se află în tot. Această conştiinţă este uneori numită Conştiinţa Cristică, deşi există multe alte nume pentru ea, cum ar fi lumina divină, conştiinţa divină, Conştiinţa Cosmică, Esenţa, Conştiinţa şi Sinele.

Aceeaşi conştiinţă priveşte prin ochii fiecărei creaturi care are ochi. Priviţi şi convingeţi-vă! Aceeaşi inteligenţă se găseşte în ochii fiecărei creaturi vii, chiar şi în acelea care presupuneţi că ar fi mult mai puţin inteligente decât voi.

Inteligenţa despre care vorbesc nu este acea inteligenţă care poate fi măsurată prin examene, ci inteligenţa vieţii însăşi. Viaţa este inteligentă! Viaţa este inteligentă, pentru că Dumnezeu este inteligent. Această inteligenţă este de o strălucire de neimaginat, o inteligenţă pe care nici măcar eu nu o pot înţelege pe deplin.

Nu sunteţi separaţi de această inteligenţă, ci v-aţi născut din ea şi, prin urmare, sunteţi una cu ea. Dacă ar fi altfel, nu aţi exista. Nimic nu există separat de această inteligenţă. Există o singură inteligenţă şi ea a manifestat tot ce înseamnă viaţă.

Dumnezeu este întrepătruns cu viaţa în aşa fel încât Dumnezeu nu poate fi separat de ea. Dumnezeu este inerent vieţii în acelaşi mod în care umezeala este inerentă în apă. Prin urmare, nu există o creatură mai importantă sau mai măruntă şi nici o ierarhie în cadrul creaţiei. Asta ar fi ca şi cum ai spune că braţul tău este mai important decât piciorul tău sau

că un măr este mai important decât o portocală (deşi ego-ul ar putea pretinde ceva de genul ăsta). Tot ce a fost creat are un loc, o funcţie şi o valoare pentru Întreg. Fiecare lucru are o valoare egală în ochii lui Dumnezeu, care l-a creat să fie exact aşa cum este.

Cu toate acestea, deşi Dumnezeu se află în spatele creaţiei, asta nu înseamnă că Dumnezeu se află în spatele a tot ceea ce se întâmplă în creaţie, deoarece anumite creaturi, precum sunteţi voi, au primit liber-arbitru şi sunt capabile să fie şi ele creatori, ceea ce include crearea de suferinţă pentru ele şi ceilalţi.

Această neînţelegere – că Dumnezeu vă provoacă suferinţa şi că, poate, vă pedepseşte astfel – este una dintre neînţelegerile cele mai periculoase promovate de religie, căci cum v-aţi putea elibera de suferinţă dacă nu înţelegeţi ce o provoacă?! Atâta vreme cât veţi crede acea minciună, veţi da vina pe Dumnezeu sau pe alţii sau pe circumstanţe pentru suferinţa voastră şi nu veţi vedea că voi sunteţi cei responsabil pentru ea. Gândirea greşită şi emoţiile şi acţiunile negative care decurg din gândurile voastre vă provoacă suferinţa.

În funcţie de ceea ce alegeţi să credeţi şi de modul în care alegeţi să reacţionaţi la viaţă, creaţi în lume mai multă dragoste sau opusul ei. Când cineva alege să manifeste opusul iubirii sau să provoace răul, nu Dumnezeu este vinovat. Dumnezeu v-a înzestrat cu libertatea de a alege şi de a crea şi, până la urmă, învăţaţi din alegerile voastre să fiţi creatori mai buni, să creaţi fericire în locul suferinţei. Iar cea care vă învaţă acest lucru este tocmai suferinţa. Ea vă îndepărtează de ceea ce este anti-viaţă, anti-iubire.

Propria voastră suferinţă personală este aşa-numita pedeapsă pe care o primiţi pentru că aţi făcut alegeri neconforme cu dragostea. Aceasta este singura „pedeapsă”, să zicem, acordată de Dumnezeu. Sunteţi concepuţi să suferiţi ori de câte ori „rataţi ţinta”, care este şi semnificaţia păcatului. „Ţinta”, obiectivul sau scopul, este iubirea. Suferiţi ori de câte ori ieşiţi din armonia cu dragostea.

Suferinţa şi bucuria fac parte din sistemul de ghidare care vi s-a dat, acel dispozitiv de orientare care, atunci când este urmat, vă aduce înapoi Acasă la iubire. Suferinţa vă arată că acum credeţi o minciună sau aţi luat-o într-o direcţie greşită, în timp ce bucuria vă spune contrariul. Dacă nu vreţi să suferiţi, atunci nu mai credeţi şi nu mai faceţi ceea ce vă face

să suferiţi pe voi şi pe ceilalţi, şi începeţi să credeţi şi să faceţi ceea ce aduce pace, dragoste şi bucurie.

Conceptul de păcat originar este o altă neînţelegere gravă. Nu există niciun păcat originar. Fiinţele umane nu sunt rele din naştere, ci dimpotrivă: fiinţele umane sunt în mod natural bune. Doar că au un ego care le determină să se vadă pe ele însele ca fiind separate de restul, simţind lipsuri şi fiind în conflict cu viaţa şi cu ceilalţi, în contradicţie cu iubirea. Deci, fiinţele umane se comportă urât, dar nu sunt rele. Pur şi simplu, se înşală. Ele înţeleg viaţa greşit.

Ego-ul percepe greşit viaţa. Ego-ul este provocarea dată fiinţelor umane ce trebuie depăşită pentru a găsi drumul înapoi Acasă spre iubire. Ego-ul este, totodată, în spatele tuturor lecţiilor şi creşterii voastre şi, prin urmare, vă ajută evoluţia în această dimensiune terestră.

Primii creştini şi cei dinaintea lor au văzut corect că ceva din omenire avea nevoie să fie reformat sau mântuit. Dar eu nu am venit să mântui omenirea de păcatele ei. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, mântuirea nu este necesară. Toată lumea este deja iertată de Sus. Învăţătura mea despre iertare se referă la iertarea de sine şi a celorlalţi, astfel încât să puteţi merge mai departe şi să nu rămâneţi blocaţi în durerea trecutului.

Şi nici nu am venit să salvez omenirea de ego. Asta ar fi însemnat anihilarea ego-ului, care este perfect conceput pentru a face ceea ce face. Chiar dacă ego-ul putea fi anihilat, nu aş fi distrus ceea ce a creat Dumnezeu. După cum am spus, am venit să învăţ oamenii cum să se mântuie singuri. Am venit să-i învăţ cum să-şi stăpânească propriul ego şi să se întoarcă la iubire.

În Biblie, ego-ul este ilustrat prin Satana. După cum se spune că Satana m-a ispitit în deşert, ego-ul, prin vocea din cap, îi ispiteşte pe oameni să acţioneze împotriva naturii lor divine, să meargă împotriva iubirii. Vocea din capul tău te ispiteşte să acţionezi egoist şi miop, să faci ceea ce este în interesul ego-ului, şi nu ceea ce este mai bun pentru Întregul de care eşti intim şi indisolubil legat.

Când acţionezi împotriva Întregului şi dăunezi altora, te răneşti şi pe tine însuţi. Păcatul este la fel ca şi cum te-ai lovi pe tine însuţi, pentru că şi tu suferi atunci când îi faci pe alţii să sufere. Aceasta este una dintre

lecţiile elementare ale omenirii, motiv pentru care dictonul „Fă-le altora aşa cum ai vrea să-ţi facă ei ţie” este un îndreptar atât de bun.

Există adevăruri profunde în Biblie, inclusiv cele care nu sunt înţelese de majoritatea oamenilor. Dar Biblia este, de asemenea, plină de neadevăruri şi interpretări greşite a spuselor mele. Într-un astfel de document, este foarte dificil să separi adevărul de ficţiune. Când minciunile sunt încorporate în adevăruri profunde, acele adevăruri fac ca minciunile să pară adevărate.

Mare parte din ce afirmă Biblia că am spus este adevărat. Cele mai faimoase citate ale mele au supravieţuit fiindcă sunt adevărate şi au fost percepute ca atare de-a lungul istoriei. Adevărul rezistă testului timpului. Dar se pare că şi minciunile rezistă, atunci când este folosită frica pentru a le păstra.

Când auzi adevărul, ceva din interiorul tău spune: „Da!” Acest ceva este Inima spirituală, natura ta divină. Când mintea ta este deschisă, vei descoperi singur adevărul. Dar când mintea ta este închisă, pentru că a fost programată cu minciuni, este mult mai dificil să descoperi adevărul.

Una dintre cele mai periculoase şi dăunătoare minciuni susţinute de biserică este ideea că nu poţi avea încredere în propriul tău intelect sau în Inimă pentru a cunoaşte adevărul. Învăţarea copiilor că nu pot avea încredere în sistemul lor de ghidare interioară dat de Dumnezeu şi că trebuie să creadă orice le este predicat de autorităţile religioase, oricât de iraţional sau fals ar fi, este anti-Dumnezeu (anti-iubire), anti-adevăr, anti-libertate, anti-democratic şi anti-ştiinţă. Nu cred că vreţi să trăiţi într-o societate construită pe aceste valori; şi totuşi, mulţi trăiesc aşa.

Aceasta nu ar fi ajuns o aşa mare problemă dacă bătrânii voştri şi cei dinaintea lor ar fi ştiut adevărul. Dar uitaţi-vă în jur! Cât de bine vă serveşte sistemul de credinţe care vi s-a dat?! Cât de fericiţi şi de liberi sunt oamenii?! Multe dintre disfuncţionalităţile din familie şi societate sunt cauzate de faptul că vă puneţi credinţa în lucruri neadevărate şi că nu vă daţi seama ce este adevărat: ce este adevărat despre viaţă şi cum să v-o trăiţi şi cum să fiţi fericiţi şi în pace în această lume. Acestea sunt lucruri de bază pe care nu le cunoaşteţi la nivel colectiv, deşi câţiva înţeleg adevărul.

Acesta este adevărul pe care am venit să vă învăţ: Care este adevărul despre viaţă? Care este sensul vieţii? Cum poţi trăi o viaţă foarte bună?

Cum te raportezi la ceilalţi? Cum te raportezi la emoţiile tale? În viaţa voastră vă lipseşte atât de mult înţelegerea esenţială pentru a trăi împreună în pace şi armonie ca o singură familie a omenirii. Ce contează dacă ştii la câţi kilometri este Pământul de Soare sau cine a câştigat bătălia de la Waterloo, dacă nu ştii cum să-ţi trăieşti viaţa?!

Ce îi învăţaţi pe copiii voştri? În cea mai mare parte, îi învăţaţi ceea ce aţi fost şi voi învăţaţi, dar în cazul omenirii, acesta este situaţia orbului care conduce orbii. Ce este cel mai important nu se învaţă nicăieri. În schimb, religia, care se presupune că ar fi o autoritate în chestiuni spirituale, induce în eroare oamenii şi, de multe ori, creează şi mai multă ură şi conflicte în lume, nicidecum mai multă iubire. Când lumea este atât de rătăcită, adesea este trimis un salvator să readucă oamenilor adevărul.

Din fericire, astăzi există o mulţime de oameni care comunică acest adevăr, mai mulţi ca niciodată în istorie – atât de mulţi vestitori ai adevărului, atât de mulţi care cunosc adevărul şi oferă acces la el. Această carte este doar unul dintre modurile prin care este diseminat adevărul şi doar unul dintre mijloacele prin care eu îl răspândesc.

Mult mai eficient este acest mijloc în comparaţie cu mersul peste văi şi dealuri, predicând unor mulţimi relativ mici! Astăzi, datorită tehnologiei, adevărul are şanse reale de a ajunge pretutindeni şi de a avea impact. Şi sunt recunoscător acestei „tehnologii" de channeling, fără de care nu m-aş putea face auzit în lume astăzi.

Vi s-au trimis mulţi salvatori, inclusiv cei care facilitează diseminarea adevărului prin invenţiile lor tehnologice. Şi ei servesc adevărul, deşi nu întotdeauna. După cum ştiţi bine, tehnologia poate răspândi la fel de bine atât minciuni, cât şi adevăruri. Cu toate acestea, cei care caută adevărul spiritual îl pot găsi astăzi cu uşurinţă, iar cei care difuzează şi urmează minciunile primesc o lecţie dură.

Pentru a reveni la neînţelegerile şi minciunile propagate de religie, voi adăuga şi conceptele de Cer şi Iad. Chiar dacă Dumnezeu ar fi dat pedepse, ceea ce Dumnezeu nu face, nu este nevoie să pedepseşti oamenii sau să corectezi nedreptăţile într-un loc cum ar fi Iadul. Orice păcat pe care-l faci este, să zicem, „pedepsit" instantaneu prin negativitatea pe care o trăieşti şi contracţia pe care o simţi în fiinţa ta atunci când îl produci.

Apoi, dacă încă mai este nevoie de corecţii privind acel comportament, karma sau viaţa, în general, vor intra în joc ca învăţători şi te vor pune în situaţiile necesare pentru a echilibra acel comportament. Dar nici karma nu pedepseşte, ci este un profesor foarte înţelept. Echilibrarea karmei şi orice instruire necesară se întâmplă chiar aici pe Pământ, în această viaţă sau în alta. Unele învăţături se dau şi între vieţi, în planul astral – dar e vorba de instruire, nu de pedeapsă.

În ceea ce priveşte Cerul, cu siguranţă, există tărâmuri cereşti unde veţi locui după ce v-aţi iluminat şi aţi absolvit planul pământesc. Dar cerul descris de creştinism este prea letargic şi prea simplificat pentru a se potrivi cu adevărul, căci sufletul progresează la nesfârşit prin diferite dimensiuni cereşti şi îndeplineşte diverse sarcini şi slujiri când se întoarce acasă la Unimea din care a plecat.

Învăţăturile despre păcatul originar, păcat, în general, cer şi iad, Dumnezeu ca cel ce pedepseşte şi atâtea alte idei false, au fost inserate în Biblie ca mijloc de control al oamenilor prin frică şi vinovăţie şi de a-i menţine în structura bisericii. Dacă biserica îţi spune minciuni şi ţi se bagă în cap că vei merge în Iad dacă nu crezi acele minciuni, atunci eşti prins într-un sistem de credinţă dăunător, care îţi va face evoluţia spirituală mult mai dificilă. Mulţi îşi petrec vieţi după vieţi aderând la astfel de sisteme de credinţă, până când găsesc curajul de a se elibera.

Aceasta nu înseamnă că creştinismul sau religiile în general nu sunt niciodată de ajutor. Aşa cum am spus mai devreme, majoritatea oamenilor trăiesc chiar şi în structuri religioase rigide adevărata spiritualitate şi sentimentul de a fi conectat la ceva dincolo de ei înşişi. Religiile oferă, de asemenea, sprijin social şi unele orientări morale utile. Şi mulţi îi slujesc pe cei săraci şi năpăstuiţi.

Din păcate, chiar dacă biserica învaţă iubirea frăţească, aşa cum am făcut-o şi eu, creştinii sunt adesea critici faţă de cei care nu le împărtăşesc credinţele sau care sunt, pur şi simplu, diferiţi. Şi adesea, nu-şi recunosc ipocrizia judecăţii lor. În acest fel, ego-ul a corupt creştinismul, iar biserica nu pare să recunoască acest lucru sau să încerce să-l corecteze. Din contră, biserica tinde să hrănească în adepţi un sentiment vanitos de virtute şi superioritate, care, foarte ades, duce la conflicte cu cei care nu sunt de acord cu ei.

Nu asta v-am învăţat. Am predicat: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi”. Punct. Fără excepţii. Nu am spus: „Iubeşte-ţi aproapele numai dacă este ca tine” sau „Iubeşte-l pe aproapele tău numai dacă este creştin sau heterosexual”. V-am învăţat că aproapele tău nu este diferit de tine, că toţi sunt la fel în ochii lui Dumnezeu. Toată lumea este Dumnezeu. Aceeaşi împărăţie a cerurilor este în fiecare.

Nu am avut intenţia de a crea o religie şi nu am fost implicat în crearea creştinismului. Şi totuşi, în numele meu a fost creată o religie. Nu spun asta cu mânie, pentru că nu sunt capabil de această emoţie. Vreau doar să clarific asta celor pentru care numele meu şi creştinismul par a fi acelaşi lucru.

Când mi-am asumat această misiune, am ştiut că aşa se va întâmpla. Ştiam că învăţăturile mele vor fi folosite greşit şi înţelese greşit. Acest lucru era menit să se întâmple, având în vedere starea de conştiinţă a majorităţii omenirii. Şi astfel, totul a decurs aşa cum a decurs.

Dar majoritatea dintre voi sunteţi mult mai sofisticati decât cei din timpurile vechi, mult mai raţionali şi mai capabili să pătrundeţi minciunile care vi s-au spus. Şi totuşi, atât de mulţi încă nu le pătrund. Sper că ceea ce afirm aici vă va oferi unora dintre voi permisiunea de care aveaţi nevoie pentru a gândi cu capul vostru şi pentru a decide singuri ce este adevărat. Vă rog să vă amintiţi că eu am predicat dragostea, iar orice credinţă care duce la un comportament neiubitor nu poate fi învăţătura mea.

Este bine să-i judeci pe alţii sau este bine să fii iubitor?! Acestea sunt stări de conştiinţă care se exclud reciproc. Dacă credinţele tale religioase te determină să fii critic şi lipsit de iubire faţă de cineva, atunci ar trebui să pui la îndoială aceste credinţe. Nu trebuie să te simţi vreodată înfuriat sau supărat sau nemulţumit sau superior faţă de cineva. Nu asta a fost calea mea. Aceste sentimente duc doar la suferinţă. Alege, în schimb, dragostea. Alege doar dragostea. Este atât de simplă, într-adevăr, mult mai simplă decât ura sau dispreţul.

Judecata şi ura îţi epuizează energia. Te fac şi pe tine nefericit, nu numai pe alţii. Acesta este un motiv suficient pentru a nu mai judeca. „Fă-le altora aşa cum ai vrea ca să-ţi facă ei ţie”. Nu vrei să fii judecat, deci nu-i judeca pe alţii. Opreşte critica. Nu te-am învăţat să judeci. Dumnezeu nu judecă. Numai ego-ul judecă.»*

∞

*[3]«Unele minciuni ce au devenit parte a creştinismului au avut ca scop să mă zeifice, să mă pună pe un piedestal pentru a fi venerat ca zeu, făcându-mă special şi superior vouă. Când eram printre voi, eu nu m-am distanţat de voi în acest fel şi n-aş face-o nici astăzi.

Nu am fost şi nu sunt un zeu, nu mai mult decât sunteţi voi, aşa cum am spus. Biserica m-a făcut zeu spunând că m-am născut dintr-o fecioară, deşi nu a fost aşa, şi susţinând că am înviat din morţi, deşi nu am făcut-o. Întrucât nicio fiinţă umană nu a realizat vreodată asemenea fapte, logica era că, dacă eu am făcut-o, atunci înseamnă că sunt un zeu. Dacă credeţi acele minciuni iniţiale, cum că m-am născut dintr-o fecioară şi mi-am înviat trupul, atunci este destul de logic să credeţi că sunt un zeu sau născut din Dumnezeu.

Acesta este modul prin care primii mei adepţi şi părinţii bisericii m-au ridicat la rangul de Dumnezeu – cu minciuni. Dar am fost muritor, la fel ca voi, şi am murit, aşa cum veţi face şi voi. Cu toate acestea, sufletul meu este nemuritor, la fel ca al vostru, şi a continuat să existe într-o altă dimensiune după moarte, aşa cum o va face şi al vostru. Cu toţii suntem şi umani, şi divini, muritori şi nemuritori.

A pretinde că eu am fost un zeu şi că voi nu sunteţi este una dintre minciunile cele mai dăunătoare din creştinism. Este dăunătoare, deoarece implică faptul că vă lipseşte potenţialul divin care este în toţi, nu doar în mine. Este ca şi cum i-ai spune unui copil că nu este suficient de inteligent sau suficient de bun, deşi acel copil este perfect capabil. Este ca şi cum ai împiedica o pasăre să fie ceea ce a fost menită să fie, tăindu-i aripile. Înseamnă a stânjeni potenţialul şi dreptul fiecărei fiinţe umane de a deveni cât de bună poate fi ea.

Nu i-ai face asta copilului tău, nu-i aşa?! I-ai spune copilului tău că nu este suficient de bun?! Nu, ci, din dragoste, i-ai spune copilului tău adevărul – că este o fiinţă divină şi iubitoare şi că îl vei ajuta să facă tot posibilul pentru a manifesta acel potenţial divin. Îţi încurajezi copilul să devină ceea ce el poate fi. Nu-l numeşti pe copilul tău păcătos şi incapabil. Ego-ul face asta, dar nu şi un tată sau o mamă iubitoare, nu un Dumnezeu iubitor.

---

[3] În lectura mediumului-autor: cap.1 part.3 https://youtu.be/pW3NRGTHqcM

Biserica creştină vă face să vă ruşinaţi, iar acest lucru este evident nesănătos pentru indivizi şi pentru societate. Este disfuncţional. Nu vreau ca numele meu să fie amestecat în asta. Nu acesta a fost mesajul meu. Mesajul meu a fost opusul. Adevărul este invers.

Cine sau ce beneficiază numindu-vă pe voi păcătoşi, iar pe mine, zeu? Aceasta este o întrebare importantă. Minciunile ego-ului ascund întotdeauna o agendă, un beneficiu pentru el. Dacă eşti rău şi ai nevoie de răscumpărare, atunci cineva trebuie să îndeplinească rolul de a te răscumpăra. Dacă aţi crede că nu aveţi nevoie de răscumpărare sau că puteţi să vă adresaţi direct lui Dumnezeu pentru a fi răscumpăraţi, atunci nu ar fi nevoie de o biserică sau de autorităţi religioase. Dar biserica v-a mai spus o minciună: trebuie să mergeţi la biserică pentru a fi mântuiţi, deoarece numai cei pe care biserica i-a instruit şi i-a declarat vrednici pot acţiona ca mediatori între voi şi Dumnezeu.

Prin aceste minciuni, biserica s-a făcut singură indispensabilă. Acesta este, de asemenea, un mijloc convenabil de a păstra controlul mesajului – adică, este adevărat doar ceea ce acceptă biserica ca adevărat. Acesta este un alt exemplu al modului în care creştinismul a fost corupt de ego.

Asta nu îi face pe toţi cei din biserică corupţi, dar sistemul în care sunt implicaţi este corupt. Liderii religioşi din biserică sunt victime ale înşelării la fel de mult ca oricine. Nu prea există un remediu pentru acest lucru, cu excepţia desfiinţării bisericii pe care o ştiţi, ceea ce nu se va întâmpla, decât dacă toată lumea o va părăsi, dar asta încă nu s-a întâmplat de aproape două mii de ani.

Din fericire, cunoaşterea este putere. Adevărul vă va elibera de astfel de minciuni. Vă va elibera ca să vă percepeţi aşa cum sunteţi cu adevărat, ca fiinţa frumoasă, iubitoare, divină care sunteţi şi puteţi fi, chiar şi acum, când trăiţi această viaţă umană. Vă va da libertatea să aveţi o relaţie cu însuşi Dumnezeu, fără nevoia unui mediator, şi să descoperiţi singuri că Dumnezeu vă vorbeşte prin Inimă. Acolo se găseşte adevărul. În ea se poate avea încredere.

Adevărul poate fi găsit şi în fapte şi în ştiinţă. Vi s-a dat o minte raţională şi un intelect, abilitatea de a gândi şi discerne, şi trebuie să o folosiţi. La urma urmei, voi sunteţi cei care suferă consecinţele dacă credeţi minciunile. Prin urmare, este responsabilitatea voastră să aveţi

grijă să nu credeţi minciuni, să descoperiţi singuri ce este adevărat, care sunt faptele. Dar ca să vă trăiţi frumos viaţa, faptele nu sunt suficiente; va trebui să vă bazaţi pe sistemul intern de ghidare care vi s-a dat: Inima.

Biserica nu este atât de dornică să vă urmaţi Inima, deoarece biserica profită când urmaţi învăţăturile sale, care uneori sunt în conflict cu Inima. Din păcate, învăţăturile bisericii sunt un ghid inadecvat despre cum să trăiţi fiecare moment. În cel mai bun caz, ele oferă îndrumări morale generale, pe care trebuie să vă daţi seama singuri cum să le aplicaţi în situaţii concrete.

Pe de altă parte, sistemul de ghidare pe care vi l-a dat Dumnezeu este un sistem de îndrumare clipă de clipă: descoperiţi în fiecare moment cum să vă mişcaţi în viaţă ascultând „mica voce liniştită din interior". Voi spune mai multe despre acest lucru într-un alt capitol.

Deocamdată, vreau să mă întorc la alte frământări pe care le am cu privire la ceea ce s-a făcut şi s-a spus în numele meu. Să vorbim despre sex, dacă nu vă deranjează. Un alt mod în care am fost transformat într-un zeu şi aşa-numitele dovezi că aş fi fost un zeu erau că nu aş fi făcut sex. Acesta este un mit, desigur, deoarece eram la fel de uman ca oricine şi aveam soţie şi copii. Dar se potrivea scopului bisericii să spună că eu sunt celibatar, lucru care era considerat virtuos şi potrivit unui zeu.

Din această minciună, a rezultat în mod logic că, dacă a fi celibatar este dumnezeiesc şi bun, atunci a face sex este rău. Consecinţa acestei minciuni a fost că a întreţine relaţii sexuale sau chiar a dori sexul a devenit o dovadă suplimentară a nevredniciei cuiva ca fiinţă umană, a naturii sale animale, păcătoase, nelegiuite. Şi ăsta-i necazul cu această minciună.

Ca şi în cazul păcatului originar, această minciună te face să te ruşinezi şi să te depărtezi de natura ta divină. Acesta este încă un mod prin care creştinismul îţi tăgăduieşte adevărata ta natură şi îţi întăreşte natura inferioară. Îţi spune că tu eşti natura ta egotică şi îţi neagă natura divină. Cât de ironic! Cât de contrar adevăratului rol al religiei, care ar trebui să te conducă spre Dumnezeu, nu să te îndepărteze de Dumnezeu.

O altă ramificaţie nefericită a credinţei în această minciună este că reprimarea acestei dorinţe foarte naturale de sex poate duce la manifestări sexuale nepotrivite şi dăunătoare. Atunci sexul, într-adevăr, devine un lucru rău. În cadrul bisericii există o mulţime de exemple

despre ceea ce se întâmplă atunci când bărbaţii încearcă să fie celibatari. Nu mă refer la homosexualitate, care este o formă mai puţin frecventă, dar legală de sexualitate, ci pedofilia: adică, preotul ca prădător sexual.

Celibatul nu este o stare naturală. Este în regulă să alegeţi celibatul dacă asta doriţi, dar a deveni celibatar nu este o cale către iluminare. Deşi unii oameni iluminaţi şi-au pierdut interesul pentru sex, celibatul nu este necesar pentru iluminare.

O altă minciună, care este poate cea mai oribilă, este că creştinismul ar fi singura religie adevărată şi că oamenii ar putea veni la Dumnezeu numai prin mine, Isus. Această minciună, ca şi celelalte, este concepută pentru a menţine oamenii în limitele bisericii creştine şi pentru a-i împiedica să exploreze alte religii şi credinţe. Ca majoritatea minciunilor, aceasta foloseşte frica – frica de condamnare şi de a nu ajunge la Cer – pentru a-şi păstra adepţii.

Odată ce crezi acest lucru, devii un credincios adevărat şi care poate fi recrutat pentru a încerca să-i convingă şi pe alţii să se alăture bisericii. La urma urmei, nu ai vrea ca alţii să fie condamnaţi. Un bun creştin ar vrea să-i salveze pe alţii de acea soartă. Această minciună serveşte bisericii ţinând oamenii legaţi de ea şi ajutând-o să se extindă. Acum chiar că ai un motiv cu adevărat important pentru a fi creştin – vei fi veşnic blestemat dacă nu eşti!

Chiar aşa credeţi că funcţionează viaţa?! Chiar aşa ar proceda un Dumnezeu iubitor?! Miroase mai mult a ego, nu-i aşa? Unde sunt dovezile că creştinismul ar fi singura religie adevărată sau că eu aş fi fost singurul fiu al lui Dumnezeu? În Biblie?! Se spune că Biblia oferă dovezi în acest sens, dar cât de încredere este Biblia?!

S-ar putea vorbi atât de mult despre subiectul Bibliei, dar voi spune doar câteva cuvinte. Gândiţi-vă la vremurile în care a fost scrisă Biblia. Imaginaţi-vă, dacă puteţi, cât de diferiţi erau lumea şi oamenii care trăiau atunci. Majoritatea oamenilor aveau puţină educaţie şi nimic asemănător genului de cunoştinţe la care aveţi acces astăzi. Nu existau dispozitive de înregistrare sau tehnologii de comunicaţie. Neînţelegerile şi dezinformările abundau, cum se întâmplă chiar şi astăzi. Omenirea se afla într-o stare de profundă ignoranţă.

Ceea ce s-a scris despre mine, care au devenit Evangheliile, a fost scris la mult timp după moartea mea şi reconstruit de numeroşi oameni,

mai ales din poveşti transmise oral. Evangheliile conţin înfloriri, inexactităţi şi născociri împreună cu adevăruri. Nu vorbim aici despre o istorie de viaţă atent înregistrată de un observator imparţial care a trăit alături de mine. Oamenii care au scris Evangheliile erau oameni obişnuiţi, simpli, care le-au scris mult după ce dispărusem, fără nicio înţelegere, cunoştinţe sau experienţă directă cu mine.

Şi totuşi, multe dintre faptele de bază şi multe dintre lucrurile pe care le-am spus au fost păstrate corect sau aproape corect. Dar, aşa cum am spus, adevărul amestecat cu minciuni este o combinaţie deosebit de periculoasă, chiar dacă minciunile sunt relativ puţine. Cele mai problematice denaturări sunt falsificările intenţionate şi omisiunile.

Multe au fost lăsate în afara Evangheliilor, cum ar fi faptul că am studiat cu maeştri spirituali din Extremul Orient, că am fost căsătorit şi aveam copii şi că aveam ucenici atât bărbaţi, cât şi femei. Acestea şi multe alte aspecte ale vieţii mele nu au mai fost incluse în scurtele relatări ale vieţii mele din Evanghelii, fie pentru că astfel de fapte nu erau cunoscute sau rememorate, fie pentru că nu servea intereselor cuiva să le includă.

Ceea ce este lăsat deoparte în mărturiile istorice este, adesea, la fel de important ca şi ceea ce este inclus. Şi motivul pentru care unele lucruri au fost lăsate deoparte este important. Ceea ce este atribuit istoriei are adesea mai mult de-a face cu persoana istoricului decât cu adevărul. Cei care scriu istoria au întotdeauna propriile perspective şi interese, adesea conduse de ego-urile lor. Lucrurile nu au stat altfel nici acum două mii de ani.

Un alt motiv pentru unele dintre distorsiunile din aceste relatări, în special în citatele atribuite mie, este că cei aflaţi în starea egotică de conştiinţă, în care se găseşte cea mai mare parte a umanităţii, înţeleg deseori greşit adevărurile care emană din conştiinţa superioară. De multe ori, trebuie să fi avut chiar tu scurte viziuni ale adevărului ca să înţelegi afirmaţiile maeştrilor spirituali.

Pentru a complica şi mai mult lucrurile, ceea ce s-a scris era într-o limbă foarte diferită de a voastră şi a suferit numeroase traduceri, editări şi modificări de-a lungul nu doar a anilor, ci chiar a secolelor. În acele vremuri, era destul de uşor să adaugi citate, să modifici ceea ce am spus sau am făcut sau să omiţi lucrurile pe care le-am spus sau le-am făcut, în

moduri care denaturau sau falsificau adevărul, fără ca cineva să-şi dea seama. Şi chiar asta s-a întâmplat.

Unul dintre cele mai bune exemple în acest sens este următorul citat, atribuit în mod fals mie, care, aşa cum tocmai am spus, este una dintre cele mai flagrante minciuni ale creştinismului: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine.” În acest citat, ceea ce am spus a fost atât citat greşit, cât şi înţeles greşit.

Acest citat inexact – această minciună – a servit autorităţilor religioase pentru a construi o biserică şi a susţine „o singură biserică adevărată”. Din păcate, a condus şi la un prejudiciu nemăsurat cauzat de judecăţi, separare, ură şi conflict.

Acesta este rezultatul minciunilor. Minciunile fac rău oamenilor. Îi separă între ei. Îi fac să-şi facă rău unii altora. Adevărul nu face asta. Adevărul îi eliberează pe oameni şi îi aduce în armonie cu pacea şi dragostea.»*

Probabil că mulţi dintre voi vă întrebaţi cum a fost viaţa mea ca Isus. Deci, voi vorbi puţin despre asta. Am trecut deja în revistă câteva dintre inexactităţile despre povestea vieţii mele: nu am fost fiul lui Dumnezeu, nu am fost un zeu, nu m-am născut dintr-o fecioară, nu mi-am ridicat trupul din morţi, nu am fost celibatar, ci căsătorit cu copii, şi nu am avut intenţia sau dorinţa de a-mi întemeia o biserică.

Ca o remarcă secundară, aveam pielea întunecată, părul castaniu închis şi ochii căprui închis, aşa cum arătau majoritatea oamenilor din această zonă a lumii. Nu eram atât de chipeş pe cât sunt înfăţişat deseori. Trăsăturile mele nu erau chiar simetrice. Totuşi, de multe ori am apărut oamenilor în viziuni cu o înfăţişare mai apropiată de ceea ce se aşteaptă ei, ca să le împlinesc aşteptările.

Vă rog să ştiţi că orice reprezentare pe care o aveţi cu mine poate fi folosită pentru a vă conecta cu mine, aşa că nu este deloc important felul în care arătam. A fost doar un corp temporar, de care m-am folosit în acea viaţă.

M-am născut dintr-o mamă şi un tată profund spirituali, care au fost informaţi printr-o viziune înainte de a mă naşte că li se va da un copil special, care va fi un lider spiritual. Ştiind acest lucru, când am crescut,

mi-au permis multă libertate pentru a mă exprima şi a-mi dezvolta talentele. Părinţii mei au avut încredere în mine, m-au susţinut şi mi-au dat libertatea de care aveam nevoie.

La o vârstă foarte fragedă, am avut acces la cunoştinţe speciale. Puteam dialoga mental cu fiinţe din dimensiunile superioare, care m-au călăuzit şi m-au ajutat să disting faptele de ficţiune în Scripturile din acea vreme şi chiar în problemele lumeşti. Am învăţat de la aceste fiinţe din dimensiunile superioare lucruri care, în general, nu erau cunoscute şi nu erau scrise nicăieri. Drept urmare, am câştigat reputaţia de a fi un băiat foarte inteligent şi perspicace.

De asemenea, am primit pregătire timpurie de la comunitatea secretă a Esenienilor, care nu era departe de locul în care trăia familia mea. Scopul acestei comunităţi era să adune şi să arhiveze cunoştinţe esoterice de peste tot. Am beneficiat foarte mult de cunoştinţele lor metafizice şi spirituale, la care puţini oameni aveau acces.

Chiar şi când eram destul de tânăr, oamenii erau atraşi de mine şi interesaţi să audă ce aveam de spus. Acest lucru mi-a trezit apetitul de a fi învăţător. Mai presus de orice, am vrut să învăţ mai multe şi să devin învăţător, deşi nu prea am ştiut ce va însemna asta, decât mult mai târziu.

Aveam o fire curioasă şi neliniştită. Nu am vrut să duc o viaţă convenţională. Am vrut să fiu liber să călătoresc şi să explorez diverse filosofii. Dar mai mult decât orice, am vrut să îndrept nedreptăţile şi să demasc ipocrizia pe care o vedeam atât de evidentă la conducătorii religioşi ai acelor vremuri.

Era evident pentru mine că majoritatea liderilor religioşi nu erau nişte oameni sfinţi care înţelegeau adevărul. Ei doar jucau un rol şi se bucurau de o poziţie superioară în societate. Dar populaţia suferea din pricina lor, din cauza judecăţilor lor dure şi a regulilor rigide. Oamenii sufereau, de asemenea, din pricina romanilor, care-i asupreau din motivele lor. Nu prea ştiam ce aş putea face în legătură cu asta, dar eram sigur că vreau să fac ceva.

Dar mai întâi, trebuia să mă dezvolt. Tânjeam după şi mai multă cunoaştere decât putea oferi comunitatea mea. Tânăr fiind, doream să călătoresc. Auzisem de mari maeştri spirituali care trăiau în locuri

îndepărtate, cum ar fi India, şi îmi doream să-i cunosc şi să studiez cu ei. Acesta a fost visul meu.

Problema a fost că asta a însemnat să-mi părăsesc familia şi prietenii pentru mult timp şi, în special, o femeie de care eram profund îndrăgostit, pe care o cunoşteţi ca fiind Maria Magdalena. Maria era şi ea profund spirituală şi m-a înţeles. Ştiam că suntem destinaţi să fim împreună şi am făcut legământ unul faţă de celălalt. Dar încă nu eram pregătit să mă căsătoresc până nu voi fi explorat mai departe de unul singur.

Am avut ocazia să călătoresc în Extremul Orient, unde am rătăcit din loc în loc. Auzeam despre câte un maestru şi mergeam oriunde s-ar fi aflat el. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am descoperit a fost că învăţăturile acestor maeştri erau similare cu ceea ce primisem în sinea mea. Acest lucru m-a ajutat să am încredere în calea pe care mergeam şi în destinul pe care îl intuiam.

Mi se spusese că am un destin special, dar aveam îndoielile mele, în mod firesc. Am aflat că aceşti maeştri spirituali erau îndrumaţi în mod similar şi că cei cu un astfel de destin adesea şi-l cunoşteau de la o vârstă fragedă. Întâlnirea cu aceşti maeştri mi-a confirmat drumul în viaţă, astfel încât am continuat cu şi mai mare încredere.

M-am simţit ca acasă lângă aceşti înţelepţi, iar ei mi-au arătat ce este posibil – ce înseamnă să fii un maestru spiritual. Cu toate acestea, la un moment dat, m-am simţit obligat să mă întorc acasă. Acolo era nevoie de mine mai mult decât în India. În ţara mea, era mare suferinţă, din cauza ignoranţei şi a asupririi şi eram sigur că aveam menirea să încerc să o ameliorez într-un fel. Deci, am plecat.

Odată ce m-am întors, am ştiut că este timpul să mă căsătoresc şi să-mi întemeiez un cămin cu Maria. Deci, mi-am investit energia în aceasta pentru o perioadă şi am întemeiat o familie. Dar mereu, atenţia mea şi atenţia noastră era îndreptată asupra a ceea ce era cel mai aproape de inimile amândurora: extinderea conştiinţei şi înţelegerii noastre spirituale. Meditam împreună şi îi împărtăşeam mereu Mariei revelaţiile pe care le primeam.

Am continuat să evoluez spiritual în acest timp, chiar dacă activităţile mele erau destul de banale. Lucram atât ca tâmplar, cât şi ca pescar, muncă din care subzistam. Dar viaţa are felul ei de te a împinge

mai departe şi astfel, într-o zi, în timp ce eram botezat de vărul meu, Ioan Botezătorul, am fost „lovit de fulger”, ca să spunem aşa, adică de energia spirituală cunoscută sub numele de Kundalini. Asta a schimbat totul. La momentul respectiv nu mi-am dat seama, dar ceea ce trăiam era iluminarea.

Această transformare spirituală a cerut multe săptămâni de singurătate şi contemplare pentru a o putea integra. Această perioadă de singurătate reprezintă cele patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în deşert despre care se vorbeşte în Evanghelii, deşi nu s-a petrecut, de fapt, într-un mediu deşertic şi nu a durat exact patruzeci de zile şi nopţi. În acest timp, nu am fost supus ispitelor, ci am avut viziunea clară a ego-ului uman, care, drept urmare, şi-a pierdut orice putere pe care o mai avea asupra mea.

După aceasta, nu am mai fost niciodată la fel. Nu mai eram omul dinainte. Vedeam lucrurile diferit, inclusiv la propriu, deoarece puteam vedea energia şi lumina oamenilor şi îi “citeam” ca niciodată înainte. Acesta a fost unul dintre darurile care mi s-au oferit prin iluminare, împreună cu abilităţile de vindecare relatate în Evanghelii. Oamenii erau vindecaţi în prezenţa mea: fizic, emoţional şi spiritual, deoarece acestea sunt înrudite. S-au întâmplat minuni.

Iluminarea a fost începutul vieţii mele publice ca învăţător şi tămăduitor, care este descrisă în Evanghelii destul de exact, la fel ca şi evenimentele care au dus la răstignire şi răstignirea însăşi. Aşadar, nu voi povesti prea multe despre această cea mai semnificativă perioadă din viaţa mea, cu care majoritatea dintre voi sunteţi deja familiarizaţi. Voi spune doar că, cu mult înainte de răstignire, ştiam că voi fi răstignit, pentru ameninţarea care o reprezentam atât pentru autorităţile politice, cât şi pentru cele religioase din acea vreme, şi am acceptat această soartă.

Aş mai vrea să ştiţi că răstignirea nu a fost chiar atât de dureroasă pe cât părea. În cea mai mare parte a timpului cât am stat pe cruce, conştiinţa mea s-a separat de corp, înainte de a-l părăsi definitiv, ceea ce nu este neobişnuit într-o traumă. A deveni inconştient în astfel de circumstanţe teribile este un mecanism de auto-protecţie pe care îl trăiesc şi animalele.

Bineînţeles că mi-a părut rău pentru familia mea, dar cei de la putere nu mă puteau lăsa să mă exprim şi am înţeles asta. Am ştiut, de

asemenea, că învăţăturile mele vor rezista într-o formă sau alta. Învăţăturile mele sunt destul de bine prezentate în Biblie prin citatele care mi-au supravieţuit, aşa limitate cum sunt ele, cu excepţia câtorva cazuri importante, pe care le-am menţionat deja.

După răstignire, le-am apărut ocazional unora într-un corp de lumină. Acest trup li se părea real, aşa că unii au crezut că mi-am înviat trupul, chiar dacă nu era aşa. Nu sunt, în niciun caz, singura persoană care a murit şi a reapărut în faţa altora într-un corp aparent real, pe care puteam să-l manifest prin simpla voinţă. Aceasta este o abilitate pe care o au maeştrii spirituali, dacă aleg să o folosească.

De la moartea mea, am rămas devotat Pământului şi evoluţiei umanităţii. Sunt disponibil să mă conectez cu oricine îmi este devotat mie şi mesajului meu de dragoste. Este întotdeauna posibil să ajungeţi la mine dacă aveţi această intenţie. Deci, vă rog, nu ezitaţi să mă chemaţi!

Acum aş vrea să explic cine sau ce sunt acum şi ce rol joc pentru Pământ. Astfel, veţi putea întrevedea şi propriul vostru viitor dincolo de planul terestru.

La fel ca toate sufletele care au absolvit dimensiunea fizică, care include Pământul şi toate celelalte lumi fizice, am continuat să evoluez în dimensiuni superioare, non-fizice. Această evoluţie, cum este şi a voastră, este întotdeauna spre binele Întregului. Creaţia este concepută pentru a servi creaţiei. Toată creaţia, pe planul fizic şi dincolo de el, este strâns împletită şi interconectată. Orice acţiune se repercutează în toată creaţia. Ceea ce voi faceţi contează şi ceea ce noi facem contează.

Cei de la nivelurile superioare de evoluţie îi slujesc pe cei de la nivelurile inferioare. Noi, la nivelurile superioare, suntem înzestraţi cu abilităţi pentru a vă sluji, atât ca umanitate în ansamblu, cât şi ca indivizi. Îi servim pe cei din planul fizic în diferite moduri, în principal oferind îndrumări intuitive şi aranjând evenimentele, în măsura în care acest lucru este necesar şi posibil.

Îngerii păzitori nu sunt un mit, ci o realitate, deşi cei care îndeplinesc această funcţie nu sunt de obicei îngeri, ci spirite-ghizi şi alte fiinţe elevate care au avut vieţi pământeşti. Îngerii nu fac parte din

această categorie. Există şi alţii, mai presus de noi, care ne ghidează într-un mod similar.

Inteligenţa creativă, sau Dumnezeu, are un plan pentru cei de pe tărâmul fizic şi ni se oferă cunoaşterea acestui plan odată ce este decis. Acest plan nu este atât de ferm stabilit pe cât aţi putea crede. Inteligenţa creativă "cântă după ureche", iar planul se construieşte clipă de clipă, într-un mod organic, pe măsură ce creaturile iau decizii prin liberul lor arbitru şi pe măsură ce se clarifică direcţiile de mers. Inteligenţa creativă are anumite obiective sau intenţii, dar modul exact în care aceste intenţii sunt realizate depinde de alegerile făcute în cadrul creaţiei.

Noi avem o anumită abilitate de a influenţa aceste decizii libere când este necesar, ajutăm la stabilirea direcţiei în care evoluează lucrurile, pentru a ne asigura că intenţiile inteligenţei creative sunt îndeplinite într-un fel sau altul. Aceasta este munca mea. Mai precis, munca mea implică evoluţia umanităţii şi a anumitor indivizi esenţiali pentru această evoluţie. Nu-i îndrum pe oameni în viaţa lor personală, fiindcă o fac spiritele-ghizi, dar de multe ori mă implic în îndrumarea celor care ar putea afecta situaţia de ansamblu de pe Pământ.

De exemplu, eu nu sunt un ghid personal al acestui medium, decât în măsura în care este necesar pentru munca noastră împreună. Nu sunt ghidul personal al nimănui. Nu dau sfaturi concrete oamenilor despre viaţa lor prin niciunul dintre mediumii mei, ci doar învăţături şi sfaturi mai generale. Sunt un învăţător al lumii întregi, nu un spirit-ghid.

Acest lucru este valabil, în general, şi pentru maeştrii ascensionaţi cu care colaborez. Lucrăm, adesea împreună, pentru a influenţa ceea ce se întâmplă pe Pământ, în măsura în care ni se permite şi suntem capabili. Ceea ce ni se permite şi ce putem face este limitat de anumite reguli pe care trebuie să le respectăm şi de simplul fapt că nu suntem întotdeauna capabili să influenţăm alegerile oamenilor.

Liberul-arbitru este liber. Totuşi, oamenii pot fi, adesea, destul de uşor de influenţat intuitiv sau de sugestiile altor persoane sau de schimbarea situaţiilor. Acestea sunt instrumentele pe care le avem la dispoziţie pentru a orienta alegerile oamenilor în direcţii care ar fi cele mai bune pentru Întreg.

Deşi multe alegeri pe care oamenii le fac nu contează, unele sunt cruciale, iar acestea sunt cele pe care, probabil, vom încerca să le

modelăm, fie că o face un spirit-ghid, fie un maestru ascensionat. De obicei, cu cât este mai importantă o decizie, cu atât mai multe fiinţe, inclusiv maeştrii ascensionaţi, se implică în încercarea de a influenţa acea alegere.

Cele mai dramatice intervenţii sunt acelea în care sunt concepute evenimente pentru a schimba orientarea cuiva. Sunt sigur că aţi trăit cu toţii acest lucru, când s-a întâmplat ceva şocant şi, probabil, nedorit, care v-a determinat să vă deplasaţi atenţia sau să schimbaţi direcţia. Este posibil ca astfel de evenimente să fi fost special concepute pentru a servi unui anumit scop în viaţa voastră.

Spuneam că sunt învăţătorul lumii. Ce înţeleg prin aceasta este că lucrez prin mediumi precum cel de faţă pentru a transmite informaţii şi învăţături care vor fi utile umanităţii. De asemenea, lucrez cu persoanele importante pentru destinul umanităţii în mod intuitiv sau în timp ce ele dorm, atunci când receptivitatea este adesea cea mai mare.

Lucrez cu omenirea în aceste moduri de când am părăsit trupul lui Isus şi cu mult înainte de asta. Absolvisem planul terestru cu mult înainte de acea viaţă ca Isus. Deci, am intrat în acea viaţă deja ca un maestru ascensionat.

Acesta este unul din motivele pentru care am avut acces atât de uşor la puterile pe care le consideraţi miraculoase. Ceea ce mi s-a întâmplat când am devenit iluminat a fost atât de spectaculos şi complet pentru că am recâştigat iluminarea pe care o atinsesem deja într-o viaţă anterioară.

S-ar putea să fiţi surprinşi să aflaţi că acelaşi lucru se petrece astăzi cu mulţi alţii, deoarece multe fiinţe deja iluminate au coborât pe Pământ în aceste vremuri critice pentru a-l „salva", aşa cum am făcut şi eu. Cei mai mulţi dintre ei nu afişează puterile miraculoase pe care le-am demonstrat eu, de obicei, pentru că acest lucru ar fi contraproductiv în lumea voastră. În vremea mea, acele minuni au contribuit la convingerea oamenilor că ceea ce predicam era adevărat. Dar, în cea mai mare parte, astfel de minuni tind mai mult să perturbe decât să ajute. Voi spune mai multe în următorul capitol despre cei care au coborât în ultima vreme să slujească omenirea.

Pe lângă faptul că sunt un învăţător al lumii, eu şi alţi maeştri ascensionaţi suntem şi vindecători, aşa cum am fost în viaţa mea ca Isus. Transmitem energie vindecătoare oricui o cere şi este deschis să o

primească, în special celor care sunt vindecători, cum ar fi tămăduitorii energetici şi învăţătorii spirituali. Mulţi dintre vindecătorii alternativi şi învăţătorii spirituali de astăzi sunt fiinţe din dimensiuni superioare care au venit pe Pământ pentru a sluji, iar noi lucrăm prin ele pentru a vindeca şi a ridica nivelul de conştiinţă de pe Pământ.

De asemenea, transmitem energie vindecătoare planetei şi altor entităţi care pot beneficia de ea, cum ar fi anumite specii de animale ameninţate. În plus, putem influenţa unele dintre sistemele care menţin homeostazia sau echilibrul Pământului.

Ca şi în cazul influenţării intuitive, ni se permite să influenţăm vindecarea cuiva doar în măsura în care el o permite şi în măsura în care ea nu interferează cu lecţiile şi planul sufletului său. Deoarece oamenii au liber-arbitru, sunt liberi să se deschidă sau să se închidă faţă de cei din dimensiunile superioare, iar noi suntem obligaţi să respectăm această alegere.

Majoritatea celor care se închid faţă de noi nu sunt conştienţi că sunt închişi şi nu aleg să facă asta în mod conştient, dar totuşi trebuie să respectăm acest lucru şi, prin urmare, să nu ne implicăm. Oamenii fie sunt scufundaţi în gândurile lor egotice, fie nu sunt, şi asta este, în esenţă, ceea ce determină dacă cineva este deschis sau nu faţă de noi. Când cineva este scufundat în gândurile sale egotice, s-ar putea spune că alege acele gânduri, deoarece nu caută nimic în afara lor. Şi până nu o va face, nu îl putem influenţa prea mult.

Fiecare om, indiferent de starea lui de conştiinţă, primeşte, într-o oarecare măsură, îndrumare şi vindecare din alte dimensiuni. Dar, având o intenţie mai clară de a primi îndrumare şi vindecare, va primi şi mai mult. Acesta este motivul pentru care îi încurajez atât de des pe oameni să se roage şi să solicite ceea ce doresc şi au nevoie. În acest fel, primim permisiunea de a interveni mai intens.

Adesea, oamenii au astfel de intenţii sau spun rugăciuni când suferă profund. Atunci, ei strigă deseori după ajutor, iar noi le răspundem. Noi îi lăsăm pe oameni să aibă experienţele pe care le au până când declară că sunt gata să aibă o experienţă diferită. Atunci, le putem transmite energie vindecătoare şi îi putem ajuta să înveţe din acele experienţe tot ce au nevoie, după care să poată merge mai departe.

Am spus înainte că nu sunt un ghid personal, totuşi, sunt un vindecător personal. Dacă mă chemaţi pentru vindecare, atunci o veţi primi. Această vindecare poate fi spirituală, emoţională sau fizică. Poate lua şi alte forme, cum ar fi idei, oportunităţi sau daruri care vă uşurează calea. Motivul pentru care eu şi alţi maeştri ascensionaţi suntem atât de disponibili oricui pentru vindecare este acela că vindecarea este un mijloc de a vă ridica vibraţia, starea de conştiinţă, iar aceasta este una dintre misiunile noastre din acest moment. Suntem însărcinaţi cu ridicarea conştiinţei globale şi asta se face om cu om.

Transmitem, de asemenea, energie grupurilor de oameni: „Oriunde sunt adunaţi doi sau mai mulţi, acolo sunt şi eu”. Când vă adunaţi împreună cu intenţia de a evolua şi de a vă vindeca şi mă chemaţi pe mine sau pe alţi maeştri ascensionaţi, sosim cu darurile de care aveţi nevoie pentru a vă accelera evoluţia spirituală.

O mare parte a acestei accelerări presupune a vă ajuta să vă vindecaţi rănile psihologice. Dacă ne cereţi vindecare, vă vom ajuta să scoateţi la suprafaţă unele complexe emoţionale şi apoi vă vom oferi intuiţiile, revelaţiile şi energia vindecătoare pentru a le vindeca. Vă facilităm cursul natural al evoluţiei voastre. Cu ajutorul nostru, această evoluţie se poate petrece mai repede şi mai blând.

Intenţia voastră este esenţială în acest proces de vindecare. Intenţia ne anunţă că sunteţi pregătiţi şi dispuşi să acceptaţi şi să vă vindecaţi. Există un timp pentru toate, cum se spune, şi intenţia voastră de a vindeca ceva ne spune că aveţi suficientă conştientizare şi voinţă pentru a coopera la propria vindecare. Fără asta, nu ar avea rost să vă oferim asistenţă.

Vindecarea este o cooperare între noi. Spuneţi: „Da, sunt gata şi doresc să vindec problema x” şi vă ajutăm în acest sens. Dar va trebui să participaţi şi voi la metodele prin care vă ajutăm la vindecare. De exemplu, putem trimite un vindecător pentru a vă ajuta sau o carte care să vă ajute sau o revelaţie la care să meditaţi. În procesul de vindecare, comunicăm cu voi în aceste moduri diferite: prin intermediul oamenilor, cărţilor şi intuiţiilor.

Deci, vedeţi, acest proces de vindecare nu este pasiv. Aveţi de muncit şi voi. Şi dovada că sunteţi cu adevărat gata să vindecaţi ceva este că

sunteţi dispuşi să luaţi măsuri pentru a vă vindeca sau să vă deschideţi la idei deosebite sau să faceţi propria investigaţie interioară.

Şi acum, probabil că am spus destule pentru a pregăti scena ca să vă destăinui unele dintre viziunile mele despre lumea voastră, problemele ei şi ce se poate face în privinţa lor.

Capitolul 2:

LUMEA VOASTRĂ

a) Situaţia din lume şi socio-politica americană [4]

Cei mai mulţi dintre voi care citesc aceste rânduri au, probabil, o viziune asemănătoare cu a mea asupra situaţiei din lume. Cel mai probabil, sunteţi îngrijoraţi de ceea ce vedeţi că se întâmplă la multe niveluri: schimbarea climei, poluarea şi degradarea mediului, suprapopularea, distribuţia inegală a bogăţiei şi a resurselor, terorismul şi războiul, prejudecăţile şi inegalităţile rasiale. Acestea sunt doar câteva dintre cele mai presante probleme ale umanităţii.

Nu pretind că pot rezolva aceste probleme pentru voi, dar există soluţii, deoarece problemele voastre provin, în esenţă, din starea de conştiinţă a umanităţii. Acest lucru poate că sună simplist şi, totuşi, este adevărat. Am fost martor cum lumi ca a voastră au trecut prin transformări similare, unele reuşind, iar altele nu. Succesul în rezolvarea problemelor se reduce la a alege iubirea în locul interesului personal şi al statelor naţionale. Acesta este motivul pentru care soluţia transformării lumii voastre este ridicarea nivelului de conştiinţă al oamenilor. Iubirea este soluţia.

Iubirea va face posibil să vă apropiaţi într-o lume unită şi asta trebuie să se întâmple, iar asta e ceea ce încearcă să se nască din toată această durere şi suferinţă. Există o evoluţie naturală prin care trec lumile, iar societatea globală este următorul pas în evoluţia umanităţii.

[4] Subtitlurile la acest capitol aparţin traducătorului

În unele lumi, această nevoie de unitate este clară şi acceptată, în timp ce în altele, unificarea în acest mod este privită mai degrabă ca o problemă decât ca o soluţie. Nu se vrea să se întâmple acest lucru din mai multe motive, dar cele mai multe se bazează pe frică, prejudecăţi sau interes personal.

În tranziţia către o societate globală, oamenii vor trebui să facă schimbări şi să se adapteze. Unii îşi vor pierde locurile de muncă, în timp ce alţii îşi vor găsi noi locuri de muncă. Aşa cum identitatea voastră personală trebuie să sufere uneori schimbări, la fel trebuie să se întâmple şi cu identitatea naţională. Pentru a deveni o lume unită, trebuie să deveniţi mai toleranţi, să nu faceţi discriminări şi trebuie să admiteţi că pacea este imposibilă fără egalitate, fără o distribuţie mai justă a bunurilor şi fără ca voi să deveniţi „păzitorii fraţilor voştri". [n.tr. – Geneza 4:9]

Pe scurt, trebuie să vă deschideţi inimile către alţii, căci altfel, aţi putea pieri cu toţii. Sunteţi în aceeaşi barcă şi barca se scufundă. Sloganul „fiecare pe cont propriu" nu vă va salva. Trebuie să colaboraţi înainte de a fi prea târziu. Oare câte filme nu au descris această situaţie, în care personajele erau într-o situaţie dificilă, dar s-au salvat lucrând împreună?!

Da, multe filme ale voastre vorbesc despre un supererou care salvează omenirea şi mulţi dintre voi speră asta. Au existat mulţi „supereroi" printre voi care au plonjat din înălţimi şi v-au salvat de o problemă sau alta. Dar niciun supererou sau grup de extratereştri nu va salva omenirea, decât, eventual, pentru a extrage de pe Pământ nişte supravieţuitori după ce l-aţi distrus. Însă nu acesta este sfârşitul fericit pe care îl doreşte majoritatea dintre voi.

Când ai probleme, trebuie să te bazezi pe resursele tale interioare. Asta face un supererou şi asta va trebui să facă fiecare dintre voi. Soluţiile de care aveţi nevoie se află în interiorul vostru şi trebuie să vă puneţi în comun resursele pentru a găsi cele mai bune soluţii. Acest lucru se întâmplă deja pe tot globul şi este posibil mai mult de atât, având în vedere posibilităţile de comunicare dintre voi. Dacă două capete sunt mai bune decât unul, atunci imaginaţi-vă ce ar putea face şapte miliarde, mai ales când sunt presate să găsească soluţii. Deci, cu siguranţă, există o speranţă pentru lumea voastră.

Una dintre probleme este că nu sunteţi de acord cu privire la ce problemele aveţi. Schimbările climatice sunt un exemplu. Înainte de a găsi o soluţie, trebuie să fiţi de acord că undeva este o problemă. Iar în alte cazuri, cum ar fi suprapopularea, sunteţi conştienţi de problemă şi de unele soluţii relativ simple, cum ar fi punerea contracepţiei la dispoziţia tuturor celor care au nevoie de ea, dar nu există voinţa de a pune în aplicare aceste soluţii.

Dacă nu vă reduceţi de bunăvoie populaţia, oamenii vor continua să sufere în diverse moduri din cauza asta. Planeta voastră este deja ocupată complet. Reducerea populaţiei ar ameliora şi alte probleme ale lumii. Şi totuşi, prea puţini par să o recunoască drept o problemă majoră sau să facă ceva în această privinţă. Naşterea a mai puţini oameni este o soluţie mult mai simplă a suprapopulării, decât să lăsaţi oamenii să moară de foame, boli şi război.

Odată ce v-aţi identificat problemele, aveţi nevoie de capital, de la guvern sau privat, pentru a-i finanţa pe cei care pot găsi soluţiile cele mai bune. Antreprenorii din Silicon Valley şi din alte părţi au realizat deja performanţe extraordinare şi sunt în pragul unor mari descoperiri care vă vor transforma lumea. Ceea ce vă trage înapoi şi adesea întârzie progresul este politica – adică, incapacitatea de a determina guvernele să sprijine ceea ce este benefic pentru societate şi pentru viitorul vostru.

Un exemplu sunt noile forme de energie. Guvernele voastre se agaţă de mijloacele actuale de generare a energiei, deşi este evident că veţi avea nevoie de alternative la combustibilii fosili. Până când nu vor face ceea ce este mai bine pentru societate şi viitorul vostru, şi nu la ordinul unor autorităţi şi a grupurilor de interese, guvernele vor înşela aşteptările publicului şi vor rata viitorul.

Politica este coruptă de cei puţini care au putere şi care îşi folosesc puterea pentru a manevra guvernul după voia lor. În loc să slujească oamenilor, prea adesea, guvernele îi slujesc pe aceşti puţini bogaţi, ceea ce duce la păstrarea inegalităţilor sociale, deşi acum e nevoie urgentă de viziune şi inovaţie.

Cei de la putere care au investit în surse de energie depăşite nu vor preda cu uşurinţă acea putere. Cum să-i îndepărtezi de la putere sau măcar să fie garantate condiţii de piaţă egale, astfel încât noile tehnologii şi surse de energie să se impună? Aceasta este vechea problemă a

vechiului care trebuie să facă loc noului, ceea ce este deosebit de dificil astăzi, fiindcă cei care controlează vechile mijloace sunt deosebit de puternici din punct de vedere politic.

Această problemă poate părea de nerezolvat, dar nu este. Doar câteva modificări vor fi suficiente ca să aibă un mare impact. Oamenii vor vota pentru ceea ce este cel mai important pentru ei, dacă pot vota, or la asta se referă democraţia – la decizia majorităţii. Oamenii vor vota pentru energie curată, un mediu curat, şcoli bune şi asistenţă medicală la preţuri accesibile. Democraţia dă putere poporului să facă alegeri de care beneficiază majoritatea, şi nu doar un grup mic de indivizi. Dacă ceea ce se realizează prin guvernare nu aduce beneficii majorităţii şi societăţii – şi nu aduce – atunci, lucrul ăsta trebuie rezolvat.

În Statele Unite, simpla eliminare a colegiului electorilor şi reformarea sistemului de redistribuire a voturilor ar contribui mult la readucerea puterii în mâinile majorităţii. Aceste sisteme au făcut ca mulţi dintre voi să nu fie reprezentaţi corect. Voturile voastre n-au contat. În cazul colegiului electorilor, de exemplu, dacă votul tău diferă de al majorităţii din statul tău, acest vot nu contează.

Apoi, banii trebuie eliminaţi din procesul electoral. Acest lucru poate fi realizat destul de uşor de către guvern (printr-o mică taxă) oferind tuturor candidaţilor în campanie aceeaşi sumă de bani şi timp de difuzare în mass-media. Dacă contribuabilii plătesc pentru alegeri, atunci ele nu pot fi corupte de câţiva sponsori bogaţi care cumpără candidaţi şi influenţă.

Această simplă schimbare ar fi cu adevărat democratică. Dacă banii determină cine candidează şi cine câştigă, ceea ce se întâmplă deja într-o oarecare măsură, aceasta este chiar definiţia corupţiei. Din start, procesul electoral este corupt. Iar de aici în continuare, banii continuă să influenţeze ce legi sunt adoptate şi unde se duc impozitele. Şi asta trebuie să se schimbe. Banii trebuie eliminaţi din politică. Acest lucru este evident şi, totuşi, nu se face nimic în acest sens.

Costul campaniilor publice ar putea fi redus la un nivel minim prin reducerea perioadei de campanie a candidaţilor şi oferind alegătorilor informaţii simple şi corecte despre poziţiile candidaţilor – doar faptele, fără eschive şi atacuri. În zilele noastre, nu există niciun motiv pentru ca oamenii să facă campanii aşa cum au făcut-o înainte de răspândirea

accesului prin mass-media. Acestea sunt doar câteva modificări evidente care ar face sistemul mai echitabil pentru toţi.

Şi cu privire la acest subiect, chiar vrea majoritatea oamenilor să se cheltuiască o sumă aşa de disproporţionată pentru apărarea militară?! Fiecare dolar cheltuit pentru apărare este un dolar care nu este cheltuit pentru întărirea educaţiei, a asistenţei medicale, a infrastructurii şi a altor domenii de interes major şi cu evidente beneficii pentru cei mai mulţi oameni. Armata este un domeniu care are nevoie de reexaminare profundă şi de reorientare. Se cheltuie o mulţime de bani pentru întreţinerea militarilor şi instalaţiilor militare, dintre care multe sunt depăşite, având în vedere că ne aflăm în epoca cibernetică. Teama şi credinţa în război este foarte, foarte costisitoare pentru societate.

De asemenea, vreau să spun câte ceva despre importanţa onestităţii în politică. Cu cât voi, publicul, vă lăsaţi politicienii să scape cu minciunile şi votaţi cu mincinoşii, cu atât este mai probabil ca sistemul vostru să dea rateuri. Onestitatea este piatra de temelie a unei democraţii sănătoase. Publicul trebuie să ceară onestitate din partea tuturor funcţionarilor publici şi a politicienilor, căci altfel, sistemul politic va deveni “cine minte cel mai eficient câştigă”.

Sunteţi provocaţi acum să găsiţi un mijloc de a ţine minciunile sub control, în acelaşi timp continuând să respectaţi Primul Amendament. Căci, dacă libera exprimare a opiniilor înseamnă să daţi frâu liber politicienilor să manipuleze publicul cu minciuni, nu va mai rămâne prea mult din democraţie. Aceasta este una dintre cele mai importante probleme cu care vă confruntaţi acum, problema separării faptelor de ficţiune şi dezvăluirea informaţiilor false pentru a-i împiedica să câştige puterea pe cei care vă manipulează prin minciuni.

Politicienilor trebuie să li se pretindă un standard mai înalt al discursului. Nu ar trebui să fie acceptabil ca ei să mintă, adică să înşele de bunăvoie şi cu bună ştiinţă publicul. Dacă fac acest lucru în timpul mandatului, este o cauză suficientă pentru destituire, mai ales dacă aceste minciuni sunt concepute pentru a manipula percepţia oamenilor asupra realităţii, a acoperi adevărul, a crea divizări şi a incita la violenţă.

Oare nu aşa reuşesc dictatorii să câştige şi să păstreze puterea?! Oare nu este aceasta diferenţa dintre regimurile autoritare şi democraţii?! Primul Amendament este menit, în parte, să protejeze publicul de cei

care i-ar putea abuza prin manipulare şi minciuni. Oferă oamenilor libertatea de a protesta şi de a se pronunţa împotriva oricăror nedreptăţi ale autorităţilor şi abuzuri de putere. Libertatea de exprimare nu a fost menită să fie un instrument al persecutorilor politici. Ea nu include libertatea politicienilor de a minţi oamenii. Dacă nu sunteţi atenţi, aţi putea să vă pierdeţi cu totul libertăţile, dacă nu verificaţi discursul politicienilor voştri şi nu solicitaţi veridicitate.

Responsabilitatea pentru a stabili ce este adevărat şi fals revine de obicei jurnaliştilor. Dar când jurnaliştii buni nu mai sunt crezuţi sau când jurnaliştii nu mai spun adevărul, atunci cine mai stabileşte ce este adevărat sau neadevărat? Subminarea credibilităţii jurnaliştilor buni este primul pas în decăderea unei democraţii, primul pas către autoritarism. La fel ca politicienii, jurnaliştii trebuie să păstreze un standard înalt, iar cei care nu-l respectă nu ar trebui consideraţi jurnalişti.

Aceasta nu a fost o problemă semnificativă până la apariţia atâtor site-uri de ştiri dubioase pe internet. Datorită practicilor de jurnalism, în general, bune de-a lungul anilor, publicul a ajuns să aibă încredere, în mare măsură, în ştirile difuzate. Acum sunteţi mai bine informaţi şi asta este bine. Dar există o serie de jucători răi, inclusiv cei care încearcă să vă submineze democraţia, care nu se dau în lături de a utiliza anumite site-uri de ştiri pentru a răspândi minciuni în scopurile lor perverse.

Unul dintre motivele pentru care oamenii cad pradă ştirilor false este că nu sunt educaţi suficient. Oamenii fără suficiente cunoştinte sunt uşor de păcălit cu minciuni. Minciunile pot fi foarte convingătoare atunci când sunt amestecate cu câteva fapte reale. Pentru ca democraţia să funcţioneze, publicul trebuie să aibă acces la o educaţie bună şi la informaţii bune şi să fie motivat să înţeleagă lumea şi guvernarea.

Sărăcia este unul dintre principalele motive pentru care oamenii nu au suficientă educaţie. În Statele Unite, sărăcia înseamnă şcoli şi educaţie inadecvate. Problema cu sistemul vostru de învăţământ este că plătiţi pentru şcoală cu impozite pe proprietate, care, din start, este nefavorabil celor care nu au bani.

Sărăcia, din care rezultă lipsa şanselor egale privind educaţia şi alte beneficii, pe care cei din familiile mai înstărite le capătă fără efort, adesea creează un tineret furios şi nefericit, vulnerabil la influenţe negative. Din cauza şcolilor sărace, copiii din familiile sărace au mult mai multe

dificultăţi să devină membri productivi ai societăţii decât cei care cresc cu mai multe avantaje. Oferiţi tuturor copiilor şcoli bune, iar majoritatea copiilor vor putea depăşi dezavantajul că au crescut în sărăcie!

Educaţia inegală are ca rezultat şanse inegale, care agravează diferenţele de clasă şi cresc decalajul dintre păturile societăţii. Când acest decalaj devine mai mare, rezultă resentimente, furie şi un sentiment de victimizare la cei care se percep ca fiind marginalizaţi şi fără vreo şansă de a realiza „visul american".

Această situaţie este amplificată de televiziune şi alte mijloace media, care înfăţişează enorma avere, putere şi privilegii pe care unii le au. Această disproporţie a bogăţiei devine o problemă din ce în ce mai mare, deoarece creează ranchiună, nemulţumiri şi nefericire chiar şi în cei care duc o viaţă confortabilă şi relativ prosperă.

Atunci când cea mai mare parte a bogăţiei din ţara voastră şi din lume este în mâinile a doar câtorva oameni, acest lucru nu este rău doar pentru cei care suferă economic şi pentru societate, ci este rău chiar şi pentru cei extrem de bogaţi. Oferă unora prea multă putere, iar pe cei mai mulţi oameni puterea îi corupe. Sau, în cel mai bun caz, prea mulţi bani îi fac să caute la nesfârşit ceva ce niciodată nu-i poate satisface sau conduce la fericire.

Dacă cei mai bogaţi ar fi nişte oameni iluminaţi, această situaţie poate că n-ar fi o asemenea problemă. Dar, adesea, cei care acumulează vaste bogăţii sunt conduşi de lăcomia şi dorinţa de putere a ego-ului lor şi nu ar trebui să capete putere, şi nici nu ar fi căpătat-o dacă n-ar fi avut acele imense câştiguri necinstite. Ego-ul ştie să obţină bani şi putere şi, de multe ori, nu se va opri de la nimic pentru a le obţine, dar ego-ul nu ştie să le folosească bine.

Există, cu siguranţă, miliardari care s-au ajuns oferind societăţii ceva de o reală valoare, iar societatea le poate fi recunoscătoare şi se bucură să îi răsplătească. Noi, cei din aceste tărâmuri, le suntem recunoscători lui Oprah Winfrey, Bill Gates şi Jeff Bezos, de exemplu, care ne-au uşurat mult efortul să ajungem până la voi. Fiecare dintre aceste persoane îşi împlineşte destinul în aceste vremuri. Dar, în general, să existe atât de mulţi bani în mâinile atâtor de puţini nu este o situaţie sănătoasă pentru nimeni.

∞

b) Dificultăţile vieţii şi spiritualitatea

Atât de multe se învaţă în aceste vremuri dificile! Cei bogaţi învaţă că banii nu pot cumpăra fericirea şi că, exceptând cazul în care acea bogăţie este împărtăşită cu ceilalţi, să-ţi faci un zeu din bani te conduce la o viaţă searbădă. Cei săraci învaţă cu totul alte lecţii. Ele se referă, de obicei, la dezvoltarea talentelor necesare pentru a scăpa de sărăcie şi, poate mai important, la dezvoltarea forţelor lor interioare, cum sunt curajul, compasiunea şi perseverenţa.

Pentru a reuşi, cei cu lipsuri economice trebuie să-şi învingă tendinţa de a se simţi victimizaţi, mânioşi şi revoltaţi, ceea ce nu este o sarcină uşoară, mai ales dacă mediul în care trăiesc este plin de frică şi emoţii negative. Dacă se pot dezvolta în aceste condiţii, atunci se poate spune că mediul i-a ajutat să devină mai puternici. Sărăcia este doar una dintre numeroasele provocări pe care sufletul şi le asumă pentru a vă face mai puternici, mai plini de compasiune şi, eventual, mai doritori de a-i ajuta pe cei aflaţi într-o situaţie similară.

Mulţi dintre cei săraci apelează la spiritualitate, religie sau familie pentru a dobândi fericirea şi sentimentul de împlinire, iar aceasta este o alegere bună, o alegere pozitivă. Astfel de circumstanţe sunt deseori alese de sufletele al căror scop de viaţă este legat de evoluţia emoţională sau spirituală.

Condiţiile în care v-aţi născut au fost o alegere importantă şi semnificativă a sufletului. Situaţia familiei şi a copilăriei timpurii au fost alese pentru a vă forma într-un anume fel, pentru a vă aduce lecţiile de care aveţi nevoie şi pentru a vă orienta spre dezvoltarea anumitor talente esenţiale pentru scopul vieţii voastre. Aceste condiţii au fost pregătite de suflet pentru a vă oferi anumite experienţe şi provocări care să vă ajute să vă dezvoltaţi în anumite direcţii. Nu au fost o greşeală.

Dacă această alegere a sufletului va funcţiona depinde de deciziile personale şi de deciziile libere ale celorlalţi din mediul respectiv, pe care sufletul nu prea le controlează. Sufletul nu este niciodată sigur dacă circumstanţele pe care le-a ales chiar îl vor ajuta la evoluţia personală, aşa cum a sperat, sau dimpotrivă. În unele cazuri, condiţiile alese împiedică evoluţia şi îndeplinirea scopului vieţii. Când se întâmplă acest

lucru, spiritele-ghid şi alte fiinţe de lumină intervin pentru a încerca să remedieze situaţia respectivă.

Este foarte important să nu vă folosiţi de ideea că “sufletul unei persoane a ales o anume dificultate” ca scuză pentru a nu o ajuta. Voi sunteţi mâinile lui Dumnezeu. Sunteţi ajutoarele lui Dumnezeu. Sunteţi principala cale prin care Dumnezeu poate influenţa situaţiile din lume, deoarece, neavând un corp, fiinţele de lumină nu pot face prea multe. Sunteţi meniţi să fiţi instrumentele lui Dumnezeu, iar fiinţele de lumină vă instruiesc intuitiv.

Spiritele-ghid şi alte fiinţe de lumină comunică cu fiecare om prin intuiţia lui. Dar întrucât nu toată lumea are o bună intuiţie şi nu toată lumea o ascultă, Dumnezeu se bazează adesea pe aceia dintre voi care au acces mai bun la intuiţie pentru a-i ajuta pe ceilalţi – pentru a le oferi mesajele, informaţiile sau sprijinul de care au nevoie. Dumnezeu vă împinge intuitiv să le daţi celorlalţi o mână de ajutor.

Sunteţi “păzitorii fraţilor voştri”. Nu vreau să spun prin asta că ar trebui să le daţi oamenilor tot ce au nevoie sau vă solicită. Şi nu vreau să spun că trebuie să fiţi voi cei care îi ajută pe toţi. Uneori, acest ajutor trebuie să vină de la altcineva, caz în care nu veţi fi inspiraţi să daţi ajutor. Intuiţia vă va spune dacă, când şi ce să daţi.

Ce vreau să spun este că sunteţi instrumente ale Întregului pentru a avea grijă de Întreg. Toată omenirea este ca un singur corp. Dacă aveţi o conexiune intuitivă, veţi şti ce vi se cere ca să-i slujiţi pe alţii. A învăţa să slujiţi în acest fel este una dintre lecţiile voastre ca fiinţe umane. Toţi trebuie să învăţaţi să vă branşaţi la îndrumarea interioară şi să vă lăsaţi conduşi de ea.

Deprinderea de a opera astfel face parte din evoluţia voastră spirituală şi este esenţială pentru iluminare. Iluminarea înseamnă să te recunoşti ca fiind toţi şi totul şi, atunci, te îngrijeşti în mod natural de ceea ce necesită grijă. Răspunzi la apelul de a servi în colţul tău de univers. Oricine spune că este iluminat, dar nu este sensibil la nevoile altora şi nu-i slujeşte în vreun fel, probabil că nu este pe deplin luminat.

Cred că-i important să spun ceva aici despre karmă. Dacă te-ai născut în sărăcie sau în orice alt tip de dificultate nu este un semn de karmă rea. Nu înseamnă că eşti pedepsit pentru ceva ce ai făcut în trecut.

Viaţa nu pedepseşte; ea învaţă. Acest lucru este foarte important de înţeles.

Astfel de neînţelegeri cu privire la karmă îi fac pe oameni să devină insensibili şi nemiloşi, fiindcă aşa reacţionează ego-ul atunci când se află în faţa cuiva în nevoie. Ego-ul inventează scuze pentru a nu ajuta, a nu empatiza sau a nu se îngriji de altul, ca să continue nestingherit să nu aibă grijă decât de Numărul 1.

Ego-ului nu-i place că toată lumea face parte din Întreg şi că totul afectează Întregul. Deci, când ai grijă de ceilalţi, ai grijă de tine; când îi neglijezi pe ceilalţi, te neglijezi pe tine însuţi. „Orice i-ai făcut celui mai mic dintre fraţii mei, Mie mi-ai făcut". [n.tr. - Matei 25:40]

Ceea ce faci în viaţă contează. Contează pentru sufletul tău şi contează pentru Întreg. Ceea ce manifeşti creează experienţa ta de viaţă: când dai dovadă de bunătate, asta ţi se va întoarce. Când manifeşti ură, asta-ţi vine în retur. Aceasta este karma. Aşa te învaţă viaţa cum să te comporţi. Dacă vrei să fii fericit, fii bun. Dacă vrei să fii nefericit, fii rău.

Atâta este de simplu – şi evident. Este destul de clar care comportamente aduc fericire şi rezultate bune şi care nu. Ceea ce nu este la fel de evident este cum să-ţi modifici reacţiile automate: cum să nu mai fii ego-ul şi să începi să te comporţi ca sinele tău divin. Foarte puţini vă învaţă acest lucru, dar această învăţătură face parte din misiunea mea.

Acest lucru poate fi predat, dar partea cea mai dificilă este practicarea învăţăturii, aplicarea ei clipă de clipă. Ea necesită nu doar înţelegerea modului de a ieşi din ego şi a intra în sinele divin, cum să-ţi schimbi starea de conştiinţă, ci şi voinţa de a o face atunci când eşti captiv în ego. Aceasta este partea grea. Dar cu practica, această alegere devine mai uşoară şi, în cele din urmă, devine felul tău natural de a fi. Cu suficientă sârguinţă şi practică, vei deveni fiinţa umană divină care eşti menită să fii, după exemplul meu şi al altora.

O parte din problema schimbării conştiinţei este că există puţine modele care trăiesc în lume în acest nou mod, inclusiv în mass-media. Da, în filme şi televiziune, există şi momente când binele predomină şi aplaudaţi binele din oameni, dar, mult mai des, ceea ce vedeţi în filme şi televiziune sunt oameni care se luptă cu demonii lor şi, uneori, cu demoni reali. Ştiţi foarte bine cum se comportă oamenii conduşi de ego-urile lor, dar aveţi mult mai puţine exemple despre cum se comportă cei

care sunt în armonie cu sinele lor divin, cei aflaţi într-o stare de conştiinţă superioară.

Mai mult, ideile voastre despre ce înseamnă conştiinţa superioară sunt distorsionate. Vă gândiţi: „Nu voi fi niciodată un sfânt şi nu cunosc niciun sfânt”. Dar progresul pe calea spirituală nu seamănă cu ideea voastră de sfinţenie. Nici măcar sfinţii nu seamănă cu ideea voastră de sfinţenie. Deci, lucru acesta trebuie clarificat: aveţi nevoie de o înţelegere clară a cum arată şi se simte lăuntric progresul spiritual.

Şi iată cum arată: Te simţi în fluxul vieţii; te simţi în largul tău cu mersul vieţii, cu ceilalţi şi cu tine însuţi; eşti recunoscător şi mulţumit de cum stau lucrurile; eşti bun şi îngăduitor cu ceilalţi; eşti împlinit făcând ceea ce eşti îndemnat să faci; găseşti bucurie în lucrurile mărunte şi în simplul fapt de a fi viu; şi manifeşti sinele tău cel mai bun. Aceasta este sfinţenia, aceasta este iluminarea şi acesta este destinul tuturor.

Cunoşti deja senzaţia de a fi sfânt sau iluminat, pentru că, în cele mai bune momente, chiar aşa eşti. Poate că sinele tău superior stă ascuns în cea mai mare parte a timpului, dar a fost dintotdeauna acolo şi trage cu ochiul din când în când, sau poate destul de des în cazul unora dintre voi. De fapt, astăzi, mulţi trăiesc aşa în majoritatea timpului. Cu siguranţă, se petrece un fenomen. Oamenii se trezesc şi învaţă să trăiască ca sinele lor superior, iar eu mă aflu aici pentru a vă ajuta în acest scop.

c) Copiii Stelelor pot salva omenirea

Nu este o întâmplare faptul că mulţi se trezesc astăzi la sinele lor divin într-un număr fără precedent. După cum am spus, ceva este în plină desfăşurare şi acel ceva este foarte misterios şi poate fi dificil de crezut pentru unii. Ori credeţi, ori nu, v-aş ruga să vă lăsaţi deoparte îndoielile pentru o clipă, cât vă explic mai bine ce vreau să spun.

În momentele critice din istoria fiecărei lumi sunt trimişi salvatori pentru a oferi cunoştinţele, înţelepciunea şi adevărul necesare pentru a ajuta acea lume în evoluţia sa. Lumile despre care vorbesc sunt acelea ce găzduiesc forme umanoide de viaţă conştientă-de-sine.

Poate că nu este o surpriză pentru mulţi dintre voi faptul că nu sunteţi singuri în univers. Mulţi îşi imaginează că mai există şi alţii ca voi,

pe undeva prin cosmos. Ei bine, nu există – nu există umanoizi exact ca voi, ci multe, multe alte tipuri de umanoizi.

Voi, cei de pe Pământ, sunteţi unici. După cum probabil aţi observat, Dumnezeu nu prea copiază ceea ce a fost deja creat, ci îi place să creeze forme de viaţă noi şi unice. Unicitatea voastră face ca omenirea să fie foarte preţioasă pentru cei care vă veghează, care au îngrijit şi îndrumat cu mare atenţie omenirea de milenii.

I-a luat foarte mult timp omenirii pentru a ajunge la punctul în care aţi putea distruge întreaga civilizaţie. Multe lumi ajung până în acest punct, unele îl depăşesc, iar altele nu. Ca să fim sinceri, nu suntem foarte siguri ce se va întâmpla cu omenirea. Dar facem tot posibilul pentru a ajuta umanitatea nu doar să supravieţuiască, ci să şi prospere.

Aşa cum am spus, în astfel de momente cruciale, multe lumi au avut nevoie de unul sau mai mulţi salvatori divini care să intervină pentru a aranja lucrurile. În cazul vostru, au fost trimişi mulţi salvatori din dimensiunile superioare sub forma unor fiinţe umane aparent obişnuite, care, de fapt, nu sunt chiar atât de obişnuite. Voi denumi aceşti salvatori Copiii Stelelor [n.tr. – Star People], aşa cum au făcut-o mai mulţi înaintea mea.

Copiii Stelelor sunt fiinţe ascensionate care s-au reîncarnat pe Pământ pentru că era nevoie şi pentru că s-au oferit voluntar, aşa cum am făcut şi eu acum două mii de ani. Se nasc în acelaşi mod ca orice altă fiinţă umană sau „iau în posesie” [n.tr. – walk-in] un corp când un alt suflet îl părăseşte. Astăzi, Copiii Stelelor sunt implicaţi în toate domeniile şi întreprinderile umane, fiind nişte transformatori şi aducând idei noi.

Copiii Stelelor pot ajuta în mod fizic lumea trăind în respectiva lume, pe când eu şi alte fiinţe de lumină nu putem ajuta decât de departe. Ceea ce facem din dimensiunile superioare este să inspirăm savanţii şi alţii să creeze lucruri care vor îmbunătăţi vieţile oamenilor. Benjamin Franklin şi Nikola Tesla sunt exemple de oameni care au primit în mod regulat îndrumări de la noi. De asemenea, îndrumăm anumiţi oameni, cum au fost părinţii fondatori ai Statelor Unite, să dezvolte sistemele politice şi legile care vor face societăţile mai libere şi mai puternice. Şi inspirăm artiştii şi muzicienii să creeze lucrări care pot aduce oamenii într-o stare de conştiinţă superioară. Lucrăm prin oricine este deschis către noi

pentru a crea o lume mai bună. Influenţăm oamenii prin intuiţia lor, în primul rând, şi prin vise şi apariţii.

Aceste tipuri de colaborări s-au desfăşurat dintotdeauna între dimensiunile superioare şi dimensiunea fizică. Dar când o lume are nevoie de mai mult ajutor sau când oamenii sunt atât de rătăciţi, încât nu recepţionează ajutorul prin mijloacele obişnuite, sunt adesea trimişi unul sau mai mulţi salvatori.

Deşi Copiii Stelelor arată ca orice fiinţă umană, ele se remarcă adesea în diferite feluri. Majoritatea au un anumit talent ori geniu sau o conexiune specială cu dimensiunile superioare care le permite să primească informaţii cu uşurinţă. Aceştia sunt precum nişte telefoane sau canale către dimensiuni superioare, de unde primesc cantităţi mari de informaţii: în vise, în viziuni, prin channeling sau prin download direct de informaţii. Unii Copii ai Stelelor sunt conştienţi de misiunea lor, dar mulţi nu sunt.

Uitaţi-vă în jur şi nu va fi greu să vedeţi că asta se întâmplă. Majoritatea salturilor gigantice în tehnologie au fost iniţiate de cei având o conexiune la informaţii speciale, la care mulţi alţii nu aveau acces.

Copiii Stelelor sunt fiinţe iluminate deghizate. Unii dintre ei şi-au recăpătat iluminarea parţial sau pe deplin şi par treziţi sau iluminaţi, în timp ce alţii nu au făcut-o. Uneori, iluminarea i-ar împiedica să realizeze ceea ce au venit aici să facă. Majoritatea Copiilor Stelelor îşi recapătă iluminarea doar în măsura în care le facilitează misiunea.

V-aţi putea imagina că a fi deplin iluminat este întotdeauna benefic, dar iluminarea nu este întotdeauna starea cea mai practică sau funcţională. Deoarece în misiunea mea era inclus să fiu un învăţător spiritual, mie mi-a folosit să fiu pe deplin iluminat. Dar dacă, de exemplu, un om de ştiinţă ar deveni pe deplin iluminat, el sau ea şi-ar putea întrerupe activităţile specifice sau ar putea fi considerat atât de ciudat, încât munca sa să nu fie aprobată de comunitatea ştiinţifică.

Adesea, este necesară o anumită cantitate de ego şi motivaţie pentru a realiza lucruri în lume, iar cineva care are deplina iluminare probabil că ar renunţa la ocupaţiile lumeşti. Deci, dacă scopul vieţii tale necesită un anumit ego şi implicare în lume, atunci recâştigarea iluminării depline probabil că nu te-ar ajuta.

Copiii Stelelor sunt deseori unici, originali şi fac lucrurile în felul lor. Ei tind să fie neconvenţionali, netradiţionali şi nu sunt înclinaţi să urmeze mulţimea sau chiar moravurile societăţii. Ei sunt, probabil, aceia care scot în evidenţă ceea ce nu funcţionează şi vin cu soluţii originale şi arată cu degetul că „împăratul e gol". Copiii Stelelor gândesc în afara tiparelor şi văd lucrurile dintr-o perspectivă superioară.

Lipsa lor de convenţionalism poate fi deconcertantă pentru membrii familiei şi pentru persoanele mai conformiste, care nu-l înţeleg pe un Copil al Stelelor şi-l pot considera nestatornic sau chiar periculos. În consecinţă, Copiii Stelelor îşi părăsesc adesea familiile şi îşi văd singuri de drum sau găsesc pe alţii mai asemănători şi cu care se pot înţelege.

De asemenea, Copiii Stelelor tind să fie umanitari, egalitarişti şi, mai degrabă, panteişti sau spirituali decât religioşi, deoarece au o legătură naturală şi uşoară cu inteligenţa din spatele Vieţii. Ei simt adesea că nu aparţin Pământului şi tânjesc după căminul lor ceresc pierdut. Într-o anumită măsură, îşi amintesc de unde au venit şi ştiu că se vor întoarce.

Majoritatea dintre Copiii Stelelor au un puternic simţ al misiunii sau destinului lor şi se conduc singuri, având impulsuri interioare puternice. Acest lucru îi poate face uneori să pară aroganţi şi încăpăţânaţi. Sunt hotărâţi să facă cu orice preţ ceea ce simt că trebuie să facă pentru a-şi realiza destinul.

Astăzi, există peste un milion de Copii ai Stelelor pe Pământ – mai mult ca niciodată în istorie – ceea ce vă dă o idee despre importanţa epocii în care trăiţi. Aveţi puterea de a vă distruge pe voi înşivă şi echilibrul ecologic de pe Pământ până la nivelul la care nu mai poate susţine viaţa umană. Acest lucru ne preocupă profund pe noi, cei care ghidăm umanitatea şi planeta voastră. Ar fi o pierdere gravă pentru Întreg.

Voi vă vedeţi ca fiind separaţi şi autonomi, singuri în univers. Dar nici vorbă să fiţi singuri. Există nenumărate specii umanoide în univers. Dar, lăsând asta deoparte, sunteţi legaţi şi de multe, multe fiinţe din alte dimensiuni. Voi sunteţi noi – adică cine am fost; iar noi suntem voi – adică cine veţi fi. Suntem aceiaşi.

Aşa cum vă doriţi ca ai voştri copiii să aibă succes la şcoală, şi noi vrem să reuşiţi la şcoala voastră pământească şi facem tot ce putem pentru a vă păstra şcoala în funcţiune, ca şi pe voi înşivă. După cum

tocmai am explicat, pentru a vă ajuta, mulţi dintre noi am mers până într-acolo, încât ne-am reîncarnat într-un corp uman. Aceasta nu este o intervenţie măruntă şi are posibile consecinţe negative pentru cei care se oferă voluntari s-o realizeze.

Unii Copii ai Stelelor se rătăcesc un timp prin condiţia umană înainte de a se trezi, iar ea este dureroasă, după cum ştiţi bine. Iar unii nu reuşesc în misiunea lor: Se trezesc, dar din unele motive, nu-şi pot îndeplini misiunea. Şi asta e dureros. Iar unii nu reuşesc să se trezească deloc în timpul vieţii lor pământeşti. Şi nu există nicio garanţie că intervenţia noastră, în ansamblul ei, va fi atât de eficientă, încât să aibă un impact semnificativ. Poate că ne credeţi atotputernici, dar odată ce devenim oameni, avem toate limitările pe care le aveţi şi voi.

Da, Copiii Stelelor au daruri speciale – daruri parapsihice, daruri vindecătoare, daruri intelectuale şi alte talente neobişnuite – pe care majoritatea oamenilor nu le au. Dar pentru că darurile parapsihice şi alte talente excepţionale nu sunt adesea înţelese sau acceptate de societatea convenţională, Copiii Stelelor sunt adesea dispreţuiţi şi nu sunt luaţi în serios. Nu este surprinzător că, deseori, le vine greu să ajungă în poziţii de putere. Când eşti neconvenţional şi ai daruri speciale, nu vei avea un drum uşor prin societatea voastră.

Copiii Stelelor ar trebui să aibă influenţă în societate pentru a face schimbările pentru care au venit pe Pământ, dar uneori sunt ultimii care au vreo influenţă. Aceasta este una dintre problemele mai dificile cu care se confruntă Copiii Stelelor: Copiii Stelelor şi ideile sau invenţiile lor, adesea, nu sunt prea credibile în ochii oamenilor convenţionali. Par exagerate. Iar ideile lor chiar sunt ieşite din comun – vin de atât de departe din viitor, încât ceilalţi nu le pot înţelege. Multora, ideile lor le par nebune şi nepractice, când, de fapt, ele sunt cheia problemelor voastre. Copiii Stelelor au nevoie de persoane mai convenţionale pentru a-i sprijini financiar şi a-i ajuta să-şi scoată soluţiile în lume.

Unii dintre voi au fantezii că extratereştrii vă vor salva cu tehnologia lor, şi o vor face, dar nu aşa cum aţi putea crede. Extratereştrii şi alte fiinţe din dimensiunile superioare, cum suntem noi, vă trimit informaţiile de care aveţi nevoie prin intermediul Copiilor Stelelor, prin vise, prin viziuni şi prin intuiţia voastră. Aceasta este intervenţia. Aşa veţi fi salvaţi. Vă veţi salva singuri.

Extratereştrii vă ajută din dimensiunile superioare, aşa cum o facem şi noi. Dar a devenit din ce în ce mai clar că apariţia lor în masă ar fi extrem de perturbatoare, aşa că acesta a devenit un scenariu mai puţin probabil decât ne gândeam cândva. Totuşi, ne adaptăm mereu deciziile, aşa că s-ar putea întâmpla şi asta.

Poate că voi credeţi că sunteţi pregătiţi pentru acest eveniment, dar vedem clar că nu sunteţi. Simpla credinţă în existenţa extratereştrilor nu este suficientă pentru a fi gata să te întâlneşti faţă în faţă cu unul. Trebuie atins un anumit nivel de pregătire psihologică şi spirituală înainte ca acest lucru să se întâmple. Omenirea nu a ajuns încă acolo.

Dar asta nu-i o problemă. O mulţime de Copii ai Stelelor s-au trezit la nivelul la care trebuie pentru a-şi îndeplini scopul vieţii, şi mulţi alţii se vor mai trezi. În cea mai mare parte, trezirea globală care se întâmplă astăzi este o trezire a Copiilor Stelelor, nu procesul obişnuit de iluminare umană. Din acest motiv, vedeţi că mulţi fac salturi în conştiinţă şi se iluminează fără o pregătire spirituală sau o practică a meditaţiei. Şi mulţi se nasc deja treziţi şi dotaţi psihic. Fenomenul Copiii Stelelor explică erupţia de conştiinţă superioară pe această planetă, de care cei aflaţi pe o cale spirituală îşi dau seama – şi s-ar putea să fii şi tu unul dintre ei!

Vreau să subliniez că, oricât de mult timp ţi-ar lua să te trezeşti, aşa este cel mai potrivit pentru tine. Fiecare dintre voi are o cale unică şi nu este util să te compari pe tine sau realizările tale cu ale celorlalţi. Probabil că vei atinge acel nivel de iluminare care va servi cel mai bine scopului vieţii tale. După cum am spus, nu toţi Copiii Stelelor vor deveni pe deplin iluminaţi şi mulţi vor continua să pară destul de obişnuiţi. Înseamnă că aceea este experienţa cea mai potrivită.

Vocea din capul tău te va compara cu ceilalţi, dar ea nu ştie nimic despre calea ta spirituală sau despre evoluţia ta spirituală. Vocea din minte îţi va spune aproape întotdeauna că eşti mai slab în comparaţie cu ceilalţi. Sau, dacă ai o experienţă spirituală deosebită, te va face să te simţi special şi mai grozav decât alţii. Orice ar spune mintea despre creşterea ta spirituală, n-o băga în seamă! Nu poate fi decât o minciună sau o neînţelegere.

∞

d) Fiinţele non-fizice negative

Mai există o provocare de care trebuie să fiţi conştienţi cu toţii pe calea spirituală, care este chiar mai sinistră decât propriul ego şi care foloseşte şi ea vocea din cap pentru a comunica cu voi. Mă refer la fiinţele negative non-fizice, inclusiv fiinţe astrale, demonice şi extratereştrii negativi, care încearcă să împiedice această înflorire a conştiinţei pe planeta Pământ. Aceste fiinţe negative nu doresc decât să vă doboare sau să vă încetinească, să vă împiedice dezvoltarea şi împlinirea scopului vieţii.

Aţi putea presupune că oamenii spirituali ar fi protejaţi de o astfel de negativitate, şi adesea sunt, datorită vibraţiei lor pozitive. Dar dacă duci nişte lupte în viaţă sau dacă te laşi pradă negativităţii, chiar şi pentru scurt timp, eşti încă vulnerabil la influenţa acestor entităţi.

Deci, permiteţi-mi să vă mai spun câte ceva despre ele, astfel încât să înţelegeţi mai bine situaţia. În acest caz, cunoaşterea este putere, iar ignoranţa nu este nicio fericire. Fiinţele non-fizice negative au făcut întotdeauna parte din experienţa umană, la fel ca şi fiinţele non-fizice pozitive, cum suntem noi. Existenţa fiinţelor negative nu este un motiv de alarmă, dar este important să ştiţi despre ele, căci altfel s-ar putea să le cădeţi pradă.

Când vocea din capul tău devine plină de ură, foarte rea, degradantă şi îţi sugerează violenţă sau sinucidere, este probabil că ai fost preluat de entităţi negative. Pe de altă parte, vocea obişnuită din capul tău, vocea ego-ului, o simţi ca fiind propria ta voce şi este adesea destul de optimistă. Deşi vocea ego-ului te judecă şi te împunge şi te critică uneori, este o voce inofensivă, prietenoasă, vorbăreaţă.

Vocea entităţilor negative are un ton mai demonic decât vocea ego-ului şi, prin urmare, sunt mai convingătoare, deoarece stârnesc frica şi alte emoţii răscolitoare. Gândurile extrem de negative sunt foarte greu de ignorat! Este, de asemenea, vocea depresiei, căci majoritatea persoanelor care au depresie cronică se află în strânsoarea entităţilor negative. Această voce nu este doar sinele tău cel mai rău, ci este cea mai proastă versiune posibilă de om. Este ceea ce unii numesc răul.

Cel mai important lucru de înţeles este că această voce foarte negativă, oricât de neplăcută ar fi, nu vă poate face rău. Nu are nicio putere de a vă face rău – cu excepţia cazului în care o credeţi şi îi permiteţi să vă influenţeze acţiunile, caz în care vă faceţi singuri rău şi îi răniţi şi pe ceilalţi. Vă spun acest lucru pentru a vă da putere, întrucât singura putere pe care o au entităţile negative este aceea de a vă speria, de a vă face să vă simţiţi rău sau de a vă face să vă comportaţi în moduri dăunătoare, dar asta se poate întâmpla numai dacă credeţi în ceea ce spune vocea din capul vostru.

A nu crede această voce poate fi dificil, deoarece ea poate fi foarte convingătoare şi aceasta este puterea pe care o are. Dar trebuie să înţelegeţi că această voce nu este vocea voastră sau gândurile voastre şi că ea nu spune adevărul. Dacă această voce ar veni de la cineva din exterior, aţi putea să-i vedeţi mai uşor falsitatea şi să o respingeţi. Dar fiindcă această voce vine din propria minte, automat pare a fi adevărată. Acesta este motivul pentru care este important să cunoaştem acest fenomen. Cunoaşterea adevărului despre entităţile negative vă va ajuta să nu daţi crezare acestei voci.

Cu toate acestea, trebuie să faceţi mai mult decât să nu o credeţi, pentru că nu va fi suficient. Dacă vă confruntaţi cu acest nivel al răului în mintea voastră, trebuie să le spuneţi acelor entităţi că nu mai sunt binevenite şi că trebuie să plece.

Dacă le spuneţi acest lucru cu fermitate, dar nu cu mânie sau frică, ele vor pleca, cel puţin cât timp rămâneţi fermi şi nu vă înapoiaţi la gândurile şi emoţiile negative care, de fapt, le-au permis să intre în câmpul vostru energetic.

Să rămâi pozitiv în gândire, cuvânt şi faptă este extrem de important. Păstrarea vibraţiei pozitive vă va feri de entităţile negative, care altfel ar încerca să vă doboare. Dacă vă deschideţi chiar şi numai un pic către ele, vă pot subjuga şi vă pot coborî vibraţia.

Când se întâmplă acest lucru, trebuie să faceţi ceva. Alungarea entităţilor este primul pas. Apoi, petreceţi ceva timp analizând ce gânduri credeaţi, cele care v-au coborât vibraţia. Ce gânduri negative întreţineaţi?

Aproape toată lumea are complexe psihologice sau probleme care trebuie vindecate, care se reflectă în vocea din cap. Când crezi acele gânduri negative, atunci acel complex este întărit şi vibraţia ta este

coborâtă. Când aceste complexe sunt vindecate, acele gânduri pot apărea în continuare, dar, pentru că nu le mai crezi, ele rămân în fundal, iar vibraţia nu este afectată.

Ori de câte ori te deconectezi de la un gând negativ, spui NU acelui gând şi alegi să rămâi pozitiv. Şi ori de câte ori te implici în negativitate, spui DA acelui gând şi alegi negativitatea. Dacă rămâi în acea negativitate suficient de mult timp, acest fapt le invită pe entităţile negative să se apropie şi să rămână lângă tine.

Ori de câte ori vă regăsiţi prinşi în negativitate, indiferent dacă vine de la ego sau de la o entitate, observaţi asta şi alegeţi să vă îndreptaţi atenţia spre ceva mai pozitiv. Apoi, cereţi-ne ajutor pentru vindecarea complexului emoţional şi alungarea oricăror entităţi. Să vă ajutăm să vă vindecaţi este unul dintre lucrurile pe care le facem pentru omenire, noi, cei din dimensiunile superioare. Îngerii, în special, intervin adesea, îndepărtează aceste entităţi şi le atrag spre lumină.

Vă rugăm să ne folosiţi în acest fel. Nu trebuie să vă adresaţi unui anumit spirit după nume, ci doar trimiteţi un apel de ajutor şi vă va răspunde oricine este cel mai potrivit să vă ajute. Este ca un apel la 112, dar îl puteţi folosi chiar şi pentru urgenţe minore. Vă rugăm, nu ezitaţi să ne chemaţi.

Să înveţi a fi conştient de negativitatea din mintea ta şi să te detaşezi de ea, ceea ce se învaţă printr-o practică a meditaţiei, şi să vindeci negativitatea din minte investigând-o, lucruri despre care am vorbit în mai multe din celelalte cărţi ale mele, sunt două procedee care vă vor curăţa mintea de negativitate şi vor reduce puterea de convingere a gândurilor. Odată ce gândurile vor fi mai pozitive şi mai puţin elocvente, veţi putea rămâne în momentul prezent şi o veţi face mult mai uşor. Acesta este scopul practicilor spirituale şi al căii spirituale: să învăţaţi a trăi în momentul prezent.

∞

e) Numai iubirea poate înlătura războiul

Există semne pline de speranţă pentru viitorul vostru. I-am menţionat deja pe acei mulţi Copii ai Stelelor care lucrează în beneficiul

planetei. Dar mai există un segment al populaţiei care poate avea un impact, şi anume copiii şi tinerii de astăzi.

Ei cresc într-o altă lume decât părinţii şi bunicii lor. Deoarece lucrurile s-au schimbat deja atât de mult în viaţa lor ca rezultat al tehnologiei, ei sunt mult mai capabili să se adapteze la schimbări şi e mult mai puţin probabil să respecte vechile convenţii. Iar mulţi sunt pasionaţi de mediu şi alte probleme de mare importanţă, pe care cei dinaintea lor nu le-au putut rezolva.

Mulţi tineri sunt Copii ai Stelelor cu abilităţi excepţionale şi o mare dorinţă de a face ceva în privinţa problemelor existente din lume, care le sunt foarte evidente. Cei mai mulţi sunt gânditori progresişti şi dispuşi să susţină egalitatea şi nediscriminarea pentru toţi. De asemenea, mulţi nu sunt dispuşi să se implice în obişnuitele războaie şi manevre ale guvernelor voastre. Tânăra generaţie va aduce o perspectivă proaspătă asupra lumii voastre, de care este mare nevoie.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le puteţi face pentru cei care cresc acum este să-i învăţaţi să mediteze. Acest lucru poate reduce foarte mult puterea minţii egotice şi daunele emoţionale pe care le poate provoca lor şi celorlalţi. Acest fapt, singur, poate schimba imens societatea.

Majoritatea adulţilor cară după ei bagaje emoţionale, din cauza ignoranţei pe scară largă despre emoţii şi a lipsei de înţelegere a minţii egotice. Cu o informaţie şi o educaţie mai bune despre cum sunt create emoţiile şi cum să te eliberezi de ele, copiii nu vor mai suferi răni emoţionale. Prevenirea suferinţei este mult mai uşoară decât vindecarea, care uneori poate dura vieţi la rândul. Odată ce aceste informaţii vor deveni cunoştinţe comune şi vor fi predate acasă şi în şcoli, multe dintre problemele voastre emoţionale vor dispărea, iar pacea va avea o şansă.

Am încercat să vă ofer învăţături care să prevină astfel de răni emoţionale şi suferinţe inutile. Dorinţa mea sinceră este de a ajuta omenirea să înţeleagă cum să nu creeze negativitate, inclusiv emoţii negative. Dacă copiii vor fi învăţaţi aceste lucruri din vreme, vor fi liberi să-şi manifeste sinele superior de la început.

În esenţă, toate problemele şi suferinţele voastre îşi au rădăcinile în gândurile şi emoţiile negative care provin din vocea din capul vostru. Şi totuşi, atât de mulţi dintre voi nu cunosc nici măcar asta. Am venit să vă

învăţ acest adevăr de bază şi important prin acest medium şi prin alţii. Vă rog, ascultaţi-mă, deoarece ceea ce am de spus este răspunsul la problemele personale şi la salvarea lumii voastre. Această învăţătură este unul dintre mijloacele prin care am venit să vă mântuiesc. Voi spune mai multe despre acest lucru în capitolul următor.

Pacea va veni în lume numai atunci când pacea se va stabili în fiecare dintre voi. Este timpul să înţelegeţi acest lucru, să începeţi să trăiţi ceea ce am predicat acum două mii de ani. Dacă nu vor fi destui dintre voi care să-şi schimbe starea de conştiinţă, omenirea are puţine şanse de supravieţuire. Am venit atunci şi vin acum să vă învăţ cum să creaţi pace în voi şi în lumea voastră. Răspunsul este, desigur, iubirea. Iubirea este răspunsul la orice problemă.

Nu războiul este răspunsul. Războiul este o reflectare a luptei din tine, generată de starea egotică de conştiinţă, care este în război cu ea însăşi şi cu ceilalţi. Ura începe cu judecata şi frica. Fără acestea, nu ar exista război. Te lupţi cu cei de care ţi-e frică şi cu cei pe care îi judeci că ar greşi sau că ar fi răi. Ego-ul tău îi vede pe cei diferiţi de tine ca fiind o ameninţare pentru sine. Însăşi această percepţie creează realitatea marcată de conflicte şi războaie pe care o trăieşte lumea şi acest lucru nu se poate schimba până când mai mulţi dintre voi nu vor înceta să perceapă viaţa prin ochii ego-ului.

Calea ego-ului nu este calea iubirii, iar percepţiile ego-ului nu sunt adevărul. Întotdeauna ceilalţi vor fi diferiţi, pentru că fiecare om este unic. Dacă lăsaţi ca diferenţele să vă sperie sau să vă facă să judecaţi, veţi fi mereu învrăjbiţi. Ego-ul este acela care este speriat şi judecă. Dar voi nu sunteţi ego-ul.

La fel de bine, puteţi descoperi iubirea din voi. Vă puteţi depăşi frica şi judecăţile prin detaşarea de vocea din cap, care este vocea fricii şi a judecăţii. Dacă nu ar fi vocea respectivă, aţi putea trăi în armonie cu semenii voştri. În esenţa voastră, sunteţi plini de iubire, nu aveţi ură sau dorinţă de luptă. Nu-i nevoie să vă rezolvaţi problemele prin conflicte.

Războiul nu rezolvă problemele. Războiul este problema. Este expresia unei neînţelegeri profunde despre ceea ce funcţionează şi ceea ce nu funcţionează în viaţă. Ego-ul crede că lupta cu ceilalţi este eficientă, că prin intimidare şi manifestarea forţei vei căpăta ceea ce vrei sau vei păstra ceea ce ai. Dar acest lucru este greşit şi este opusul a ceea ce eu am

predicat. V-am învăţat iubirea. Iubirea este ceea ce funcţionează. Iar faptul că războiul nu are urmări bune în lumea voastră ar trebui să vă spună ceva: anume, că gândirea voastră este greşită.

Problema este că nu aveţi încredere în dragoste suficient de mult pentru a o alege în locul războiului. Nu aveţi încredere în dragoste – dar nici nu aţi încercat-o. Guvernele continuă să încerce să schimbe lucrurile în lume prin aceleaşi metode ineficiente dintotdeauna – prin război şi intimidare. Este timpul pentru o schimbare. Aşa cum am spus, acum, după două mii de ani, este timpul să puneţi în practică ceea ce v-am învăţat.

Ce va însemna asta? În esenţă, va fi aşa: În loc ca naţiunile să investească în armată, ar oferi fondurile necesare pentru a-i ridica pe nevoiaşi din sărăcie la un nivel de trai decent. Asta se poate referi la alimentaţie, oportunităţi educaţionale, asistenţă medicală, contracepţie, asistenţă la construirea de infrastructură sau la iniţierea de afaceri, şi multe alte lucruri.

Problema este distribuţia inegală a bogăţiei şi a resurselor. Dacă n-ar fi asta, v-aţi rezolva cumva diferenţele voastre ideologice şi religioase. De exemplu, dacă Statele Unite ar oferi musulmanilor radicalizaţi resurse pentru a trăi decent, cum ar mai putea ei continua să vă urască, indiferent de credinţele lor diferite?!

Vă urăsc pentru că vă percep ca pe un duşman şi au motivele lor pentru asta. Dacă nu veţi mai fi văzuţi ca duşmani, ei nu vor mai avea niciun motiv să se războiască cu voi. Cum poţi să te împrieteneşti şi să-ţi ajuţi aşa-numiţii inamici în loc să te lupţi cu ei? Ce vor ei de la tine şi le poţi da?

Trecerea de la felul în care este lumea acum la acea lume mai ideală pare imposibilă. Cum se poate face acest lucru? Din fericire, există astăzi în lume mulţi oameni inteligenţi care ştiu cum să-l realizeze. Cel mai mare obstacol este să-i convingi pe oameni că aceasta este calea de urmat, că pacea şi dragostea sunt calea. Principiul este simplu: ceea ce dai, primeşti înapoi. Dând dragoste, toţi câştigă. Aşa se va uni lumea şi numai aşa se va face.

Capitolul 3:

A FI OM

Primul lucru pe care vreau să-l spun despre ce înseamnă a fi om este că *nu* sunteţi oameni. Asta e important. Vă vedeţi într-un anumit fel, dar acesta nu este întregul adevăr. Sunteţi oameni, dar nu sunteţi *doar* oameni. Sau, ar fi şi mai corect să spunem că experimentaţi temporar condiţia umană, dar nu sunteţi, în esenţă, oameni.

Sunteţi divini, la fel ca orice altă creatură. Fiecare creatură îşi are originea în Divinitate. Orice creaţie vine de la Dumnezeu şi se întoarce la Dumnezeu. Între timp, pentru o vreme, sufletul vostru simte ce înseamnă să fii o fiinţă umană pe Pământ. S-ar putea ca sufletul vostru să fi fost deja o fiinţă umanoidă pe o altă planetă. Sau poate că veţi experimenta asta data viitoare când vă reîncarnaţi, dacă o s-o mai faceţi.

Viaţa este o aventură pentru suflet. A fi om pe Pământ nu este decât un capitol al acestei aventuri, un scurt capitol. Ideea este că tu eşti Divinul care se deghizează ca om, la fel şi ceilalţi. Divinul este infinit, etern, atotputernic şi omniprezent şi se manifestă sub forma întregii creaţii. Trăieşte în creaţie. Deci, Divinul din voi este în fiecare şi în tot. Aceeaşi conştiinţă se află în toate, deşi forma fizică prin care ea se exprimă nuanţează experienţa pe care o are Divinul în acel colţ al universului.

Fiecare creatură oferă Divinului o perspectivă unică, interesantă şi în continuă evoluţie. Divinul are o experienţă diferită într-o broască decât o are într-un fluture, un delfin sau un om. Vede diferit, simte diferit şi are capacităţi şi dificultăţi diferite în fiecare dintre aceste forme.

Asta-i distractiv pentru Divin. Asta-i interesant pentru Divin. Imaginaţi-vă că puteţi experimenta orice v-aţi putea imagina! Aceasta este experienţa pe care o are Divinul. Experimentează fiecare posibilitate prin creaţie, nu doar orice posibilitate de pe Pământ, ci orice posibilitate din toate universurile. Care înseamnă o mulţime de experienţe! Iată ce face Dumnezeu: Dumnezeu creează, Dumnezeu trăieşte, Dumnezeu experimentează şi Dumnezeu evoluează prin acele experienţe. Dumnezeu este în interiorul tuturor, bucurându-se de toate şi învăţând din toate.

Asta vreau cel mai mult să vă întipăriţi în minte: Nu sunteţi cu adevărat oameni, nu doar oameni. Vă rog să vă amintiţi acest lucru. Diferenţa dintre cei care sunt treziţi sau iluminaţi şi ceilalţi este că ei au înţeles acest lucru, iar această senzaţie de a fi divini îi însoţeşte întotdeauna. Ei sunt conştienţi de faptul că Divinul priveşte prin ochii lor, le foloseşte corpul şi ia decizii. Divinul este cel care simte dragoste, recunoştinţă, uimire, pace, mulţumire şi trăieşte frumuseţea peste tot.

Pentru Divin, orice face parte din viaţă este frumos. Este un cadou. Este sacru, pentru că el se vede în toate şi se iubeşte pe sine în toate. Acesta eşti tu. Tu eşti cel ce trăieşte viaţa în acest fel.

Dar a fi om diferă foarte mult de această percepţie, după cum ştiţi bine. Vedeţi, simţiţi, experimentaţi, chiar iubiţi, dar întotdeauna există sentimentul că ceva nu este în regulă, că ceva trebuie reparat şi că nu puteţi doar să vă relaxaţi şi să trăiţi, pur şi simplu. Simţiţi că aveţi lipsuri, că viaţa nu este ceea ce vreţi să fie, că partenerul nu este ceea ce vreţi să fie el sau ea, că munca nu este plăcută, şi nici măcar copiii voştri nu sunt atât de plăcuţi. Nimic nu este destul de bun, cel puţin, nu pentru mult timp.

Aceasta este lentila umană şi, credeţi-mă, este doar o lentilă, o pereche de ochelari care colorează şi distorsionează viaţa, făcând-o să pară neplăcută, ca o oglindă deformantă dintr-un parc de distracţie care nu este prea amuzantă. Această formă de experienţă umană nu trebuie să fie şi a ta. Când schimbi obiectivul prin care priveşti, totul se schimbă. Când priveşti cu ochii tăi divini, viaţa de om este bună: Este o minune, este uimitoare, este frumoasă şi este preţioasă. Ce mai cadou – să poţi trăi viaţa ca Dumnezeu într-un corp uman. Acesta este scopul vieţilor voastre pământeşti.

Scopul învăţăturilor mele este tocmai acesta, de a vă ajuta să vă modificaţi percepţia de la uman la divin cât încă trăiţi această viaţă umană. Pentru a face acest lucru, va trebui să vă descriu mai exact ce anume vă face să fiţi umani, adică ce vă face să vă plângeţi şi să fiţi nefericiţi, să simţiţi lipsuri, să vă doriţi mai mult, să vă doriţi să fiţi diferiţi într-un fel sau altul şi să acţionaţi fără iubire. Va trebui să vă povestesc despre ego.

Ego-ul este o programare care te face nefericit şi nemulţumit. Ego-ul este doar un program; nu este o entitate, aşa cum îşi imaginează mulţi –

un mic eu în creier – deşi uneori se simte cam aşa. Ego-ul este programarea care generează ceea ce îţi spune vocea din cap. Examinând vocea din minte, poţi cunoaşte ego-ul.

Această programare îţi prezintă un mod de a percepe viaţa. Este un punct de vedere – punctul de vedere al ego-ului – dar acel punct de vedere este profund eronat. Ego-ul nu vede viaţa aşa cum este ea cu adevărat. Eşti programat să percepi greşit viaţa. Şi eşti programat să încerci să repari ceea ce percepi greşit, prin “a face” şi “a avea” una şi alta, în loc de “a fi”, pur şi simplu: adică să priveşti în interiorul tău şi să descoperi ce este adevărat în realitate şi, prin urmare, să te eliberezi de suferinţa cauzată de percepţiile greşite ale ego-ului.

Ego-ul este programarea care întâi creează nefericirea, iar apoi oferă soluţii pentru acea nefericire. Problema este că soluţiile nu funcţionează, cel puţin nu pentru mult timp, ca să nu mai vorbim că, de fapt, tocmai această programare este cauza suferinţei tale. Fără ego, aţi fi fericiţi, mulţumiţi şi amabili unul cu celălalt. Prin urmare, calea către fericire, mulţumire şi dragoste este de a vedea adevărul despre această programare, de a vedea că este ceva fals.

A vedea adevărul este totuşi dificil, pentru că eşti programat să crezi ce-ţi impune programarea. Programarea pare a fi corectă şi este bine înrădăcinată, automată şi convingătoare. Programarea ta este foarte convingătoare! Pentru a descoperi falsitatea programării tale, trebuie să fii dispus să o examinezi şi să o pui la îndoială. Aceasta nu este o chestiune banală; poate fi destul de înfricoşător să faci acest pas. A-ţi pune sub semnul întrebării programarea este ca şi cum te-ai îndoi de fundamentele tale. Punerea în discuţie a programării te face nesigur. Ce se va întâmpla cu tine dacă o vei face?

Dar pentru a scăpa de programare este nevoie de mult mai mult. Nu este de ajuns să fii convins că programarea ta este mincinoasă, deoarece ea funcţionează în continuare în fiecare moment. Programarea nu se opreşte doar pentru că ai aflat adevărul despre ea. Continuă ca întotdeauna.

Pentru ca programarea să se oprească sau să nu te mai conducă, trebuie să fie demontată bucată cu bucată. Convingerile false produse de programare trebuie să fie recunoscute ca false, una câte una, clipă după clipă. Aceasta este munca ce trebuie făcută şi va dura ceva timp.

Această lucrare necesită să fii conştient de gândurile care-ţi trec prin minte. Şi nici chiar asta nu-i de ajuns, pentru că mai trebuie să observi că aceste gânduri sunt false şi să nu le mai crezi. Apoi, mai trebuie să faci ceva: îndreaptă-ţi atenţia asupra momentului prezent în locul vocii din cap. Deci, eliberarea de programare implică patru aspecte:

1. Să înţelegi că vocea din capul tău este cauza suferinţei şi că ea nu-i vocea ta, ci vocea programării tale (asta-i partea mai uşoară);

2. Să conştientizezi gândurile din fluxul gândirii, pe care le-am numit vocea din minte. Această conştientizare se dezvoltă prin meditaţie;

3. Să cercetezi gândurile din fluxul gândirii pe care încă le mai crezi, până când te convingi că nu sunt adevărate, utile sau demne de atenţia ta; şi

4. Să îţi muţi atenţia de la tărâmul gândirii la viaţa reală, la momentul prezent. Abilitatea de a te dezlipi de gânduri se dezvoltă tot prin meditaţie.

Meditaţia este esenţială pentru acest proces. Meditaţia este antidotul împotriva capturării tale de către vocea din cap şi însuşirii punctelor ei de vedere. Meditaţia dezvoltă abilităţile necesare demontării programării. Fără o practică zilnică de meditaţie, procesul de detaşare de vocea din cap va dura mult mai mult, posibil, vieţi la rândul. Meditaţia îţi va accelera evoluţia emoţională şi spirituală cum nimic altceva n-o poate face.

Programarea devine o problemă doar atunci când crezi ceea ce spune. Odată ce încetezi să crezi gândurile din fluxul gândirii, programarea va continua să ruleze într-o anumită măsură pe fundal, dar nu o vei mai simţi la fel de corectă sau de convingătoare ca înainte. În cele din urmă, multe dintre gândurile obişnuite nu vor mai apărea sau vor fi ca nişte şoapte fără putere de a te influenţa. Pe măsură ce acest proces avansează, gândurile din fluxul gândirii devin mai benigne, iar gândurile neutre şi pozitive nu sunt chiar o problemă, deşi tot te mai pot împiedica să rămâi prezent în viaţa curentă.

Gândurile problematice sunt cele negative: gândurile de genul „Sunt inferior lui” şi „Nu sunt în regulă” şi gândurile de genul „Nu suport asta”. Acestea nu sunt niciodată adevărate. Gândurile negative nu sunt

niciodată adevărate. Lasă ideea asta să te pătrundă. Toate gândurile negative fac parte din programare, nu din adevăr.

Adevărul despre viaţă şi despre tine anunţă veşti foarte bune. Viaţa e bună; tu eşti bun. Orice lucru care afirmă altceva aparţine minciunilor programate care te fac pe tine şi pe ceilalţi nefericiţi. Eşti menit să fii fericit! Nu trebuie să suferi. Încetează să mai crezi minciunile vocii minţii tale şi vei trăi adevărul despre tine şi despre viaţă.

Adevărul îţi este ascuns de către minciuni. Programarea produce minciunile care fac viaţa să pară mai neplăcută şi mai înfricoşătoare decât este de fapt. Produce minciuni care te fac să suferi. Îţi voi da câteva exemple:

• Vocea din minte îţi spune că anumite lucruri care nu îţi plac nu trebuie să se întâmple, atunci când ele, de fapt, se întâmplă. Este o minciună să spui că ceva nu ar trebui să se întâmple când totuşi se întâmplă. Orice se întâmplă se întâmplă şi, prin urmare, este logic că *trebuie* să se întâmple. A crede astfel de minciuni creează furie, tristeţe şi uneori frică, deşi nu este deloc nevoie să existe aceste emoţii.

Cine spune că ceva nu ar trebui să se întâmple? Ego-ul. El se împotriveşte felului cum stau lucrurile; luptă împotriva vieţii. A fi în război cu viaţa este neplăcut. Dacă nu ai crede astfel de gânduri, nu te-ai simţi în război cu viaţa şi nu ai trăi emoţiile negative care îl însoţesc, cum ar fi furia, tristeţea şi frica. Aceste emoţii nu sunt o bagatelă. Nu numai că te fac să te simţi *tu* groaznic, ci şi cei din jur. Aceste emoţii stau la baza oricărui conflict din chestiunile omeneşti, şi toate apar pentru că ceva nu este aşa cum *crezi tu* că ar trebui să fie.

• Vocea din minte te sperie enumerându-ţi toate lucrurile negative care s-ar putea întâmpla în viitor. Ideile despre viitor sunt minciuni; aparţin unei realităţi imaginare, nu realităţii. Aceste idei provin din ego, iar ego-ul nu are în dotare niciun glob de cristal. Ego-ul nu este partea ta inteligentă sau înţeleaptă. Ego-ul e doar un program. Pierzi atâta energie şi emoţie rumegând posibilităţile negative. Aceste gânduri nici măcar nu te protejează; doar te întristează şi te menţin în afara momentului prezent.

Sinele tău înţelept, sinele divin, ştie să aibă grijă de tine şi ce trebuie să faci clipă de clipă pentru a fi în siguranţă. Dacă rămâi prezent în acum,

vei şti ce este mai bine de făcut în orice situaţie care ar putea apărea. Din păcate, dacă eşti ocupat făcând strategii posibile de viitor sau dacă te pierzi în gânduri din alte motive, nu vei trăi în prezent. Şi atunci, în loc să fie eul tău divin la conducere, va fi ego-ul, iar ego-ul nu este la fel de înţelept.

• Vocea din mintea ta născoceşte poveşti – adică minciuni – în încercarea de a-ţi da o identitate. Vocea din cap îţi spune cine eşti cu ajutorul tuturor gândurilor care încep cu „eu". Majoritatea acestor poveşti te fac să nu te simţi bine. De multe ori, înfăţişează imaginea unui om limitat, cu lipsuri sau insuficient de bun. Chiar şi poveştile menite să te facă să te simţi superior te fac să te simţi separat de ceilalţi, şi nici ele nu-ţi dau o stare bună. Chiar dacă există *unele* adevăruri în aceste poveşti, ele sunt nişte minciuni, fiindcă nu spun întregul adevăr.

Aceste poveşti negative îi determină pe oameni să muncească peste limită şi să se streseze depunând eforturi pentru vreun ideal imposibil, pentru a dovedi că acele poveşti erau false şi a deveni mai fericiţi. Apoi, pentru a face faţă efortului, oamenii deseori mănâncă prea mult sau fac alte excese. Aceste poveşti conduc la dependenţe, fac ravagii în relaţii şi te fac să fii nefericit. Cine ai fi fără aceste poveşti?! Cum ar fi viaţa fără aceste poveşti?!

• Vocea din mintea ta provoacă tot felul de dorinţe inutile, care, dacă nu sunt împlinite, îţi creează suferinţă. Este firesc să ai dorinţe şi preferinţe. De exemplu, este firesc să vrei libertate, dragoste, pace şi fericire. Acestea sunt dorinţe care originează din natura ta divină. Dar vocea din mintea ta doreşte alte lucruri, mai puţin importante, inclusiv unele lucruri frivole sau clar inaccesibile. Nerealizarea a ceea ce vrea ego-ul aduce tristeţe, furie, supărare, gelozie şi alte emoţii neplăcute. Fără acele dorinţe, nu ai mai trăi acele emoţii.

Dorinţele ego-ului sunt minciuni: cine este acel „eu" care doreşte? Acel „eu" este o minciună. Nu indică o persoană reală, ci doar ideea de persoană. Tu nu eşti acel „eu". Iar dovada este că poţi observa acest „eu" şi să te gândeşti la el. Cine este cel care poate observa şi se gândeşte la „eu?" Acesta eşti tu, cel adevărat.

Şi care ar fi urmarea dacă împlineşti dorinţele „eu-lui"? Şi asta e tot o minciună. Înglobată în dorinţele ego-ului este o minciună: minciuna că

îndeplinirea acestor dorinţe ar fi importantă pentru viaţa şi fericirea ta. Dar fericirea nu vine din satisfacerea dorinţelor ego-ului tău, ci din conectarea cu iubirea, pacea şi bucuria sinelui divin. Acesta este adevărul. Găseşte fericirea care nu depinde de a obţine sau de a avea, ci doar de a fi!

• Vocea din capul tău rumegă trecutul, iar trecutul pe care-l tot rumegă este o minciună. Amintirea ta despre trecut nu este trecutul. Amintirea este un construct mental. La ce foloseşte? Şi totuşi, gândurile tale despre trecut provoacă atâtea suferinţe: regrete, amintiri dureroase, nostalgia după trecut – toate inutil de dureroase. Fără amintirile tale despre trecut, nu ai suferi din cauza trecutului. Fără aceste minciuni, nu ai mai suferi.

Amintirile tale par a fi adevărate şi par a fi valoroase, iar asta este o altă minciună. Nu ai nevoie de gândurile tale despre trecut. Amintirile dureroase te întristează, iar cele fericite te scot din momentul prezent şi te fac să râvneşti ceva care nu mai există. Doare să vrei ceva care nu există în experienţa ta curentă. Gândurile despre trecut îţi provoacă durere sau, în cel mai bun caz, te scot din momentul prezent, indiferent care ar fi ele.

• Vocea din minte îi judecă pe alţii, iar aceste judecăţi sunt tot nişte minciuni. Judecăţile ego-ului sunt minciuni, deoarece pretind că ar fi înţelepte şi atotştiutoare. Dar ego-ul nu este nici înţelept, nici atotştiutor, deci cum ar putea fi judecăţile sale?! Adevărul este că ego-ul nu are înţelepciune, pretinde că ştie lucruri pe care nu le ştie, iar tu nu eşti nici superior, nici inferior nimănui, aşa cum presupun judecăţile tale.

Judecăţile tale par importante, adevărate şi utile, dar nu sunt. Aceasta este iluzia, minciuna. Eşti programat să crezi această minciună – că judecăţile tale ar fi adevărate şi valoroase – aşa că, în mod natural, te încrezi în judecăţile tale.

Eşti programat să crezi toate minciunile pe care ţi le spune ego-ul prin vocea din capul tău. Dar este timpul să te trezeşti din această iluzie, din percepţiile false cu care ai fost programat şi să vezi adevărul. Adevărul este că toate judecăţile tale te fac nefericit, şi pe tine, şi pe ceilalţi. Ele se află la baza conflictelor de la toate nivelurile, inclusiv între naţiuni şi religii.

• Vocea din minte, ego-ul, îţi spune ce este bine şi rău, iar aceste aprecieri sunt nişte minciuni. Astfel de evaluări nu se bazează pe adevăruri morale fundamentale, ci mai degrabă pe opinia ego-ului despre ce este bun sau rău pentru „mine”, bun sau rău pentru Numărul 1.

Problema aici este că ego-ul nu vede întregul tablou. Perspectiva sa nu include ceea ce este bun sau rău pentru alţii sau pentru Întreg. Perspectiva ego-ului exclude foarte multe lucruri. Deoarece evaluările ego-ului sunt mioape şi egocentrice, ele sunt nişte minciuni. Şi sunt minciuni pentru că nu sunt în concordanţă cu adevărul: cu adevărul despre cine eşti, cu adevărul despre Întreg sau cu adevărul despre viaţă. Ideile ego-ului despre bine şi rău nu sunt o călăuză bună pentru a-ţi conduce viaţa.

Dacă crezi minciunile despre bine şi rău, viaţa ta se reduce la obţinerea a ceea ce este considerat bun de către ego şi evitarea a ceea ce este considerat rău. Ego-ul nu este capabil să pună corect lucrurile în balanţă. Şi nu despre asta este vorba în viaţă. Ci este vorba despre iubire: a învăţa să iubeşti şi *să fii* iubirea. Iar despre asta, ego-ul nu ştie nimic. Ceea ce spune vocea din capul tău despre dragoste nu este demn de încredere.

Încrederea în minciuni te face mereu să suferi. Suferi când crezi că ceva este bun şi nu-l capeţi, sau că ceva este rău şi te procopseşti cu el. Încrederea în aprecierile ego-ului despre bine şi rău îţi pregăteşte inutile dezamăgiri şi nefericiri şi conduce la o viaţă goală şi neîmplinită.

*[5]«Dragii mei, sper că înţelegeţi că nu sunteţi această voce nefericită, nemulţumită şi neplăcută din minte. Apoi, odată ce ştii asta, poţi începe să vezi ce altceva anume se află aici, care a fost întotdeauna aici, dar te-a lăsat să crezi că eşti ceea ce spune vocea din capul tău că ai fi, te-a lăsat până ai devenit pregătit să descoperi adevărul despre cine eşti *cu adevărat*. Descoperirea acestui adevăr este ca şi cum ai afla că eşti moştenitorul unui regat frumos când credeai că eşti un sărac.

[5] În lectura mediumului-autor: cap.3 part.2 https://youtu.be/lzctMDGIUAs

Adevărul aduce veşti foarte bune şi nu este chiar atât de ascuns. Acela ce eşti cu adevărat a fost mereu viu, trăindu-ţi viaţa. El este cel ce vede, aude, gustă, miroase şi simte viaţa. El este cel ce iubeşte viaţa, cel ce râde, cel ce se distrează, cel ce este curios, puternic şi curajos, cel ce este generos şi moral. De fiecare dată când manifeşti curiozitate, forţă, curaj, înţelepciune, dragoste, generozitate, poftă de joacă, compasiune, corectitudine morală şi lipsă de îngrijorare, acesta este sinele tău real – sinele tău divin – care aruncă o privire din spatele ego-ului.

Şi tot sinele tău divin permite identificarea cu ego-ul. Îţi permite să te pierzi în gânduri. Permite ego-ului – adică programării – să dirijeze spectacolul până când tu – acel tu care te trezeşti din transa egotică – vei fi gata să vezi adevărul.

Vezi tu, nu este o greşeală că eşti condus de programare şi te pierzi în iluzie. Există un timp pentru toate: Aşa cum există un timp să crezi că eşti ego-ul şi să acţionezi conform lui, există un timp şi pentru a descoperi că *nu* eşti ego-ul şi a afla cum este să trăieşti aşa.

Fiecare etapă a vieţii este bună, şi aşa este menită să fie, şi se petrece conform planificării. Te dezvolţi după cum ai nevoie şi după intenţia divină. Relaxează-te şi lasă-te condus la următoarea, frumoasa etapă, care este liberă de suferinţa pe care ai trăit-o în trecut.

Întrucât citeşti aceste rânduri, înseamnă că a venit timpul să te trezeşti sau, cel puţin, să începi să te trezeşti. Dacă eşti deschis la aceste cuvinte şi poţi vedea adevărul din ele, atunci eşti gata să vezi falsitatea ego-ului şi să te eliberezi de el. A venit momentul şi acesta-i cel mai potrivit, deoarece lumea are nevoie de tine ca să priveşti viaţa printr-o lentilă mai iubitoare, mai generoasă şi mai paşnică.

A fi om este dificil şi din alt motiv, în afară de propriul ego: A fi om este dificil din cauza ego-urilor altor oameni. Chiar dacă nu mai eşti legat de ego şi de vocea din minte şi poţi să acţionezi şi să vorbeşti într-un mod mai plin de iubire, probabil că oamenii din jurul tău sunt încă legaţi de ego-urile lor. Nu este suficient să fii eliberat de ego-ul tău dacă majoritatea celorlalţi oameni nu sunt; vibraţia umanităţii va rămâne densă. Cei care sunt treziţi trebuie să găsească modalităţi de a-i influenţa pe ceilalţi, de a le ridica vibraţia.

Acest lucru se întâmplă în mod natural, într-o oarecare măsură, prin radiaţia energiei: dacă te afli într-o stare de conştiinţă superioară, cei din

jur ar putea fi elevaţi fără ca ei măcar să-şi dea seama. Aceasta este Graţia. În acest fel, eşti un far de lumină în întuneric. Lumina ta străluceşte şi îi luminează pe cei din jurul tău. Din păcate, şi opusul poate fi adevărat: vibraţia ta poate fi coborâtă de vibraţia altora, dacă nu eşti atent.

Lumea de astăzi este foarte densă vibraţional. Starea generală de conştiinţă a umanităţii este destul de scăzută şi această stare de conştiinţă a modelat lumea în care trăiţi şi cum se comportă oamenii. Majoritatea oamenilor duc o viaţă ocupată, grăbită, competitivă şi stresantă. Mulţi se luptă pentru resursele de bază şi încearcă doar să supravieţuiască, în timp ce aceia mai bogaţi se luptă pentru mai mulţi bani, putere, statut şi recunoaştere socială.

Lumea voastră este, în esenţă, o reflexie a stării egotice de conştiinţă. Majoritatea oamenilor sunt profund identificaţi cu mintea lor egotică, cu vocea din cap, şi nu prea conştientizează că este posibil şi un alt mod de a trăi – un alt mod de *a fi*. Iar creştinismul nu a ameliorat situaţia.

Creştinismul nu oferă viziunea altui mod de a fi în lume, chiar dacă eu am fost un exemplu în acest sens, şi nici nu sugerează că este posibilă o altă experienţă de viaţă, decât în Cer. Creştinismul şi-ar dori să vă acceptaţi aşa-numita natură păcătoasă şi că suferinţa vă este soarta până când veţi ajunge în cer. Creştinismul, de asemenea, nu reuşeşte să explice suferinţa vieţii.

Creştinismul nu acceptă că oamenii îşi pot îmbunătăţi în mod substanţial starea de conştiinţă, decât, poate, dacă se roagă sau se spovedesc sau fac lucrări bune. Creştinismul are puţine de spus despre realizarea unei stări superioare de conştiinţă, cu excepţia recunoaşterii câtorva sfinţi care au realizat acest lucru, dar fără prea multe explicaţii despre cum au făcut-o.

Când am fost pe Pământ, am trăit într-o stare de conştiinţă superioară şi am avut cunoştinţe despre elevarea conştiinţei. Am practicat meditaţia şi i-am învăţat pe discipolii mei şi pe ceilalţi apropiaţi ceea ce învăţasem despre meditaţie şi stările superioare de conştiinţă când călătorisem în India. Învăţăturile mele includeau adevăruri ezoterice şi metafizice, dar acele adevăruri mai profunde s-au pierdut. S-a pierdut acel “know-how” necesar omului obişnuit, bărbat sau femeie –

cum să ajungă la stări superioare de conştiinţă. Iar asta lipseşte din creştinism.

Acesta este un eşec destul de sever al bisericii creştine. Părinţii bisericii nu doreau ca enoriaşii să ştie că pot atinge nivelurile superioare de conştiinţă la care ajunsesem eu. Şi, ca să fim sinceri, majoritatea autorităţilor clericale, pur şi simplu, nu ştiau că acest lucru este posibil. Stările superioare de conştiinţă nu făceau parte din experienţa lor, fiindcă nu primiseră niciodată învăţăturile ezoterice care le-ar fi putut face posibile pentru unii. Cum să înveţi pe alţii ceva ce nu ştii?! Aşadar, creştinismul a fost condamnat să se piardă în ceremonii fastuoase şi opulenţă, în ritualuri care nu pot duce niciodată la o transformare adevărată, ci, poate, doar întăresc speranţele oamenilor într-o viaţă mai bună în Cer după moarte.

Nu, biserica nu v-a învăţat şi nu predică că voi aveţi acelaşi potenţial divin pe care l-am avut şi eu. Şi aş dori să corectez asta. Mulţi oameni din Occident sunt acum deschişi şi pregătiţi pentru acest mesaj, graţie infuziei de idei orientale în Occident încă de prin anii 1960. Cunoştinţele ezoterice nu au fost îngropate în Orient aşa cum au fost în Occident, şi sunt recunoscător pentru asta.

În Orient, transmiterea conştiinţei sau a energiei a fost bine înţeleasă şi practicată între guru şi discipol. Discipolii nu au primit doar învăţături de la guru, ci şi altceva foarte preţios: o transmitere a conştiinţei. Au fost înălţaţi prin prezenţa guru-lui. Li s-a dat să guste din conştiinţa guru-lui, un gust care poate nu a durat, dar totuşi, un gust.

Transmiterea unei stări superioare de conştiinţă de către un guru sau un învăţător spiritual este un mare cadou şi este cel mai eficient mijloc de a ajuta aspiranţii să atingă o stare mai înaltă de conştiinţă. Învăţătorul spiritual schimbă starea creierului discipolului, ceea ce se întâmplă şi în meditaţie, iar acesta este începutul, după care ucenicul devine mai ferm stabilit în acea stare superioară.

O stare de conştiinţă superioară poate fi cunoscută cu adevărat doar prin trăirea ei, deoarece cuvintele nu o pot descrie sau transmite în mod adecvat. Trăirea acesteia *este* învăţătura, iar restul învăţăturilor vorbesc despre cum să atingi acea stare superioară şi ce înseamnă să trăieşti în ea.

Acestea sunt învăţăturile importante, care nu au fost incluse în ceea ce se spune că am predicat acum două mii de ani. Aceasta a fost o mare omisiune. Atunci eram venerat nu doar pentru că oamenii recunoşteau adevărul în învăţăturile simple pe care le prezentam, ci şi pentru că primeau o transmisie de la mine şi erau înălţaţi în prezenţa mea. Se simţeau mai bine în prezenţa mea.

După ce am părăsit acea viaţă, tot ce a mai rămas din învăţăturile mele au fost relativ puţine cuvinte, majoritatea fiind destinate să înveţe oamenii cum să se comporte, nu cum să-şi ridice conştiinţa. Problema este că nu poţi ajunge la o stare de conştiinţă superioară doar printr-un comportament bun, deşi acesta ajută şi este important. Şi va fi dificil să fii bun în mod constant fără o schimbare în conştiinţă. Trebuie început cu începutul. Oamenii *încearcă* tot timpul să fie buni, dar eşuează, pentru că sunt încă sub controlul ego-ului. Dar odată ce conştiinţa ta s-a ridicat şi eşti dincolo de ego, comportamentul bun devine natural. Un comportament bun rezultă din conştiinţa superioară, nu invers.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că spiritualitatea se referă la starea ta de conştiinţă; nu este vorba despre credinţe sau ritualuri. Spiritualitatea înseamnă elevarea stării tale de conştiinţă şi să trăieşti într-un mod aliniat cu sinele tău divin, nu cu sinele egotic. Înseamnă a privi printr-o nouă lentilă şi de a trăi într-un mod nou, unul care nu mai este determinat de vocea din minte şi de pulsiunile şi dorinţele ego-ului.»*

Starea ta de conştiinţă contează nu doar pentru tine, ci pentru toţi cei din jur. Fiecare îi afectează pe toţi ceilalţi prin transmisie energetică. Aşa cum guru-şii şi învăţătorii spirituali transmit conştiinţa superioară, fiecare om transmite acea stare de conştiinţă în care se află. Deci, atunci când trăieşti printre oameni care sunt mai ales într-o stare de conştiinţă inferioară, fie conştiinţa ta va coborî pentru a se potrivi cu a lor, fie conştiinţa lor se va ridica pentru a se potrivi cu a ta.

Ce vreau să explic este cum poţi să îţi menţii vibraţia ridicată când te afli în mijlocul celor cu o vibraţie mai scăzută. Acest lucru se poate face, dar este deosebit de dificil dacă nu eşti ferm stabilit într-o stare superioară. Deci, aceasta este prima problemă: stabilirea mai fermă într-

o stare de conştiinţă superioară. Ea necesită timp şi practică. Să treci la o stare de conştiinţă superioară în timpul meditaţiei nu este atât de dificil; mulţi stăpânesc acest proces. Dar să rămâi în acea stare în afara meditaţiei se dovedeşte a nu fi atât de uşor, ceea ce este de înţeles. Nu este uşor să menţii o stare de conştiinţă superioară trăind în această lume.

Iată deci câteva sugestii:

• Fă-ţi timp în fiecare zi pentru a medita cel puţin o oră zilnic, într-o singură şedinţă, în orice moment al zilei preferi. Stai într-o poziţie confortabilă, astfel încât să poţi medita atât de mult fără niciun disconfort. Am explicat elementele de bază ale meditaţiei în alte cărţi, aşa că nu le voi detalia aici. Iar acest medium-autor are cursuri online unde predă meditaţia. Meditaţia zilnică este cel mai important lucru pe care îl poţi face pentru a–ţi ajuta evoluţia spirituală.

• Când eşti printre oameni, în loc să vorbeşti, ascultă cât mai mult posibil. Adică, să asculţi ceea ce spun oamenii şi, de asemenea, să asculţi – sau să observi – gândurile vocii din capul tău, fără să le rosteşti. Încearcă să-i asculţi pe ceilalţi cu Inima, Inima spirituală, fără a filtra spusele lor prin judecăţile şi opiniile minţii tale.

A asculta cu Inima înseamnă să fii receptiv la ceea ce *există*, dar fără să evaluezi: să accepţi cum stau lucrurile şi cum sunt oamenii, cu curiozitate, îngăduinţă şi compasiune. Asta face întotdeauna sinele tău divin. Totuşi, nu vei putea face asta în prezenţa oamenilor dacă eşti preocupat să-ţi asculţi vocea din minte şi să exprimi acele gânduri.

Când eşti cu alţii, renunţă la toate gândurile şi doar rămâi prezent şi receptează viaţa aşa cum se întâmplă ea. Lasă-i pe ceilalţi să-şi exprime judecăţile şi opiniile, fără să te bagi şi tu, fiind sau nefiind de acord cu ei. Exersează să laşi orice şi pe fiecare să fie aşa cum este. Astfel, trăirea vieţii şi a relaţiei cu ei va fi foarte diferită, decât dacă li te alături în lumea ego-ului, care evaluează permanent, având atracţii şi repulsii. Observă cât de relaxat te simţi când stai alături de ceilalţi în acest fel. Ce diferenţă este faţă de starea egotică de conştiinţă!

În caz că te preocupă ca nu cumva ceilalţi să creadă că eşti ciudat dacă taci prea mult timp, probabil vei descoperi că, în această stare de doar-a-fi, eşti mai simpatic şi mai atractiv ca niciodată!

• Când te simţi stresat, agitat, confuz sau prins de vocea din cap, opreşte-te. Opreşte orice faci şi fă atent câteva respiraţii adânci şi lente. Inspiră încet şi profund din diafragmă până numeri la şase şi apoi expiră încet numărând până la şase. Fă acest lucru timp de zece minute, apoi cercetează-te lăuntric şi vezi ce este cu adevărat de făcut în continuare.

Trebuie să alegi tu cum îţi trăieşti viaţa. Nu-i nevoie să laşi mintea implicită, egotică, să determine ce şi cum faci. Nu lăsa vocea din cap, care este vocea stresului, să te conducă sau să îţi determine acţiunile. În schimb, lasă bucuria să determine ce trebuie făcut mai departe.

Ce vrei să faci *tu* acum? Ce ai nevoie? Poate că trebuie să te opreşti şi să te odihneşti mai mult de zece minute. Poate că trebuie să te uiţi pe fereastră şi doar-să-fii pentru o vreme. *Doar-fii* până când îţi devine clar cum vrea sinele tău mai profund să te mişte în continuare.

Dacă laşi vocea din minte să te conducă, te va hărţui până când vei deveni epuizat şi irascibil, iar asta nu-i viaţă. Şi totuşi, acesta e modul cum mulţi îşi trăiesc viaţa. Apoi, ei încearcă să se refacă, chipurile, mâncând în exces sau dedându-se vreunei alte forme de plăcere.

Există şi un alt mod, anume acela de a-ţi echilibra activitatea cu odihna şi doar-să-fii. Acest lucru poate părea nepractic, dar când eşti stresat şi nefericit nu prea eşti funcţional sau eficient. Poţi să-ţi desfăşori mai echilibrat viaţa cotidiană dacă te opreşti periodic din activitate, examinându-te lăuntric şi întrebându-te: „Unde este bucuria mea acum? Spre ce anume mă îndeamnă acum bucuria să acţionez sau să nu acţionez? Ce trebuie cu adevărat făcut acum? ”

S-ar putea să descoperi că, atunci când laşi sinele divin să-ţi stabilească activităţile, unele activităţi vor fi date la o parte în mod natural, întrucât vei recunoaşte că nu merită efortul sau că sunt inutile. Ego-ul face ca lucrurile neimportante să pară importante, ceea ce este un fel prin care îţi ocupă timpul inutil.

Pentru ego, cel mai important lucru este să fii mereu ocupat, pentru că el îşi pierde toată puterea când te opreşti şi te laşi doar-să-fii. Află singur ce activităţi se ivesc prin simplul fapt de a te opri un pic şi de a privi. Sinele tău divin ştie să-ţi trăiască viaţa dacă îi dai ocazia. Totuşi, directivele sale nu vin sub formă de cuvinte în minte, ci, mai degrabă, sub formă de inspiraţie şi îndemnuri de a acţiona atunci când vine momentul potrivit.

• Evită persoanele negative ori de câte ori poţi. Asta nu înseamnă că nu eşti amabil – poţi fi în continuare amabil cu ei; înseamnă doar că eşti inteligent şi ai grijă de tine. Cu excepţia cazului în care trebuie să fii de folos cuiva care are probleme cu negativitatea, probabil că nu are rost să interacţionezi cu acea persoană dacă acest lucru poate fi evitat. Probabil că vibraţia acelei persoane nu va fi ridicată de a ta, decât dacă este foarte deschisă faţă de tine, dar în schimb, vibraţia ta ar putea fi afectată negativ când intri în contact cu ea.

Evitarea persoanelor negative este doar o bună igienă emoţională. De ce să te pui singur în situaţii care ţi-ar putea declanşa propriile probleme sau ţi-ar putea declanşa judecăţile şi coborî vibraţia?! Acest lucru este important mai ales dacă încă nu eşti bine stabilit într-o stare superioară. Cei care abia învaţă să fie mai prezenţi în viaţă ar fi înţelept să aleagă cu atenţie cu cine îşi petrec timpul. Cei care sunt mai ferm stabiliţi în Prezenţă ar putea rămâne adesea pe lângă oamenii negativi, deşi rareori o vor face, cu excepţia cazului în care simt că trebuie să le fie de folos.

Oamenilor spirituali le vine adesea greu să manifeste mai mult discernământ în privinţa persoanelor cu care îşi petrec timpul, pentru că nu vor să rănească sentimentele nimănui. Iar uneori sentimentele oamenilor chiar sunt rănite atunci când relaţia ta cu ei se schimbă. Dar asemenea schimbări fac parte din viaţă şi lucrul acesta trebuie, pur şi simplu, să fie acceptat – şi de către ei, şi de către tine.

Acest lucru este valabil şi pentru membrii familiei. Oamenii spirituali se simt foarte vinovaţi că doresc să petreacă mai puţin timp cu membrii familiei, dar şi acest lucru trebuie acceptat de către toţi cei implicaţi. Nu poţi lăsa alte persoane, inclusiv membrii familiei, să-ţi stabilească modul în care îţi trăieşti viaţa. În cele din urmă, trebuie să fii sincer cu tine însuţi – sincer despre ce este just pentru tine în fiecare moment. Dacă nu este ceea ce-ţi trebuie – dacă nu simţi un "da" în interior – să petreci timpul cu anumiţi membri ai familiei, atunci nu o face, decât dacă este absolut necesar. Ai disponibilă o cantitate limitată de timp şi energie. Pentru conştiinţa ta, este important cum o cheltui.

• Implică-te în activităţi plăcute care îţi înalţă conştiinţa: dansează, cântă din voce, cântă la un instrument, ascultă muzică, creează ceva,

desenează sau pictează, plimbă-te în natură, joacă-te cu câinele, mergi cu bicicleta sau practică un sport, citeşte cărţi spirituale sau ascultă înregistrări cu cărţi sau învăţături spirituale. Fă ceea ce îţi place şi te face să te simţi bine şi fericit – şi fă-le zilnic. Petrece cât de mult timp poţi făcând lucruri ce te fac fericit şi îţi menţin vibraţiile ridicate.

Aceste tipuri de activităţi îţi elevează conştiinţa şi te fac să te simţi bine, deoarece îţi focalizează atenţia asupra vieţii reale, cea generată de simţuri, în locul realităţii virtuale a minţii. Chiar şi citirea cărţilor spirituale este o practică de concentrare a minţii şi te scoate din realitatea imaginară a lui „eu, mine şi mie".

Ori de câte ori te pierzi în ceea ce faci, chiar şi în lectură, te adânceşti în bucuria de a trăi a sinelui tău divin. Pe de altă parte, ori de câte ori te pierzi în gândurile despre tine şi viaţa ta, pierzi contactul cu viaţa reală şi trăieşti în lumea ego-ului, unde domnesc neajunsurile şi nemulţumirea.

• Mantrele, afirmaţiile pozitive şi rugăciunile sunt alte instrumente excelente pentru menţinerea unei stări superioare de conştiinţă sau pentru accederea la o stare de conştiinţă superioară atunci când ai pierdut-o. Deoarece m-am referit destul de mult la aceste lucruri în cărţile mele şi meditaţiile ghidate, nu le voi mai detalia aici.

• Înconjoară-te cu frumuseţe şi cu ceea ce îţi aduce bucurie şi scapă de ceea ce nu o face. Frumuseţea deschide Inima, iar frumuseţea este foarte disponibilă. Natura pune frumuseţea la dispoziţia aproape a oricui. Unul dintre cele mai bune lucruri este să-ţi petreci timpul în natură, fiindcă te împrospătează şi îţi înalţă conştiinţa. Natura este vie şi nu are o minte egotică. Din acest motiv, este relaxant să stai în natură, iar când te relaxezi, te scufunzi în natura ta divină. Fiinţele umane iubesc în mod natural frumuseţea şi se relaxează în prezenţa frumuseţii naturale.

Casa ta poate fi, de asemenea, un sanctuar, un loc în care simţi relaxare, calm şi frumuseţe. Fă tot ce poţi pentru a-ţi face ambientul plăcut. Mediul este important şi emite o anumită vibraţie. Dacă ţii deschis televizorul mult timp, de exemplu, va afecta vibraţia din casă. Deoarece televiziunea tinde să fie destul de negativă şi violentă, este important să minimizezi timpul de vizionare. Meditaţia afectează, de asemenea, vibraţia din casă: cu cât meditezi mai mult, cu atât vibraţia se

impregnează mai adânc şi te ajută să menţii în căminul tău un nivel mai înalt de conştiinţă.

Este important să ai în casă lucruri pe care le iubeşti. Atunci când ochii tăi văd acele lucruri, ele radiază recunoştinţă şi bucurie. Din acelaşi motiv, este important să scoţi din casă lucrurile cu care faci asociaţii negative sau de care nu ai nevoie. În mod subtil, reacţionezi negativ la acele lucruri şi îţi pot reduce vibraţia.

Poţi avea un anumit control asupra mediului de acasă. Fă-l un spaţiu liniştit, plin de iubire, creând un sentiment al sacrului în el. Alege lucruri care reflectă sau îţi îmbunătăţesc starea de conştiinţă şi scapă de lucrurile care nu o fac. Transformă-l într-un loc în care simţi recunoştinţă pentru tot ceea ce ai. Dă-ţi silinţa ca să faci din casa ta un loc în care se manifestă şi trăieşte sinele tău divin.

• Dacă doreşti să menţii o vibraţie superioară, este important să monitorizezi şi să limitezi ceea ce urmăreşti la televizor şi pe internet, inclusiv ştirile. În cea mai mare parte, televiziunea şi alte mass-media reflectă starea medie de conştiinţă, care este destul de scăzută. Majoritatea oamenilor ce apar la televizor şi în filme sunt profund identificaţi cu ego-urile lor.

Televiziunea şi filmele prezintă întreaga gamă de emoţii umane negative şi, de obicei, chiar mai intens decât le trăieşti în mod normal. Ceea ce vezi sunt oameni care suferă şi care, adesea, încearcă să scape de suferinţă în moduri care creează şi mai multă suferinţă pentru ei şi ceilalţi. Vezi oameni prinşi în stări negative de conştiinţă şi manifestându-se negativ. Şi adesea te identifici cu emoţiile lor intense, ceea ce nu este prea sănătos: Când ei sunt furioşi, te simţi furios; şi când ei sunt speriaţi, şi tu te simţi speriat. Dacă ceva la care te uiţi te determină să te contracţi energetic, atunci vizionarea nu-ţi face bine şi e timpul s-o opreşti.

Ceea ce se arată la televizor şi în filme este mai ales cum să *nu* faci faţă emoţiilor decât cum să le tratezi într-o manieră sănătoasă, căci asta, aparent, ar face scenariul neinteresant. Personajele de la televizor şi din filme duc povestea înainte luând decizii proaste una după alta. Ei fac tot ceea ce nu ar trebui să facă – mint, trişează, manipulează, ucid, îi rănesc pe alţii – toate acestea în încercarea de a face faţă propriei stări

emoţionale negative sau pulsiunilor egotice. Ceea ce vizionezi la televizor şi în filme este un ego pe steroizi.

Acest lucru poate părea destul de inocent: te uiţi cum alţii iau decizii mai proaste decât le-ai lua tu vreodată. *Seinfeld* a fost un geniu în a vă arăta slăbiciunile ego-ului şi necazurile pe care le cauzează, şi v-a făcut să râdeţi. Totuşi, ceea ce se întâmplă cu adevărat în acest show şi chiar mai rău în nenumărate altele este că vă învaţă că un astfel de comportament egotic este normal. În loc să vi se arate modele iluminate de comportament uman, vi se arată ce-i mai rău din natura umană. Şi, chiar dacă acest tip comportament nu este lăudat, totuşi, aceste show-uri trimit un mesaj inconştientului că aşa acţionează fiinţele umane, care se traduce prin „este în regulă să acţionezi astfel".

Da, există şi unele exemple de fiinţe umane luminoase la televizor şi în filme, dar acestea sunt excepţii. Modelele de spiritualitate care există în viaţa reală, dacă ajung să fie prezentate în mass-media, sunt portretizate inexact şi ridiculizate sau considerate periculoase. Oamenii spirituali sunt, de obicei, descrişi ca fiind nebuni sau membri ai unei secte sau la marginea societăţii.

Această prezentare constantă a ego-ului şi a celor mai urâte aspecte ale omenirii menţin oamenii în închisoarea propriului ego. Întăreşte condiţionarea negativă, care *este* ego-ul. Consolidează credinţele voastre egoiste greşite. De exemplu, accentul constant care se pune pe corpul şi frumuseţea femeilor întăreşte convingerea că acest lucru ar fi important la o femeie, când, de fapt, nu este. Acesta este un mesaj subliminal foarte apăsător şi limitativ! Desigur, odată ce te-ai trezit la adevărul despre ego, mass-media are mai puţină putere de a-ţi întări condiţionarea negativă, dar mintea inconştientă încă mai este afectată, într-o oarecare măsură, de tot ceea ce vezi.

Unul dintre cele mai dăunătoare lucruri este frica stârnită de mass-media. Prezintă toate lucrurile îngrozitoare care se pot întâmpla, ca şi cum ele ar face parte din viaţa de zi cu zi. Televiziunea şi filmele îţi introduc imagini violente şi tragice în mintea inconştientă şi atunci începi să crezi că viaţa ar fi la fel de înfricoşătoare şi tragică precum aceste poveşti fantastice. Nu este sănătos să crezi că viaţa este înfricoşătoare. Este literalmente nesănătos să te temi, din cauza substanţelor chimice care sunt eliberate în organism atunci când îţi este

frică. Filmele de groază nu sunt sănătoase, în niciun caz pentru copii, care tocmai îşi formează ideile despre lume.

Ego-ul percepe lumea ca fiind mai înfricoşătoare decât este şi îţi oferă toate motivele pentru care *ar trebui* să te temi. Da, există pericole în lume şi trebuie să fii atent, dar nu există câte un tigru sau un terorist la fiecare colţ. Dacă ideile tale despre viaţă provin de la televizor şi din filme – ceea ce se şi întâmplă într-o oarecare măsură, fie că eşti conştient sau nu de asta –, atunci vei găsi că viaţa obişnuită este destul de apăsătoare, când ea, de fapt, nu este. Şi probabil că vei petrece mai mult timp îngrijorându-te inutil de viitor în loc să fii prezent în aici-şi-acum. Aceste show-uri nu vă învaţă adevărul, ci întăresc temerile, opiniile şi neînţelegerile ego-ului.

Dar şi mai rea este ideea, atât de des prezentată la televizor şi în filme, că violenţa ar fi soluţia problemelor voastre. Când vedeţi acte violente la televizor şi, mai ales, atunci când le văd copiii, violenţa devine ceva normal. Oamenii ajung să perceapă violenţa ca o soluţie viabilă la dificultăţile lor, fără a înţelege cu adevărat urmările unui act violent pentru sine şi pentru societate.

Fără astfel de imagini la televiziune şi în filme, războiul ar deveni imposibil. Aceste imagini servesc complexului militar-industrial. Ele alimentează convingerea că, pentru a face faţă duşmanilor, trebuie să-i ucizi, lucru pe care nicio mamă şi niciun tată nu şi-ar învăţa copiii.

Mamele şi taţii învaţă dragostea şi respectul pentru ceilalţi, dar îşi duc copiii la filme care arată cuceriri, închisoare, război şi violenţă. Ce credeţi că intră mai eficient în mintea inconştientă? Vă spun eu că imaginile penetrează mintea inconştientă mai eficient decât cuvintele.

Imaginile merg direct către mintea inconştientă, ocolind orice reflecţie sau evaluare raţională. Nu contează ce le spuneţi copiilor voştri dacă li se oferă violenţă în fiecare zi. Ca majoritatea oamenilor de pe Pământ, nici ei nu vor crede că pacea chiar este posibilă. Vor continua să creadă că oamenii sunt incapabili să se înţeleagă şi că vor exista întotdeauna duşmani cu care trebuie să lupte.

Trebuie să începeţi să vă vedeţi semenii ca prieteni, indiferent de cum arată sau de ce anume cred, nu ca duşmani, căci altfel, nu vă vor fi niciodată prieteni. Acesta este primul pas către pace: trebuie să schimbaţi modul în care îi percepeţi pe ceilalţi. Ego-ul îi percepe pe ceilalţi ca pe o

ameninţare, în timp ce sinele divin îi percepe pe ceilalţi ca pe el însuşi. Această schimbare a percepţiei necesită o translaţie a conştiinţei.

Aşa cum am spus la începutul acestui capitol, nu eşti de fapt om. Dar cât timp te afli aici, pe Pământ, eşti prins în programarea umană. Nu poţi scăpa de ea în totalitate şi nici nu ai vrea, deoarece ai nevoie de o parte din ea, dar poţi să dezafectezi alte părţi din ea şi să reduci ceea ce nu funcţionează.

O mare parte din programare nu funcţionează. Voi mai da câteva exemple de programare disfuncţională, la care ar fi bine să renunţi.

Unele dintre cele mai disfuncţionale şi omniprezente gânduri din fluxul gândirii sunt cele care încep cu „Îmi place" şi „Nu-mi place". Această afirmaţie ar putea părea amuzantă, din moment ce acestea par gânduri destul de importante. Oare nu ar trebui să ştii ce îţi place şi ce nu?!

Răspunsul este că ştii deja ce îţi place şi ce nu îţi place: de exemplu, nu vei mânca o lămâie în loc de o portocală. Nu ai nevoie de vocea din cap ca să-ţi spună: „Îmi plac portocalele şi nu-mi plac lămâile", pur şi simplu, vei lua o portocală ca s-o mănânci, nu o lămâie. „Îmi place" şi „Nu-mi place" sunt gânduri disfuncţionale pentru că nu ai nevoie de ele, dar crezi că ai. Aşa că te preocupi cu astfel de gânduri în loc doar-să-fii aici şi acum şi să laşi fiinţa înţeleaptă care eşti să-ţi trăiască viaţa.

Aceste gânduri – „Îmi place" şi „Nu-mi place" – sunt unul dintre principalele moduri prin care este creat şi întreţinut sinele fals, un motiv pentru care aceste gânduri sunt disfuncţionale. Ele te îndepărtează de sinele tău divin şi insinuează că ar exista un sine fals. Odată ce te identifici cu acest sine fals, vei continua adesea să te identifici cu diverse credinţe, temeri şi griji care aparţin sinelui fals. „Îmi place" şi „Nu-mi place" sunt declaraţii aparent inofensive şi aparent adevărate care acţionează ca nişte cârlige ce te atrag în lumea şi părerile sinelui fals, care sunt false.

Mai există şi alte gânduri ca acestea care acţionează ca nişte cârlige, ce perpetuează sinele fals şi, prin urmare, sunt disfuncţionale. De pildă, comparaţiile „mai bine decât" şi „mai puţin decât". Aceste cuvinte par a fi utile. Oare n-ar trebui să poţi diferenţia un măr mai bun decât altul, de

exemplu?! Sau o maşină care este mai bună decât alta?! Sau chiar un angajat care este mai bun decât altul?! Ba da şi poţi conta pe sinele tău înţelept şi divin că va face acest lucru, fără niciun comentariu irelevant al vocii din mintea ta. De fapt, asta înseamnă vocea din capul tău: comentarii irelevante.

Sinele tău divin va alege în mod natural cea mai bună dintre posibilele alegeri sau va face cercetări pentru a stabili ce este mai bine. La asta foloseşte intelectul, care nu este acelaşi lucru cu vocea din minte. Sinele divin alege cu înţelepciune şi foloseşte mintea şi intelectul raţional pentru a o face.

Nu ai nevoie de acea voce să te bată la cap evaluând totul: „Aşa e mai bine decât altfel. Asta e mai frumoasă decât cealaltă. Ăsta e mai deştept decât celălalt. Câinele acesta e mai drăguţ decât acela." Dacă observi atent, vei vedea că vocea din capul tău se află într-o stare aproape permanentă de evaluare şi comparare. Asta face vocea din capul tău. Te ţine ocupat cu aprecieri aparent importante.

Aceste evaluări par a fi adevăruri şi fapte, deşi nu sunt. Trec drept importante, dar rareori sunt. De fapt, multe astfel de evaluări sunt opinii nefondate sau doar strict personale, fără nicio valoare de adevăr. Crezi că evaluările tale despre cineva sau ceva sunt adevărul esenţial, nu doar opinii, or, de cele mai multe ori, sunt doar opinii, adesea bazate pe nimic. Minţii îi place să aibă păreri şi adesea, pur şi simplu, inventează păreri de dragul distracţiei.

Nu, nu ai nevoie de majoritatea acestor evaluări, deşi există loc şi pentru evaluări în viaţă. Doar că nu ai nevoie ca vocea din cap să te împroaşte cu ele la fiecare pas. Ştii deja, spontan, când te uiţi la două mere, de exemplu, care dintre ele ar fi de preferat, în măsura în care acest lucru poate fi cunoscut. Inteligenţa ta ştie ce trebuie să ştie, fără să se gândească la asta sau să vorbească despre asta.

Viaţa este mai simplă fără toată conversaţia ce are loc în capul tău. Vocea din cap este ca şi cum ai avea un coleg agasant, arogant, care flecăreşte constant despre totul şi orice. Ce epuizant e! Nu trebuie să suporţi toată acea pălăvrăgeală. Ea se va diminua numai când nu vei mai crede că acele evaluări sunt importante şi necesare şi vei înceta să le mai dai atenţie.

Aceste preferinţe şi evaluări, de genul – „Îmi place" şi „Nu-mi place" şi comparaţiile – se transformă cu uşurinţă în lamentări ori alte negativităţi, ceea ce este o problemă. Vocea din minte este o nemulţumită fără leac. Nu doar că are preferinţe; se mai şi plânge. Iar lamentările creează emoţii de nemulţumire, furie, ranchiună şi alte tipuri de negativităţi. Te fac nefericit, dar acel *tu* este sinele tău fals. Iată de ce sinele fals al tuturor este nefericit: Gândurile despre „Îmi place" şi „Nu-mi place", atunci când sunt luate prea în serios, te pot transforma într-o persoană nefericită şi neagreabilă. Acesta este efectul viclean şi nefericit la a avea preferinţe şi opinii despre orice.

Un alt grup de gânduri inutile şi, prin urmare, disfuncţionale sunt gândurile despre viitor. Cât timp petreci gândindu-te la viitor? Majoritatea oamenilor îşi pierd mult timp în speculaţii despre ce s-ar putea întâmpla şi cum ar fi. Şi aceste gânduri par importante şi utile. Par folositoare. Dar oare sunt?! Cât de des te ajută în viaţă gândurile despre viitor ? Dacă analizezi, vei vedea că nu există aproape nicio corelaţie între gândurile tale despre viitor şi modul în care se desfăşoară viaţa.

Ai impresia că ai mai mult control asupra vieţii decât ai de fapt, iar când te gândeşti la viitor, capeţi o anumită senzaţie de control, de parcă gândirea ar şi deveni realitate sau de parcă gândirea îţi va asigura controlul sau va rezolva problemele din viitor.

Eşti programat să crezi că gândurile tale despre viitor sunt valoroase şi necesare. Trebuie să le examinezi până când vei vedea că nu sunt. Gânditul la viitor îţi iroseşte timpul şi energia şi te împiedică să fii mai prezent în viaţă.

Nu mă refer aici la gândurile despre, să zicem, ce ai nevoie să împachetezi pentru o călătorie. Aceasta este o utilizare practică a minţii în vederea unui eveniment viitor real. Dar chiar şi aşa, oare de câte ori nu ai uitat să împachetezi unele lucruri necesare pentru călătorie?! Viaţa este mult mai haotică decât îţi place să crezi, iar gânditul intens este doar un efort al minţii de a încerca să o pună "în ordine".

Unele dintre cele mai disfuncţionale gânduri sunt cele despre trecut. Şi acestea se deghizează ca fiind importante şi necesare, deşi tot ceea ce fac cu adevărat este să păstreze sinele fals. Ce este sinele fals? Este suma totală a ideilor pe care le ai despre tine însuţi.

De unde vin aceste idei? Majoritatea sunt poveşti despre ceva care s-a întâmplat în trecut, avându-te pe tine în centrul acelor poveşti şi înflorite într-un mod care te descrie într-un fel sau altul, adesea negativ, dar uneori măgulitor. De exemplu, ai fost la Paris, iar asta *te* face cineva: un călător prin lume, sofisticat, norocos, special. Nu a fost doar o călătorie la Paris; acel eveniment spune ceva despre *tine*. A contribuit la definirea sinelui fals, modul în care gândeşti despre tine însuţi.

Sensul pe care îl dai evenimentelor din viaţă îţi defineşte sinele fals: *Tu* ai fost maltratat ori *tu* ai fost favoritul părinţilor; sau *tu* ai fost mereu prostul clasei ori *tu* ai fost glumeţul clasei. Îţi obţii identitatea (cine crezi tu că eşti) din poveştile despre tine din trecut, fie din cele pe care ţi le spui singur, fie din cele pe care le spun alţii despre tine. Aceste poveşti nu doar că te definesc, ci te limitează, te constrâng să te priveşti într-un mod mărginit. Aceste poveşti te diminuează.

Nu ai nevoie de aceste gânduri. Nu trebuie să te defineşti în niciun fel. Cine eşti tu cu adevărat este un mister, un mister complex şi în continuă schimbare. Ştie cineva ce vei face sau vei spune în clipa următoare?! Acest lucru nu este bătut în cuie pe baza istoriei tale personale, deşi, dacă crezi poveştile tale despre tine şi crezi că ele arată cine eşti, atunci comportamentul tău se va conforma: Devii ceea ce crezi că eşti, pur şi simplu, pentru că tu o crezi. Asta înseamnă condiţionare.

Condiţionarea este un set de credinţe care îţi determină comportamentul dacă le laşi s-o facă. Odată ce ai conştientizat acele credinţe şi ai decis să te eliberezi de ele, atunci poţi descoperi cine eşti cu adevărat. Descoperi că „Eu sunt”, fără altă descriere suplimentară, este cea mai corectă definiţie a cine eşti. Eşti mult mai mult decât orice povestioară pe care ţi-ai putea-o spune despre tine.

Poveştile sunt adevărate doar atunci când le crezi. Trezirea şi iluminarea înseamnă eliberarea de poveştile tale. Te trezeşti din sinele fals la un sentiment al sinelui liber de orice poveste. Când te goleşti de toate poveştile, te poţi recunoaşte ca fiind entitatea de lumină care eşti. Iluminarea este procesul prin care devii tot mai puţin din cine *credeai* că eşti şi tot mai mult din cine eşti cu adevărat. Într-atât te goleşti de gânduri, încât tot ce mai rămâne este lumină.

Capitolul 4:

REALITATEA

Ego-ul percepe greşit viaţa. Îşi imaginează că lumea şi viaţa sunt altfel decât sunt. Ego-ul „vede ca printr-o sticlă, întunecos" [n.tr. – 1 Corinteni 13:12]. Lentila prin care priveşte lumea este murdară şi lumea îi pare mai înfricoşătoare şi mai dificilă decât este ea. Ego-ul nu vede viaţa aşa cum este de fapt. Lumea, aşa cum ego-ul şi-o imaginează, este o iluzie.

Pe de altă parte, realitatea este modul în care sunt viaţa şi lumea de fapt. Când priveşti cu ochii Divinului, vezi lumea şi viaţa aşa cum sunt ele de fapt. Ai de-a face cu realitatea, nu cu iluzia. Calea spirituală înseamnă a învăţa să priveşti cu ochi clari şi puri, ochii unui copil mic al cărui ego nu e dezvoltat pe deplin şi care a avut parte de puţine condiţionări.

Când iluzia este înlăturată, cum arată realitatea? E simplu. Este *doar asta*: orice trăieşti acum, dar fără evaluarea sau comentariul vocii din cap. Înseamnă doar asta: că stai oriunde stai, că respiri oricum respiri, că vezi orice vezi, că auzi ceea ce auzi şi simţi ceea ce simţi. Realitatea este o experienţă fără gânduri. Gândurile creează iluzia, iar când gândurile se opresc sau rămân în fundal, trăieşti realitatea.

În realitate, nu există trecut sau viitor, ci doar acum. Acumul – realitatea – se schimbă întotdeauna. Ca un râu care este în constantă mişcare, Acumul dă naştere continuu la noi experienţe, iar ceea ce a fost dispare fără regrete. Acumul aduce noi privelişti, sunete, mirosuri, gusturi, senzaţii, intuiţii, inspiraţii, îndemnuri de acţiune şi informaţii. Acumul este un flux de experienţă în continuă schimbare. Aceasta este realitatea.

Corpul-minte este mecanismul senzorial care este capabil să înregistreze această experienţă continuă, proaspătă. Tu eşti mecanismul senzorial al lui Dumnezeu, dar eşti mai mult decât un mecanism senzorial. Ai braţe şi mâini care pot influenţa viaţa şi picioare care se pot deplasa prin viaţă. Şi ai liberul-arbitru. Eşti capabil să acţionezi în mod liber asupra vieţii, şi de aici apare distracţia.

Dumnezeu se distrează jucându-se în viaţă prin intermediul persoanei tale. Totuşi, uneori, liberul tău arbitru, şi uneori chiar voia lui

Dumnezeu, creează experienţe care nu sunt prea distractive, dar înveţi ceva din acele experienţe. Orice se întâmplă îl mulţumeşte pe Dumnezeu, care nu are vreo preferinţă despre ce anume experimentează. Lui Dumnezeu îi place să înveţe şi Dumnezeu adoră provocările. Lui Dumnezeu îi place orice experienţă, chiar şi aceea de a nu-i plăcea o experienţă, care este una obişnuită, fiindcă ai un ego.

Nu este vina ta că ai un ego care creează o experienţă iluzorie a realităţii. Dumnezeu a conceput ego-ul tocmai pentru a face asta, astfel încât Dumnezeu să se poată juca în această realitate iluzorie. La fel cum poate că-ţi place să vizionezi un film de groază, lui Dumnezeu îi place să fie speriat şi provocat în modurile în care te provoacă ego-ul.

Pentru Dumnezeu, ca şi pentru tine, provocarea de a avea un ego este o experienţă temporară, în care ai intrat pentru distracţia provocării, ştiind tot timpul că Dumnezeu nu se poate pierde definitiv în această realitate iluzorie. Şi aceasta face parte din proiect: Aveţi în destin ca, la un moment dat, să pătrundeţi prin iluzia creată de mintea egotică şi să vă amintiţi cine sunteţi cu adevărat. Acesta este momentul în care vă aflaţi majoritatea dintre voi în călătoria umană. Descoperiţi acum adevărul despre viaţă şi despre cine sunteţi cu adevărat.

Odată ce cunoşti adevărul, chiar şi intelectual, călătoria devine mult mai uşoară. Odată ce ştii că este o iluzie, îşi pierde puterea asupra ta. Cunoaşterea adevărului îţi oferă o perspectivă de ansamblu. Este ca şi cum ai vedea lumina de la capătul tunelului: poţi vedea că există un drum de ieşire din suferinţă şi că drumul este clar către lumină. Respiri uşurat şi totul devine mult mai uşor din acel moment.

Cunoaşterea adevărului te ajută să-ţi uşurezi suferinţa, dar mai trebuie să mergi spre lumină încă ceva timp înainte de a fi complet în lumină şi a te recunoaşte ca fiind lumină. Cât timp mai eşti în tunel, continui să fii influenţat de ego, dar, totodată, începi să te simţi ca fiind lumina. Oscilezi, simţindu-te ba ego-ul, ba Divinul. Acest balans înainte-înapoi poate continua foarte mult timp până îţi dai seama că nu eşti deloc ego-ul, ci lumina. Dar pentru o vreme, te simţi ca fiind amândouă.

Trezirea este atunci când ieşi din tunel în lumină şi laşi tunelul în urmă. Vechea ta senzaţie că eşti mic, captiv şi suferind este înlocuită de o nouă senzaţie de sine mai spaţioasă, care nu este limitată de idei despre cine ai fi, ci este, pur şi simplu, *trăirea* a ceea ce eşti. Ceea ce ai lăsat în

urmă în tunel sunt toate ideile despre tine care te-au făcut să te simţi cu lipsuri şi nefericit. Fără toate acele idei, te poţi simţi mai clar fiinţa care eşti şi ai fost dintotdeauna.

Da, ai un corp-minte, dar acesta este văzut în mod clar ca fiind doar un vehicul pentru ca fiinţa ta să călătorească prin viaţă. Corpul-minte nu este cine eşti. Este ceea ce-ţi permite să trăieşti această viaţă, dar nu are nimic de-a face cu cine eşti cu adevărat. Eşti spirit şi ai fost dintotdeauna, la fel ca noi, cei din dimensiunile superioare. Spiritul care te animă pe tine nu este diferit de spiritul care ne animă pe noi şi pe orice altceva creat vreodată. Este acelaşi spirit. Există un spirit în fiecare fiinţă creată.

Lasă această idee să te pătrundă. Cine eşti tu nu-i nici mai mult nici mai puţin decât cine sunt eu. Suntem la fel, dar în costume diferite, în aceeaşi călătorie spre Acasă, dar în locuri diferite de-a lungul acestei călătorii. Cei dintre voi care sunteţi Copiii Stelelor nici măcar nu sunteţi într-un loc diferit de al meu în această călătorie, ci doar lucraţi în această dimensiune inferioară pentru o vreme, înainte de a reveni în dimensiunile superioare.

Nu există vreo fiinţă mai bună decât tine şi nici vreo fiinţă mai rea decât tine. Este aceeaşi fiinţă cu măşti diferite. Aceasta înţelegi când te trezeşti. Îţi dai seama de identificarea ta cu tot ceea ce există şi că tot ceea ce există este diferit doar ca formă, dar nu diferă în niciun alt mod de tine, de cine eşti cu adevărat.

Iluzia înseamnă toate ideile pe care le ai despre tine, care sunt doar condiţionări, o programare. Te gândeşti la tine într-un anume fel şi asta te face să te comporţi parţial într-un anumit fel. Şi ai alte programe, reflectate în harta astrologică, care te programează cu o anumită personalitate, impulsuri, talente, înclinaţii şi scop al vieţii. Singurul lucru care te face diferit de o altă fiinţă umană, în afară de corpul tău (vehiculul spiritului tău), sunt aceste condiţionări şi programe.

Corpul şi această programare sunt suficiente pentru a-ţi oferi senzaţia de a fi un sine separat, care este pusă intenţionat şi la îndemână pentru a putea trăi o viaţă umană. Eşti menit să ai această programare şi senzaţia de a fi un individ, căci altfel cum ai putea avea o viaţă unică şi o experienţă unică a vieţii?! Aceasta a fost intenţia lui Dumnezeu când ţi-a dăruit această programare şi un ego care-ţi dă senzaţia de a fi un sine separat.

Mai mult decât atât, oricine are o programare imperfectă şi, uneori, problematică. Nimeni nu este programat să fie perfect; toată lumea este programată pentru imperfecţiune. Nu este vina ta că eşti imperfect, că ai probleme sau că ai răni de vindecat sau defecte de personalitate de corectat.

Nu prea poţi face mare lucru în privinţa programării pe care o ai. Chiar dacă te străduieşti foarte mult să devii cea mai bună persoană, tot vei mai avea unele defecte şi vei mai face greşeli. Aşadar, te rog să nu crezi că scopul vieţii ar fi să devii perfect. Nu este. Nu vei reuşi niciodată asta. Trebuie să te accepţi ca fiind imperfect şi să te ierţi pentru imperfecţiunile tale, şi să-i ierţi şi pe ceilalţi pentru ale lor.

Toate acestea sunt intenţionate şi aşa sunt menite să fie. Deci, nu are rost să te plângi sau să te simţi vinovat pentru programarea felului tău de a fi. Nu poţi fi altfel decât eşti; şi totuşi, evoluezi continuu şi devii un vehicul mai rafinat pentru sinele divin.

Din cauza acestei programări şi a ego-ului, care este tot o programare, există suferinţa. Este încorporată în viaţă şi inevitabilă. Deci, haide să vorbim puţin despre suferinţă, pentru că este important să înţelegi de ce suferă atâta fiinţele umane.

Un răspuns uşor de dat este: fiindcă ai un ego, aşa cum am explicat. Dacă nu ar fi ego-ul, nu ai trăi dualitatea, ci nondualitatea: Unimea. Ceea ce înţeleg prin dualitate este nu doar senzaţia de a fi un individ separat, pe care o generează programarea egoică, ci şi senzaţia că lumea are două aspecte: bun şi rău. Totuşi, în realitate, lumea sau viaţa este nonduală, iar acea Unime este natural bună, deoarece esenţa ei este iubirea.

Dualitatea este pur conceptuală şi este o iluzie: Viaţa pare a fi plină de contrarii, deşi, de fapt, nu este. Mintea priveşte viaţa prin lentila unor astfel de concepte, ceea ce creează o realitate iluzorie. Deşi conceptele sunt utile pentru comunicarea cu ceilalţi, ele nu sunt reale. Nu aparţin realităţii, ci realităţii născocite de minte. Credinţa că astfel de concepte sunt reale duce la suferinţă.

Dar încă nu am răspuns la întrebarea de ce ai un ego care vede viaţa printr-o astfel de lentilă. De ce a creat Dumnezeu un ego care percepe greşit viaţa şi o împarte în bine şi rău? Singura explicaţie posibilă este că Dumnezeu a intenţionat să pună astfel suferinţa în viaţă. Dacă creezi un ego care percepe greşit viaţa, aceste percepţii greşite vor crea obligatoriu

suferinţă. A crede minciuni nu poate duce la fericire sau libertate, ci doar la nefericire şi întemniţare într-o realitate falsă. Dumnezeu a creat ego-ul pentru a percepe greşit viaţa şi a provoca suferinţă. Dar, din nou, de ce?

Nu este chiar atât de dificil de răspuns. Dumnezeu a creat un ego care provoacă suferinţă pentru că Dumnezeu a vrut să experimenteze suferinţa. De ce? Pentru că poate. Dacă ai fi veşnic şi ai putea face orice vrei, ai putea explora cum este chiar şi suferinţa. Dacă ai avea toată eternitatea la dispoziţie pentru a experimenta tot ceea ce ar fi posibil în realitate, de ce n-ai explora şi o realitate iluzorie?!

Cu toate acestea, Dumnezeu nu s-a băgat în această dimensiune, unde există iluzie şi suferinţă, fără să aibă şi o cale de ieşire. Planul nu era să se piardă complet şi iremediabil în iluzie. Aşa că, Dumnezeu a pus în experienţa umană şi o cale de ieşire din suferinţă.

Această cale de ieşire este conştientizarea. Dumnezeu s-a asigurat că păstrează o anumită cantitate de conştiinţă-de-Sine în această dimensiune fizică. Şi în cazul în care aceasta s-ar pierde, Dumnezeu s-a asigurat că ar fi alţii în jur care nu ar fi complet pierduţi în iluzie, având o anumită conştientizare a adevărului.

De asemenea, Dumnezeu a creat un fel de ceas intern cu alarmă care să-l trezească pe Dumnezeu din iluzie. La un moment dat în evoluţia fiecăruia, Divinul lăuntric începe să se trezească la adevăr. Conştiinţa se aprinde şi începe să vadă adevărul şi apoi găseşte şi pe alţii care se trezesc sau care s-au trezit deja.

Tu eşti Dumnezeu care se trezeşte la natura ta divină. Aceasta este o veste foarte bună! Nu eşti o jalnică fiinţă umană prinsă într-o lume a suferinţei, aşa cum se simte ego-ul atât de des. Aceea-i realitatea lui, dar nu este realitatea. Realitatea este mult mai binevoitoare decât atât! Bunătatea abundă, iubirea abundă, iar vieţile tale pământeşti nu sunt decât o întrerupere relativ scurtă din toată acea iubire şi lumină.

Pe Pământ, eşti provocat să-ţi găseşti drumul înapoi la iubire şi lumină, după ce ai fost separat de iubire timp de eoni. Eoni înseamnă mult timp. Sute sau chiar mii de vieţi trăite într-o dimensiune fizică sună ca veşnicia, dar sunt doar o clipă din marea călătorie a sufletului tău.

Se câştigă foarte multe prin incursiunea în această dimensiune foarte densă, care nu ar fi putut fi dobândite în alt mod. A trăi pe planeta Pământ este o mare binecuvântare şi multe, multe suflete aşteaptă la

coadă pentru privilegiul de a veni pe Pământ. Este un loc foarte special, unde se învaţă lecţii unice şi se poate dobândi o mare compasiune.

Ştiu că nu pare să fie aşa din punctul tău de vedere. Ştiu cât de greu poate fi pe Pământ. Dar aici înveţi că starea ta interioară înseamnă totul pentru fericire şi succes. Trăieşti sub iluzia că fericirea şi succesul constau în obţinerea sau realizarea a ceva exterior ţie, deşi adevărul este că ai avut fericire şi succes tot timpul, în simpla trăire de a fi cine eşti cu adevărat.

Poate cineva să fie mai fericit sau mai de succes decât Dumnezeu?! Tu eşti Dumnezeu. Fericirea lui Dumnezeu şi senzaţia că viaţa este o experienţă minunată şi de succes sunt deja ale tale. Sunt acolo înăuntru, pentru că Dumnezeu este acolo, înăuntrul tău.

Opreşte-te un moment şi simte asta. Poţi să simţi bucuria pe care o simte Dumnezeu fiind viu, prin faptul de a fi viu, pur şi simplu? Poţi să simţi dragostea pe care o are Dumnezeu pentru viaţă şi pentru ocazia pe care corpul-minte i-o dă lui Dumnezeu de a trăi? Poţi să simţi curiozitatea şi entuziasmul lui Dumnezeu de a descoperi cum se va desfăşura această viaţă a ta?

Ca într-un film sau roman minunat, Dumnezeu (şi tu) vă întrebaţi cum se va petrece această poveste care este viaţa ta. Care vor fi câştigurile? Care vor fi pierderile? Urcuşurile şi coborâşurile? Totul este încântător pentru Creator. Poţi simţi toate sentimentele lui Dumnezeu în interiorul tău. Nu sunt emoţiile obişnuite, ci unele mai profunde, mai subtile, mai autentice şi mai aievea decât orice emoţie. Acesta e adevărul. Dumnezeu savurează experienţa de a fi tu! Dumnezeu este fericit şi îndrăgostit de tine şi de toată viaţa. Viaţa e bună!

∞

Înveţi să te armonizezi cu această experienţă internă – experienţa sinelui tău divin. Aceasta este experienţa realităţii, pentru că este ceea ce-i adevărat. Este ceea ce Dumnezeu trăieşte prin tine. Eşti programat să simţi ceea ce trăieşte ego-ul tău, dar odată ce te desprinzi de el, poţi trăi adevărul. Ego-ul simte viaţa ca fiind suferinţă; Dumnezeu trăieşte viaţa în bucurie. Pentru a te elibera de iluzie, nu trebuie să se schimbe nimic în lumea exterioară sau în viaţă, ci doar experienţa ta interioară. Trebuie să înveţi să te acordezi la experienţa vieţii pe care o are Dumnezeu.

Ego-ul este foarte ocupat încercând să schimbe lucrurile în lume şi în viaţă, ca să se simtă mai bine. Te ţine ocupat tot încercând să repari lucrurile şi să obţii lucruri, dar asta nu te conduce niciodată la fericire. Ego-ul nu cunoaşte calea spre fericire. Nu te poate ajuta să descoperi adevărul. El îţi provoacă nefericirea şi îţi ascunde adevărul.

Ar trebui să nu-ţi mai pierzi timpul alergându-ţi coada. Asta face ego-ul. Trebuie să-ţi opreşti activităţile, în special eforturile pentru mai mult şi mai bine, şi să faci alte alegeri. Dacă nu-ţi opreşti activitatea, va fi dificil să vezi ce se întâmplă – adică să percepi adevărul – şi, mai important, să-l trăieşti pe Dumnezeu din tine, căci asta necesită o ascultare tăcută şi o mare sensibilitate, în care ego-ul nu vrea să se angajeze.

Nu ego-ul este cel ce caută adevărul sau se opreşte ca să se privească înăuntru. Cel ce o face este Divinul care se trezeşte în tine. La un moment dat al evoluţiei tale spirituale, Divinul te îndeamnă să faci lucruri care îţi vor ajuta trezirea la adevăr. Divinul te inspiră să cauţi învăţători şi învăţături spirituale, să meditezi şi să faci alte practici, să încetineşti ritmul, să te întorci spre interior, să te odihneşti şi doar-să-fii. Toate acestea sunt cheia descoperirii adevărului despre viaţă şi despre cine eşti. Nu pare atât de greu sau neplăcut, nu-i aşa?!

Totuşi, ego-ul se împotriveşte acestor activităţi la fiecare pas. Împotrivirea sa face ca aceste lucruri să pară dificile, ca o treabă grea, ca şi cum ar fi o corvoadă doar-să-fii, să te întorci spre interior, să asculţi învăţături înălţătoare şi să meditezi! Ego-ul se teme că nu vei realiza obiectivele sale dacă faci aceste lucruri, ceea ce poate fi adevărat, dar vei „realiza" lucruri mai semnificative.

Este important să pui aceste activităţi la mare preţ. A te odihni, doar-a-fi, a privi înăuntrul minţii, a medita şi a absorbi învăţăturile spirituale par ego-ului tău ca un lux sau ca nişte frivolităţi. Ele sunt contrare obiectivelor ego-ului şi, în măsura în care eşti identificat cu ego-ul, îţi vor părea şi ţie o pierdere de timp.

Totuşi, nu există o altă modalitate de a trece de la iluzie la realitate decât făcând aceste lucruri. Acestea constituie calea. Dacă nu eşti gata să mergi pe cale, este în regulă. Dar dacă eşti, atunci trebuie să-ţi petreci o parte din timp făcând aceste lucruri.

Majoritatea dintre voi sunt interesaţi să faceţi aceste lucruri, dar cât de des le faceţi? Fac parte din stilul vostru de viaţă sau sunt doar ocazionale? Viaţa spirituală necesită un anumit stil de viaţă pentru a o susţine. Stilul de viaţă al majorităţii americanilor şi al celor din majoritatea ţărilor moderne este stabilit de ego, nu de Divin. Majoritatea oamenilor îşi alocă puţin timp pentru a se odihni, doar-a-fi, a medita, a contempla şi a se interioriza. Oamenii trebuie adesea să se îmbolnăvească sau să devină invalizi ca să-şi facă timp pentru astfel de lucruri, care sunt adesea tocmai scopul spiritual al apariţiei bolilor şi dizabilităţilor fizice.

Cei care se află pe o cale spirituală ar putea crede că le pot avea pe amândouă, că pot duce atât o viaţă rapidă, stresantă, cât şi o viaţă spirituală. Nu spun că progresul pe calea spirituală ar fi imposibil în cadrul unui stil de viaţă activ şi, cu siguranţă, spiritualitatea este mai importantă ca oricând într-un asemenea stil de viaţă, dar stresul şi prea multă activitate ori asociere cu oamenii vă vor limita semnificativ progresul spiritual.

Acesta este motivul pentru care, de-a lungul timpului, oamenii s-au retras în locuri izolate sau în mânăstiri pentru a-şi continua evoluţia spirituală. Ei o fac pentru că liniştea, singurătatea şi activitatea minimă fac posibilă experimentarea tărâmului subtil, acolo unde sălăşluieşte sinele divin. Zgomotul, oamenii şi activitatea fac contrariul.

Este dificil să trăieşti în lume şi să nu fii afectat de vibraţia generală a oamenilor şi a locurilor, care este în mare parte egotică, cu excepţia locurilor sacre precum bisericile şi templele şi natura. Este dificil să-ţi menţii vibraţia ridicată în mijlocul mulţimii de oameni, nenumăraţilor stimuli senzoriali şi multelor activităţi, care sunt specifice majorităţii oraşelor şi mediilor de muncă.

Unii dintre voi vor trebui să decidă ce este mai important – creşterea spirituală sau avansarea profesională. Pe de altă parte, unii dintre voi sunt meniţi să fie punţi între această lume activă şi spiritualitate, trăind în lume şi aducând aici conştiinţa superioară şi inspiraţia. Acesta este un rol dificil. Trebuie să fiţi capabili să vă integraţi şi să navigaţi prin lumea afacerilor, menţinând în acelaşi timp o stare mai elevată de conştiinţă. Unii dintre voi cu acest rol sunteţi Copiii Stelelor şi aveţi capacitatea să realizaţi această ispravă.

O asemenea transformare a structurilor de muncă este esenţială pentru schimbarea stării generale a conştiinţei de pe planetă. Dacă îşi înalţă conştiinţa numai oamenii din afara lumii afacerilor, cum vor putea ei să producă schimbări în lumea afacerilor?! Aşadar, deşi afacerile şi lumea activă sunt un obstacol pentru păstrarea unei stări de conştiinţă elevate, în acelaşi timp, afacerile şi lumea activă au nevoie de conştiinţa superioară şi de înţelepciunea şi ideile inovatoare care apar natural din ea.

Chiar şi cei care sunt treziţi sau iluminaţi au nevoie de meditaţie, linişte, singurătate şi timp dedicat introspecţiei pentru a rămâne în legătură cu sinele divin, sau Prezenţa. Mulţi presupun, în mod eronat, că meditaţia nu ar mai fi necesară după momentul trezirii, dar încă este necesară, căci altfel veţi aluneca înapoi în starea egotică a conştiinţei, periodic sau definitiv.

Oamenii se pot trezi şi apoi se pot întoarce la somn, iar unul dintre motive este că nu au un stil de viaţă care să susţină trezirea. Alte motive ar fi că nu erau stabiliţi în Prezenţă suficient de ferm înainte de trezire sau că au probleme emoţionale nevindecate care îi ţin legaţi de starea egotică.

A fi trezit este o stare de conştiinţă foarte diferită de cea egotică, iar trezirea îţi modifică viaţa în multe feluri. Activităţile tale se vor schimba în mod natural după ce te trezeşti şi, de obicei, se vor schimba chiar înainte de trezire.

Probabil că se vor schimba şi oamenii cu care-ţi petreci timpul, precum şi cât timp petreci cu ei. După trezire, în general, există mai puţină nevoie de socializare cu ceilalţi şi mai puţină satisfacţie din această activitate. Interacţiunile superficiale nu mai sunt considerate a fi foarte interesante sau satisfăcătoare şi nu te mai interesează ca alţii să-ţi îndeplinească anumite nevoi, cum ar fi nevoia de a ţi se da atenţie sau nevoia de aprobare.

Una dintre cele mai mari diferenţe dintre cei care sunt treziţi şi ceilalţi este că cei treziţi se mulţumesc cu viaţa aşa cum este ea şi cu lucrurile mici din viaţă. Simt o mare recunoştinţă pentru ceea ce au şi

pentru ceea ce *există*. Nu simt nevoia să facă sau să obţină o mulţime de lucruri sau experienţe pentru a fi fericiţi.

Le plac lucrurile mărunte, cum ar fi să se plimbe, să stea pe verandă privind păsărelele şi să asculte vântul suflând printre copaci. Şi le place să rezolve tacticoşi sarcinile zilnice ale vieţii, în loc să le facă la repezeală sau în silă, fiindcă ar fi preferat să facă altceva. Asta-i o mare diferenţă!

Când nu ai nevoie ca viaţa să fie altfel decât aşa cum este ca să fii fericit, asta îţi lasă mult timp să te bucuri de viaţă aşa cum este ea. Nu te agiţi încercând să câştigi bani pentru diverse dorinţe sau încercând să obţii mai mult decât ai deja. Dacă obţii mai mult, este în regulă, dar nu acesta e motivul pentru care acţionezi. Faci ceea ce faci din bucurie, nu pentru un posibil câştig viitor.

Aceasta este un temei foarte diferit de a acţiona şi a te mişca prin lume. Majoritatea oamenilor sunt împinşi de dorinţele şi eforturile ego-ului lor pentru lucruri sau experienţe mai multe şi mai bune; în schimb, cei care sunt treziţi se simt îndemnaţi de ceva mult mai subtil şi care-i împlineşte, ceva greu de descris.

În timp ce ego-ul te determină să faci una şi alta cu ajutorul gândurilor de genul „vreau” şi „îmi place” şi „am nevoie” şi „trebuie să am”, sinele divin nu-ţi trimite cuvinte în minte pentru a te mişca, ci impulsuri, motivaţii, îndemnuri, semnale şi inspiraţii subtile: Te simţi brusc îndemnat sau inspirat să faci ceva.

Ştiţi cum este asta, pentru că acţionaţi după astfel de îndemnuri de multe ori pe zi. Sinele divin trăieşte viu şi nevătămat în voi toţi! După trezire, acest mod de a fi şi de a trăi devine un mod de viaţă, deoarece aceste îndemnuri interioare devin motivaţiile principale, în locul vocii din cap.

S-ar putea să apară în continuare gânduri de genul „fă asta acum” sau „nu face asta”, dar vei observa că vei face doar ceea ce eşti inspirat, indiferent de ceea ce spun gândurile. Când se întâmplă aşa ceva, este surprinzător! Te gândeşti la un lucru, dar faci altul.

De asemenea, devine evident că vocea din cap îţi spune mereu lucruri pe care le ştii deja şi n-ai nevoie să ţi le mai spună. Îţi spune cum să faci ceva, deşi corpul ştie deja cum să o facă. Vocea din minte repetă lucruri pe care le-ai învăţat deja, ca o mamă excesiv de grijulie aplecată peste umărul copilului ei, îndrumându-i şi evaluându-i fiecare mişcare. O

mare parte din ceea ce spune vocea din capul tău se încadrează în această categorie.

De exemplu, dacă pregăteşti cina, vocea din cap ţi-ar putea spune: „Adu morcovii, ceapa şi broccoli din frigider” în timp ce tu deja faci asta! Iar când tai morcovii, spune: „Dacă i-ai felia pe lung ar fi mai frumos” şi „Ai grijă la cuţit!” Apoi, când umpli o oală cu apă, îţi spune: „Nu o umple prea mult”. Şi când oala clocoteşte, îţi spune „Clocoteşte!”. Sau imediat înainte, va specula: „Oare fierbe?” sau „Când va fierbe?” De asemenea, comentează cum se va întâmpla ceva, ce trebuie să faci în continuare, ce să nu uiţi şi ce părere ai de orice, inclusiv dacă ai vreo plângere.

Nu ai nevoie de niciunul dintre aceste gânduri. Corpul tău ştie deja cum să pregătească cina fără aceste gânduri, iar prepararea cinei va fi mult mai plăcută când nu mai dai atenţie acestor gânduri. În schimb, tu acordă atenţie experienţei senzoriale de feliere a morcovilor sau orice faci tu acolo, şi te vei distra *şi* vei avea acces la înţelepciunea şi creativitatea necesare pentru a acţiona în condiţii de siguranţă şi într-un mod care să te mulţumească.

După trezire, doar priveşti corpul făcând ceea ce trebuie făcut, fără să te gândeşti, deoarece corpul ştie singur ce să facă. Acel automatism există deja în tine şi nu ai nevoie să fie exprimat în cuvinte de vocea din cap. Întotdeauna ai fi putut să trăieşti aşa, dar credeai că ai nevoie de vocea din cap pentru a-ţi spune ce şi cum să faci.

Acesta este un nou mod de a fi şi de a face, în care activitatea decurge în mod natural din fiinţă, nu din gândire. Acţiunea ţâşneşte în mod natural din liniştea fiinţei tale şi este executată de corp fără niciun gând. Pe de altă parte, în starea egotică de conştiinţă, acţiunile tale sunt dirijate de gânduri şi evaluate constant de vocea din minte.

Comentariul mental permanent, care este vocea din cap, în mare măsură, evaluează şi reflectă dualitatea minţii: „Ăsta e bun şi ăla e rău”. „Îmi place asta, dar nu aia.” „Ai făcut o treabă mai bună data trecută.” Aceste gânduri alcătuiesc suferinţa.

Fără astfel de gânduri, există doar-a-fi şi doar-a-face şi nu există suferinţă. Viaţa este doar-ceea-ce-este. Ceea ce ai făcut a venit din flux şi n-ai fi putut face altfel, dar acum s-a terminat, iar viaţa merge mai departe. Ce-a ieşit a ieşit, iar acum treci la următorul lucru. Ar fi putut fi mai bine? Această întrebare nici măcar nu are sens din perspectiva

sinelui divin. Este ceea ce este. Punct. „Mai bine” este un concept care aparţine dualităţii, iar sinele divin, pur şi simplu, nu vede lucrurile aşa.

*[6]«Şi iată că ajungem la Inimă, la Inima spirituală, la sistemul vostru înnăscut de ghidare. Toată lumea are un sistem de ghidare, deşi nu toţi îl folosesc în aceeaşi măsură. Dar Inima este disponibilă pentru toată lumea. Când noi, cei din dimensiunile superioare, vă ghidăm, Inima este punctul de contact din corpul-minte unde mesajele noastre sunt transmise şi primite. Inima spirituală este postul de comandă al Divinului în corpul uman şi sediul intuiţiei, care este principalul mod în care forţele spirituale comunică cu voi.

Inima spirituală este, de asemenea, sediul tuturor emoţiilor superioare, precum dragostea şi compasiunea, care vă conduc în viaţă, la fel cum vă conduc şi emoţiile umane. Totuşi, emoţiile umane provin din gândurile condiţionate şi, prin urmare, aparţin mai degrabă lumii iluzorii a ego-ului decât realităţii, tărâmului Divinului. Emoţiile superioare, cum ar fi dragostea, bucuria, pacea şi compasiunea, aparţin naturii voastre adevărate şi nu provin din gânduri. Sunt realităţi atotprezente şi, pentru a le trăi, tot ce trebuie să faceţi este să vă acordaţi la ele.

Dacă lăsaţi să vă ghideze aceste emoţii superioare, veţi fi fericiţi şi veţi trăi o viaţă plină de iubire. Vă simţiţi bine când urmaţi bucuria şi faceţi ceea ce vă bucură. Vă simţiţi bine când iubiţi şi faceţi ceea ce iubiţi. Vă simţiţi bine când faceţi ceea ce vă linişteşte şi ceea ce aduce pacea celorlalţi. Vă simţiţi bine când manifestaţi compasiune, generozitate, curaj şi recunoştinţă. Acestea sunt emoţiile superioare cu care aţi fost înzestraţi, care sunt menite să vă ghideze prin viaţă.

Urmaţi-vă bucuria, faceţi ceea ce vă place, fiţi curajoşi, fiţi compătimitori şi fiţi recunoscători. Aşa să vă trăiţi viaţa. Cealaltă modalitate – adică să faceţi ceea ce sugerează vocea din cap – înseamnă să urmaţi falsul stăpân, un stăpân neînţelept şi care nu vă poate niciodată conduce la o viaţă împlinită şi plină de iubire, din moment ce ego-ul nu ştie nimic despre împlinirea adevărată sau iubire.

---

[6] În lectura mediumului-autor: cap.4 part.2 https://youtu.be/2F3iIfqc4F8

Sunteţi simultan umani şi divini. Condiţionările şi alte programe vă conduc sinele uman, în timp ce Inima spirituală îi permite Divinului să se întrupeze mai complet în formă umană. Fără Inima spirituală, legătura cu Dumnezeu s-ar întrerupe. Inima spirituală este frânghia de salvare, drumul înapoi către iubire, în timp ce vocea din cap vă ţine legaţi de lumea iluzorie a ego-ului.

Pentru a întruchipa mai pe deplin sinele divin, trebuie să vă întoarceţi către lumea subtilă şi să vă îndepărtaţi de vocea din cap şi să vă acordaţi la sistemul de ghidare care vi s-a dat. Urmarea vocii din minte este automată, este calea minimei rezistenţe, pe când ceea ce vrea Inima este mai greu de dedus şi necesită o anumită disciplină de urmat, întrucât mesajele ego-ului rivalizează adesea cu mesajele Inimii. Trebuie să învăţaţi să vă conduceţi după Inimă, căci altfel, vă conformaţi automat şi inconştient după ego.

Atunci, cum sau de ce ar învăţa cineva vreodată să urmeze Inima? Răspunsul este simplu: prin suferinţă. Calea ego-ului este calea suferinţei, în timp ce calea Inimii este calea bucuriei, a păcii şi a iubirii. Urmarea ego-ului nu este satisfăcătoare – ba chiar e şi mai rea. Vă duce în direcţia greşită: spre egocentrism, consumerism şi acumulare nesfârşite, nemulţumire, concurenţă, conflict şi ură. Starea egotică de conştiinţă este nefericită, pe când fiecare fiinţă umană vrea să fie fericită. Sunteţi programaţi să vă îndreptaţi spre fericire, dragoste şi pace. Sunteţi programaţi să vă întoarceţi Acasă la iubire.

Dorinţa de a opri suferinţa şi de a fi fericiţi vă determină să descoperiţi adevărul despre viaţă, care poate fi cunoscut prin Inimă. Inima spirituală vă spune ce este adevărat şi ce nu este adevărat pentru voi personal, ca şi în general. Vă spune asta printr-un sistem simplu de ghidare de tip da-nu.

Când ceva este adevărat sau este o direcţie bună pentru voi, Inima se deschide, se extinde, se simte veselă şi încântată şi spune: „Da!” Ştiţi cu toţii cum se simte acest lucru, deşi este imposibil de descris mai exact. Inima vă spune, de asemenea, când ceva nu este adevărat sau când o direcţie nu este potrivită pentru voi. Atunci, Inima se închide, se contractă energetic, nu se simte deloc încântată ori bucuroasă şi spune: „Nu”.

Toate acestea se întâmplă în corpul subtil şi se simt energetic, de obicei în centrul pieptului, lângă inima fizică. Dintr-o dată, pur şi simplu, ştii ceva fără să fi reflectat dinainte. De fapt, gândurile nu fac parte din acest sistem de ghidare. Deşi s-ar putea să te gândeşti ulterior la ceea ce ai intuit, acea intuiţie nu ţi-a venit iniţial sub formă de cuvinte.

Singura excepţie ar putea fi dacă eşti un medium şi eşti capabili de a primi mental îndrumări din planurile superioare, dar acest lucru este relativ rar. Cel mai bine este să presupunem că îndrumările nu-ţi vor veni sub formă de cuvinte, decât, poate, foarte rar.

Poţi face destul de uşor diferenţa dintre "da"-ul şi "nu"-ul Inimii sau, cel puţin, poţi să înveţi relativ uşor. Nu este greu să ştii ce vrea Inima spirituală şi cum te ghidează. Dar *este* greu să îi rămâi fidel, deoarece mintea egotică a ta şi a altor persoane te pot descuraja cu uşurinţă ca să nu urmezi îndrumările Inimii.

E uşor să te laşi păcălit din vorbe să nu-ţi urmezi Inima, deoarece există întotdeauna motive pentru a *nu* o face. Orice lucru are dezavantajele sale, iar mintea ta egotică şi a celorlalţi se grăbeşte să găsească acele dezavantaje. Dar ego-ul tău şi ego-urile altor persoane nu ştiu ce este mai bine pentru tine din perspectiva sufletului.

Misiunea Inimii este să-ţi arate ce este adevărat pentru tine: care-i indicaţia sufletului tău. Şi uneori nu există o explicaţie logică din partea Inimii. S-ar putea să te îndrume să faci ceva care nu prea are sens pentru minte sau pentru alţii. S-ar putea chiar să te îndrume să faci ceva ce nu vrei să faci – adică ego-ul tău nu vrea să facă. Când se întâmplă acest lucru, va exista totuşi un sentiment de corectitudine în legătură cu acea alegere, în ciuda dezavantajelor, a obiecţiilor altor persoane sau a împotrivirii ego-ului tău.

Vezi tu, există un plan pentru viaţa ta. Este un plan general; detaliile nu sunt stabilite dinainte. Dar este un plan bine intenţionat şi semnificativ, care a fost pregătit cu grijă de sufletul tău. Îndrumările primite de la cei din dimensiunile superioare te vor ajuta să îndeplineşti acest plan. Există multe moduri diferite în care poate fi îndeplinit, iar modul concret în care faci acest lucru depinde de tine. În Inima ta, îţi cunoşti scopul vieţii, deşi este posibil să nu-l poţi rosti. Îl simţi şi eşti atras, în mod misterios, să îl duci la bun sfârşit.

Deşi ai liber-arbitru şi te poţi împotrivi acestui plan în orice moment, programarea ta astrologică face probabil că-ţi vei îndeplini planul de viaţă şi scopul vieţii într-un fel sau altul. Această programare te împinge să mergi în anumite direcţii şi nu în altele. De asemenea, îţi oferă un tip de personalitate care se potriveşte scopului şi lecţiilor tale de viaţă. Spre deosebire de programarea egotică, care poate împiedica scopul vieţii, programarea astrologică îţi susţine scopul vieţii. Opoziţia la această programare dă o senzaţie de nefiresc şi inconfortabil şi duce adesea la nefericire şi chiar la depresie.

Semnele proeminente din harta astrologică semnifică anumite puncte forte, impulsuri, nevoi şi tendinţe. Sufletul tău a ales să se nască în acel moment precis, deoarece numai în acel moment puteai fi impregnat cu aceste forţe, impulsuri, nevoi şi tendinţe.

Nu atât planetele te determină să te comporţi în anumite moduri. Ci ele reprezintă energiile care au fost proeminente în momentul naşterii tale, iar totul şi toţi cei născuţi în acel moment sunt impregnaţi cu acele energii. Precum în Cer, aşa şi pe Pământ: Amplasarea planetelor pe cer reprezintă sau reflectă structura energiilor prezente şi în tine în acel moment. Eşti programat de energiile existente în momentul naşterii tale. Astrologia este un mod de a cunoaşte care sunt acele energii şi de a le interpreta.

Acesta este doar unul dintre marile mistere din care faci parte şi despre care înţelegi prea puţin. Există un design mai mare şi un plan mai mare care funcţionează în spatele şi dincolo de acest univers, pe care nici nu ţi-l poţi imagina.

Ar fi imposibil să nu-ţi dai seama de aceste impulsuri. Sunt atât de adânc înrădăcinate în tine, încât le consideri naturale, cum e un peşte în apă. Eşti aşa cum, pur şi simplu, eşti. Este uşor şi firesc pentru tine să fii aşa cum eşti şi nu ai putea fi altfel. În acest sens, liberul tău arbitru nu prea este liber, întrucât comportamentul tău este, în mare parte, limitat şi definit de programarea ta.

Aceste impulsuri operează în domeniul subtil. Le simţi, dar sunt mai subtile decât emoţiile sau senzaţiile. Ştii la ce mă refer, pentru că le trăieşti. De exemplu, este posibil să ai impulsul de a scrie romane sau impulsul de a fi medic sau impulsul de a lucra cu copiii sau impulsul de a

face muzică. Eşti atras să faci anumite lucruri şi nu altele. Îţi place să faci anumite lucruri şi nu altele. Şi fiecare om este diferit.

De ce faci lucrurile pe care le faci, iar alţii aleg să facă lucruri diferite? Eşti menit să faci anumite lucruri şi nu altele. Deci, ar fi dificil şi neplăcut să-ţi impui să faci ceva pentru care nu ai o pornire naturală – şi ar fi o tragedie din perspectiva sufletului. Din păcate, adesea, părinţii fac asta copiilor lor, deoarece au propriile lor idei despre cum să fie viaţa copilului lor.

Impulsurile despre care vorbesc provin din adânc, din Inimă, în timp ce altele, care sunt comune tuturor fiinţelor umane, provin din ego. Deşi impulsurile ego-ului nu au legătură cu scopul vieţii tale, ele sunt totuşi folositoare, deoarece te învaţă lecţiile de care ai nevoie ca fiinţă umană. Totuşi, impulsurile ego-ului te pot deturna de la lucrurile cu adevărat semnificative pe care sufletul tău le are în vedere pentru tine. Impulsurile şi ideile ego-ului se amestecă adesea peste cele ale Inimii şi atunci duc la nefericire şi chiar la depresie.

Ego-ul este împins către confort, bunăstare, siguranţă, superioritate, recunoaştere, putere, bani şi prestigiu tot mai mari. Urmărirea acestor obiective nu poate aduce prea multă plăcere şi fericire, iar dacă urmărirea lor vine în detrimentul îndeplinirii scopului vieţii, cu siguranţă nu vei fi fericit.

Să pui obiectivele ego-ului înaintea celor ale Inimii este ca şi cum ai pune căruţa înaintea calului: adică priorităţile stau la coadă. Dar descoperirea acestui lucru este una dintre lecţiile vieţii. Mulţi îşi petrec vieţi la rândul urmărind obiectivele ego-ului, până când îşi dau seama de zădărnicia acestui fapt. Împlinirea vine din îndeplinirea scopului sufletului tău şi vei fi îndreptat spre el prin entuziasm şi bucurie şi, totodată, vei fi îndepărtat de orice l-ar putea împiedica prin nefericire şi depresie. Acestea sunt morcovii şi bastoanele vieţii care te orientează să faci lucrurile pentru care ai venit aici.»*

Acum aş vrea să ating un alt subiect legat de urmarea Inimii şi care merită explorat. E vorba de modul în care se iau deciziile. Desigur, eşti liber să alegi orice se poate gândi mintea ta. De obicei, mintea îţi oferă o

mulţime de opţiuni când încerci să iei decizii. Mintea este pricepută să-ţi prezinte posibilităţile. Asta e treaba ei.

Dar ce reduce numărul acestor variante? Adesea, este tot mintea, şi tocmai aici e problema. Problema nu este că mintea vine cu o mulţime de alegeri posibile; ci că majoritatea oamenilor lasă mintea să ia decizia finală în locul Inimii lor.

Cel mai provocator lucru când ai de luat o decizie este presiunea pe care o simţi ca s-o iei cât mai repede. Să nu ştii ce să alegi este incomod! Iar răspunsul la acest disconfort este să faci o alegere, ceea ce mintea egotică te împinge să faci. Dacă o laşi pe ea, va alege cât mai repede posibil, căci orice alegere va atenua disconfortul. Problema este că nu orice decizie este bună, oricum, nu din perspectiva sufletului tău.

Multe alegeri nu contează pentru suflet, adică orice ai alege conduce la ceva ce nu deranjează cu nimic sufletul. Divinul iubeşte orice fel de experienţe şi este interesat să aibă orice experienţă.

Oamenii sunt adesea foarte preocupaţi nu care cumva să facă o alegere greşită, deşi în majoritatea cazurilor nu există nicio alegere greşită. Ei presupun că orice alegere este importantă şi semnificativă, chiar şi când nu este. Ideea că o alegere ar fi ori corectă, ori greşită face parte din modul dualist al ego-ului de a percepe viaţa, care adesea îi face pe oameni să se îngrijoreze inutil atunci când trebuie să ia unele decizii.

Luarea aşa-numitei decizii corecte este o provocare pentru ego, care simte că trebuie să aibă dreptate tot timpul, ca şi cum viaţa ar fi un joc şi fiecare mişcare trebuie jucată precis – că dacă nu, oare ce s-ar întâmpla?! Frica determină această nevoie de a acţiona întotdeauna corect, deoarece a avea dreptate îi conferă ego-ului o senzaţie de control într-un univers pe care nu-l prea controlează. Dar, oricum, ce este corect? Ce-i corect este definit tot de ego, iar el habar n-are. Acesta este doar un joc pe care ego-ul îl joacă cu el însuşi: jocul binelui şi al răului.

Cu toate acestea, unele decizii chiar contează pentru sufletul tău. Unele alegeri te vor conduce într-o direcţie contrară intenţiilor sufletului, iar el trebuie să-ţi comunice acest lucru în vreun fel. Există mai multe moduri în care sufletul tău poate face acest lucru. În primul rând, acţionează prin Inima spirituală, trimiţându-ţi mesaje de „nu” prin senzaţii subtile şi mai puţin subtile care îţi transmit „nu”.

De exemplu, la gândul deciziei respective, s-ar putea să simţi o senzaţie de gol în stomac. Sau o senzaţie de greutate, dezamăgire sau repulsie. Repulsia este o bună descriere a transmiterii unui “nu” de către suflet, pe când atracţia este o bună descriere a comunicării unui “da” din partea sufletului tău. Eşti conceput de Dumnezeu să te îndrepţi către ceea ce te atrage şi să te îndepărtezi de ceea ce respingi.

Dacă acele senzaţii neplăcute de “nu” sunt neluate în considerare, atunci sufletul, prin spiritele-ghid, îţi trimit semnale că alegerea nu se aliniază cu planul tău. Un mod de a o face este prin mesageri: oameni care te descurajează să mergi în acea direcţie sau care au informaţii ce te pot abate de la ea.

Dacă nici asta nu funcţionează şi încă eşti hotărât să mergi în acea direcţie, sufletul va crea obstacole, posibil, chiar o boală sau un accident. Într-un fel sau altul, dacă ai ieşit de pe cale, sufletul tău îţi va opri paşii, dacă e obligat s-o facă.

Iar opusul este valabil pentru direcţiile în care sufletul doreşte să mergi: adică sufletul îndepărtează obstacolele şi îţi netezeşte calea. Pe lângă faptul că te face să te simţi bine ori de câte ori te gândeşti la acea alegere, sufletul îţi va trimite oameni în cale să te sprijine în a merge către acea direcţie sau să-ţi ofere informaţii încurajatoare despre acea direcţie. Sufletul îţi uşurează oricum poate el luarea deciziilor pe care doreşte să le iei. Când o anumită direcţie este importantă pentru planul sufletului tău, lucrurile se aranjează de la sine pentru a susţine acea direcţie şi se întâmplă atât de natural, lin şi, uneori, surprinzător, încât ar părea nebunesc să *nu* spui “da”. Toată lumea a trăit acest lucru.

Totuşi, asta nu se va întâmpla la fiecare alegere pe care trebuie să o faci. O asemenea îndrumare puternică şi evidentă nu este oferită pentru orice. Aşa cum am spus, nu toate alegerile sunt importante pentru sufletul tău, dar s-ar putea să merite totuşi să le faci. Dacă însă presupui că alegerea nu este corectă, pe baza faptului că artificiile nu s-au aprins exact când voiai tu, s-ar putea să pierzi o ocazie benefică. Nu toate oportunităţile sunt însoţite de un mare “da”, de mesageri şi semne, dar, cu siguranţă, va exista o oarecare senzaţie de “da”.

În ceea ce priveşte mesajele, trebuie să ai grijă să nu crezi că tot ceea ce auzi de la alţii este un mesaj sau un semn de la sufletul tău. Adesea,

oamenii se entuziasmează prea mult să găsească neapărat mesaje şi semne exterioare care să le spună ce să facă.

Şi aminteşte-ţi, te rog, că până şi clarvăzătorii şi mediumii pot greşi. Când un mesaj vine de la sufletul tău, printr-o persoană, vei simţi un sentiment de bucurie şi veridicitate; în schimb, dacă vine de la ego-ul aceluia, mesajul nu va părea adevărat sau vei simţi că ceva nu-i în regulă.

Întotdeauna, cel mai bine este să te bazezi pe propria ta intuiţie, acele “da”-uri şi “nu”-uri venite din Inimă, oricât de subtile ar fi ele. Când au de luat o decizie, prea mulţi oameni îşi cedează altora puterea şi apoi regretă că au făcut-o. Dar şi aceasta este una dintre lecţiile voastre ca fiinţe umane, o lecţie învăţată pe propria piele.

Lumea iluzorie pe care şi-o făureşte ego-ului este un răspuns la realitate, pe care ego-ul o respinge. Ego-ul pretinde şi inventează o mulţime de lucruri pentru a se linişti, pentru a se simţi mai bine în faţa unei realităţi care nu-i place şi pe care refuză să o accepte. Ego-ului nu-i place că nu cunoaşte totul. Nu-i place că nu poate controla totul. Nu-i place că nu poate avea tot ce îşi doreşte. Nu-i place că viaţa se desfăşoară aşa de încet. Nu-i plac alţi oameni care îi stau în cale sau care sunt diferiţi. Ego-ului nu-i plac multe. Am putea spune că ego-ul *este* rezistenţa la viaţă. Este programarea care se împotriveşte vieţii.

Ego-ul este, de asemenea, avid şi vrea totul acum. Este un lacom: vrea şi vrea şi iar mai vrea. Este o maşinărie de dorinţe. Scoate automat o dorinţă după alta, de parcă dorinţele lui ar însemna ceva în marea schemă a lucrurilor. Iar apoi, ego-ul se supără când viaţa nu-i satisface dorinţele. Este supărat pe viaţă şi o învinovăţeşte pentru că nu-i oferă ceea ce îşi doreşte, de parcă sensul şi scopul vieţii ar fi să-i îndeplinească dorinţele. Ego-ul este egocentric.

Din această descriere, este evident că ego-ul este un aspect primitiv – adică foarte tânăr – al umanităţii. Ego-ul este ca un copil care crede că lumea se învârte în jurul său şi că, pentru a-şi face un drum în viaţă, ar trebui să se înfurie, să hărţuiască, să-i învinovăţească pe ceilalţi, să se vaite, să-i manipuleze pe alţii şi să facă pe victima. Acestea sunt câteva dintre strategiile ego-ului şi nu sunt prea bune, fiind motivul pentru care oamenii suferă.

La volan se află un copil, când ai nevoie de un adult. Ne mai mirăm că omenirea încă încearcă să-şi rezolve problemele prin război?! Din fericire, există şi un adult în casă: sinele tău divin, sinele tău raţional.

Ego-ul se amăgeşte în privinţa realităţii şi aşa se creează realitatea iluzorie în care trăieşte el:

În iluzia sa, ego-ul îşi imaginează că va obţine orice îşi doreşte. Acestea sunt fanteziile sale. Sunt o iluzie.

În iluzia sa, ego-ul îşi imaginează că ştie ce se va întâmpla, ce ar trebui să se întâmple, de ce s-a întâmplat ceva, ce gândesc şi simt alţi oameni şi o infinitate de alte lucruri pe care nu le ştie de fapt. Acelea sunt poveştile sale, modul cum se simte el superior şi mai stăpân decât este în realitate şi felul cum îşi linişteşte el temerile. Acele poveşti sunt o iluzie.

În iluzia sa, ego-ul se teme. Aşa se sperie singur ego-ul în mod inutil. Acele frici sunt o iluzie.

În iluzia sa, ego-ul îşi imaginează că trecutul este real. Acesta este unul din modurile în care ego-ul se ţine la distanţă de realitate, de momentul prezent. Acele amintiri sunt o iluzie.

În iluzia sa, ego-ul îşi imaginează că el ar putea fi perfect. Aceasta este o altă fantezie frustrantă care îl face să se simtă nefericit.

Toate aceste idei greşite care alcătuiesc iluzia provoacă suferinţă. Tot ceea ce face parte din iluzie provoacă suferinţă, deoarece iluziile sunt minciuni, iar minciunile nu pot duce la fericire.

Şi aşa trebuie să fie. Când eşti atât de departe de adevăr, de realitate, suferinţa este singurul lucru care te poate trezi din iluzie. Şi acesta a fost planul dintotdeauna. Când umanităţii i s-a dat un ego, suferinţa cauzată de ego a fost hărăzită să trezească oamenii din iluzie în cele din urmă.

Pierderea în iluzie a fost sortită să fie doar temporară – ca o cursă înfricoşătoare într-un carusel din parcul de distracţii care te face să ţipi de teamă şi emoţie şi apoi să râzi după ce călătoria se termină. Şi atunci, Dumnezeu spune: „Hai s-o facem din nou!”. Această plimbare nebună, imprevizibilă, frumoasă, urâtă, minunată, înfricoşătoare numită viaţă are farmecul său. Şi dacă priveşti înăuntrul tău, poţi simţi, foarte subtil, acest sentiment de entuziasm şi dragoste pentru viaţă pe care îl simte Dumnezeu pe măsură ce El trăieşte viaţa prin tine.

Ar fi util să aruncăm o privire mai atentă asupra chestiunilor legate de realitate pe care ego-ul şi, prin urmare, tu şi toate fiinţele umane le

acceptaţi cu dificultate. Odată ce vezi cât de iraţională şi inutilă este această rezistenţă, acceptarea realităţii va deveni mult mai uşoară.

Primul lucru care trebuie acceptat este că realitatea este simplă. Este atât: doar acest moment. Nu este sofisticată, nu este o mare petrecere, nu este un mare vârf, nu este ca şi cum ai câştiga la loterie. Este doar acest moment. Acest moment este tot ce ai, iar majoritatea momentelor sunt obişnuite şi simple.

Poţi accepta acest lucru? Este în regulă ca viaţa să fie obişnuită şi simplă? Nu, nu este în regulă pentru ego, fiindcă *el* nu vrea să fie simplu şi obişnuit, ci foarte special. De aceea, ego-ului nu îi place obişnuitul. Iar pentru ca ego-ul să *fie* special, acest moment trebuie neapărat să dea senzaţia de special sau să-l facă pe ego să se simtă special. Pentru ego, totul este legat de el: Cum mă aranjează chestia asta? Ce spune asta despre mine? Cum mă simt eu? Ce găsesc în asta pentru mine?

Ego-ul doreşte ca fiecare moment să fie special, dar nu aşa este viaţa – şi aşa e pentru oricine. Asta nu înseamnă că nu eşti special. Fiecare dintre voi este special. Dar nu ai nevoie de un moment special ca să simţi dragostea ce există în tine pentru tine însuţi şi pentru viaţă, căci această dragoste este întotdeauna aici. Când eşti conectat cu iubirea, viaţa nu trebuie să fie altfel decât aşa cum este. Nu ai nevoie ca viaţa să fie specială, pentru că te simţi bine în interior, indiferent de ceea ce se întâmplă aici-şi-acum.

Un alt lucru pe care ego-ul îl acceptă cu greu în privinţa realităţii este cât de puţin control are el asupra a ceea ce se întâmplă. Ego-ul se protejează pretinzând că are mai mult control decât are de fapt sau crezând că *ar trebui* să aibă mai mult control. Dar acele minciuni nu rezistă prea bine în faţa realităţii şi încrederea în acele minciuni este un motiv pentru care oamenii suferă inutil. Să te prefaci şi să te minţi singur nu este o strategie foarte bună pentru a face faţă vieţii.

Dacă oamenii ar accepta, pur şi simplu, că nu prea au control – dacă ar accepta realitatea – atunci nu ar mai suferi pentru că au atât de puţin control. Credinţa că ar trebui să deţii controlul sau că ai nevoie să deţii controlul sunt minciunile care dor foarte tare atunci când, de fapt, nu deţii controlul.

A nu avea decât foarte puţin control nu este, de fapt, dureros sau o problemă, pentru că altceva mult mai înţelept şi mai iubitor decât ego-ul

stă la pupitrul de comandă şi îţi aduce ceea ce ai nevoie pentru a supravieţui, a prospera, a creşte şi a evolua. Dar tocmai creşterea şi evoluţia pot fi uneori dificile. Însă ele sunt ca medicamentele: Îţi fac bine, chiar dacă nu îţi pică întotdeauna bine.

În cele din urmă, provocările vieţii te fac să devii o persoană mai bună, sau au acest potenţial. Aminteşte-ţi, aici există dualitate, ceea ce înseamnă că orice lucru care este trăit ca negativ poate fi, de asemenea, trăit ca pozitiv. Nicio experienţă nu este complet negativă sau complet pozitivă. Fiecare experienţă este un „amestec", ca să zicem aşa.

Provocarea constă în a găsi modalitatea de a percepe viaţa ca fiind pozitivă şi nu negativă. Ego-ul vede negativul, în timp ce sinele divin vede pozitivul. Ambele perspective sunt valabile, dar una este mai cuprinzătoare şi mai plăcută. Perspectiva pozitivă o include pe cea negativă, în timp ce perspectiva negativă o trece cu vederea pe cea pozitivă.

Una dintre lecţiile din cadrul dualităţii este să înveţi să vezi mai ales partea luminoasă, decât doar pe cea întunecată, să găseşti pozitivul şi apoi să te concentrezi pe el, decât pe negativ. Făcând asta, treci din perspectiva ego-ului în cea a sinelui divin. Cu adevărat, în Unime, există doar iubire. Negativul este ceea ce trăieşti când pierzi legătura cu iubirea, când pierzi legătura cu adevărul, lucru care se întâmplă în dualitate.

Pentru a te elibera de suferinţă, nu e nevoie să transcenzi cu totul gândurile şi emoţiile negative; pur şi simplu, e de ajuns să aduci o perspectivă mai mare şi mai pozitivă alături de cea negativă. Adu pozitivul lângă negativ, astfel încât să vezi întreaga imagine şi nu doar perspectiva negativă limitată a ego-ului. Când eşti conştient şi de perspectiva sinelui tău divin alături de cea a ego-ului, nu vei suferi. Doar privirea exclusivă prin ochii ego-ului duce la suferinţă.

De asemenea, ego-ul are dificultăţi să accepte schimbările. La fel de mult pe cât doreşte el să aibă o viaţă mai bună şi, deci, diferită, şi mai multe şi mai bune din toate, totuşi ego-ul rezistă schimbării la fiecare pas. Nu vrea ca îmbătrânirea, moartea sau boala să facă parte din viaţă (ceea ce înseamnă transformarea corpului); nu vrea ca ceilalţi să se schimbe, decât dacă se schimbă aşa cum îi place lui; nu vrea ca lucrurile să se învechească sau să se strice; şi nu îi place să-i fie deranjate obişnuinţele.

Când se întâmplă oricare dintre acestea, ego-ul simte că viaţa l-a trădat: „Acest lucru nu ar trebui să se întâmple!” declară el. Dar aşa este viaţa. Aceasta este viaţa care ţi s-a dat, viaţa care ţi se dă: Viaţa aşa, nu altfel. În dualitate, nu există nici Pământ ideal, nici viaţă ideală şi nici persoana ta ideală.

De asemenea, ego-ul suferă fiindcă vrea să schimbe lucruri care nu pot fi schimbate, cum ar fi felul în care arăţi sau personalitatea ta. Da, poţi modifica unele lucruri privind aspectul şi personalitatea ta, dar nu fundamental. Arăţi aşa cum arăţi şi nu poţi face prea multe în privinţa asta, oricât ţi-ai dori să fie altfel.

Ego-ul refuză să accepte ceea ce *este* şi adesea se împotriveşte, pretinzând că lucrurile *ar putea fi* altfel decât sunt, deşi nu pot fi. Ori face pe victima şi se supără pe viaţă: „Bietul de mine!”. Această atitudine este iraţională şi, de asemenea, provoacă o mare suferinţă.

Ce s-ar întâmpla dacă, în schimb, ai şti în Inima ta că eşti exact aşa cum trebuie să fii şi, ca atare, eşti perfect. Acesta este adevărul. Eşti aşa cum trebuie să fii, şi la fel este toată lumea şi orice altceva.

Dualitatea este dualitate – are tot felul de experienţe diferite, unele care-ţi plac şi altele nu-ţi plac. Dualitatea este ca un loc de joacă: Te distrezi în leagăne şi îţi încerci puterile pe barele de atârnat, de unde ai putea cădea. Totul este distractiv. Trebuie să înveţi să găseşti distracţia în toate: distracţia în rezolvarea problemelor, în depăşirea dificultăţilor şi în găsirea de noi modalităţi de a percepe şi de a face lucrurile.

Deci, ce poţi face în privinţa acestor experienţe plăcute şi neplăcute pe care le trăieşte ego-ul? Secretul este să le priveşti din perspectiva sinelui divin: le accepţi şi le laşi să fie aşa cum sunt. Accepţi că, mereu, ego-ului îi place şi nu îi place câte ceva. Exact asta face. Ego-ul vede lumea printr-o lentilă a ceea ce “mie” îmi place şi nu îmi place, adică ceea ce auzi că-ţi spune vocea din cap tot timpul. Trebuie doar să-ţi aminteşti că acest „eu” nu eşti tu, ci ego-ul tău, condiţionările tale.

Ce-ar fi dacă ai privi întotdeauna lucrurile aşa?! Ce-ar fi dacă, de fiecare dată când vocea din capul tău spune „eu”, ai şti că acela este ego-ul şi nu tu? Ai suferi foarte puţin. Lasă-ţi vocea din cap să pălăvrăgească. Accept-o. Nu eşti tu. Nu trebuie să scapi de vocea din minte; trebuie doar să înţelegi că ea nu este cine eşti tu. Ea este programarea, ego-ul tău. Ce uşurare! – pentru că nu prea poţi scăpa de vocea aceea. Dar se va linişti şi

va deveni mai puţin nefericită şi mai pozitivă în timp, cu cât te vei detaşa mai mult de ea.

Dar conştientizarea programării este numai jumătatea bătăliei. Nu este suficient să vezi această voce ca fiind separată de tine, dacă totuşi o respecţi şi o consideri vocea raţiunii. Ascultând-o, încă vei fi prins în lumea iluzorie a ego-ului. Trebuie să vezi că această voce nu este vocea înţelepciunii sau a adevărului, ci exact opusul ei. Trebuie să vezi că nu poţi avea încredere în ea şi nici nu ai nevoie de ea. Odată ce ai înţeles clar acest lucru, vei fi cu adevărat liber. Dar va trebui să analizezi această voce iar şi iar pentru a o demasca complet.

Iluzia este alcătuită din idei despre cum *vrea* ego-ul să fie lucrurile şi cum crede el că *ar trebui să fie* viaţa, şi nu despre cum sunt ele. Ego-ul are idealuri şi fantezii pe care viaţa nu i le va îndeplini niciodată şi nici nu le poate îndeplini – pentru că viaţa este dualitate – şi apoi el suferă din acest motiv. Iluzia este alcătuită din idei despre un tine perfect, o viaţă perfectă, un partener perfect, locul de muncă perfect, casa perfectă şi aşa mai departe. Orice om are ideile sale despre cum îşi doreşte să-i fie viaţa, pe care viaţa nu le va satisface niciodată – pentru că nimic în viaţă nu este perfect.

Şi uite-aşa, oamenii suferă. Fără acele idei, ar fi puţină suferinţă. Distanţa dintre ideile tale despre cum ar trebui să fie viaţa şi cum este viaţa de fapt, este măsura în care suferi. Odată ce vezi că aceste idei – nu viaţa însăşi – sunt cauza suferinţei tale, poţi începe să te bucuri de viaţă aşa cum este ea. Aceasta este abandonarea: Te predai în faţa adevărului vieţii, adevărului privind realitatea, iar atunci şi numai atunci poţi găsi pacea şi fericirea.

De asemenea, ego-ul nu acceptă faptul – realitatea – că nu reuşeşte să cunoască lucrurile pe care ar vrea să le cunoască. În special, vrea să ştie ce se va întâmpla în viitor. „Dacă aş şti asta!” îşi doreşte el, de parcă asta ar avea vreo importanţă! Adesea, dorinţa ego-ului de a cunoaşte viitorul este doar o încercare de a-şi înăbuşi temerile sau de a căpăta un oarecare sentiment de control.

Dar nu ţi-e dat să cunoşti viitorul! De ce? Pentru că asta ar strica distracţia. La fel ca atunci când nu ştii cum se va desfăşura un film sau un roman, viaţa este mult mai distractivă atunci când nu eşti sigur de ceea ce va urma. Asta e interesant la filme şi romane, nu-i aşa? – tensiunea şi

entuziasmul despre ce se va întâmpla în continuare. În acea tensiune constă plăcerea!

De fapt, *îţi place* să nu ştii şi, conectându-te cu tărâmul subtil, poţi simţi cum sinele divin adoră aceasta. Doar că lamentările vocii din minte sunt mult mai zgomotoase şi mai observabile. Totuşi, poţi învăţa să-ţi îndrepţi atenţia asupra bucuriei cu care trăieşte viaţa sinele divin.

Sinele divin iubeşte această viaţă haotică şi neaşteptată în care trăieşti. Îi place să nu ştie cu certitudine ce vei alege tu sau ce va alege altcineva. Şi cine ar putea şti?! Liberul arbitru face viaţa imprevizibilă şi interesantă. Slavă cerului! Imaginează-ţi că viaţa ar fi fost previzibilă. Ce rost ar mai fi avut?!

Înainte de a închide acest capitol, aş vrea să mai subliniez un aspect: ţi s-a dat conştiinţa şi inteligenţa pentru a pătrunde iluzia şi a te elibera de ea. Asta-i vestea bună. În realitate, viaţa este foarte bună! Odată ce eşti liber de iluzie, eşti liber şi de suferinţă, fiindcă ceea ce făcea ca viaţa să fie neplăcută era tocmai împotrivirea la realitate şi negarea adevărul despre realitate. Este uimitor, nu-i aşa ?!

Întotdeauna ai fi putut fi fericit, dar a trebuit să descoperi cauza nefericirii tale. Ai crezut că eşti nefericit din cauza modului în care stau lucrurile, dar în schimb, vezi că nefericirea era cauzată de gândurile tale despre cum stau lucrurile.

Iluzia este greu de pătruns, dar există o cale de ieşire şi fiecare dintre voi cunoaşte acea cale în Inima sa. Viaţa este frumoasă!

CONCLUZIE

Ştiu că eşti un căutător sincer. Am toată dragostea pentru tine. Dumnezeu are toată dragostea pentru tine. Eşti preţuit de toată creaţia. *Şi* nu eşti om. Noi doi suntem la fel. Cum poate exista între noi altceva decât dragoste?!

Eu şi alţii ca mine din dimensiunile superioare suntem aici pentru tine. Nu te părăsim niciodată. Te supraveghem, te protejăm, te vindecăm, te îndrumăm şi te iubim. Tu eşti comoara noastră, Preaiubitul nostru.

Această iubire este şi iubirea ta. Este în tine la fel cum este şi în noi, şi nimic din ceea ce faci nu o poate ascunde sau nu te poate separa de ea definitiv.

În ochii noştri, eşti perfect aşa cum eşti. Nu trebuie să schimbi nimic; şi totuşi, schimbarea are loc peste tot în univers şi nici nu s-ar putea altfel. Ne aflăm împreună într-o călătorie glorioasă spre expansiune şi o dragoste mai mare şi tot mai mult din orice-i bun.

Totul în dualitate evoluează spre o mai mare dragoste şi bunătate şi lasă în urmă durerea şi suferinţa. Chiar şi noi, cei din Unime, evoluăm. Împărtăşindu-vă aceste lucruri, ne manifestăm dragostea care suntem şi ne amplificăm înţelepciunea şi compasiunea.

Nu există limite pentru iubire, înţelepciune sau compasiune. Nu există un sfârşit pentru viaţă. Este eternă. Eşti etern. Te rog să-ţi aminteşti asta în momentele mai întunecate, când lumina din tine se estompează şi te simţi mic şi separat. Te rog să-ţi aminteşti că ne pasă de tine şi că te iubim profund. Aminteşte-ţi că eşti Lumina şi caută acea Lumină în tine, chiar dacă ar fi doar o mică scânteie. Concentrează-te asupra ei şi ea va creşte. Ca un jăratic pe care îl reaprinzi suflând asupra lui, atenţia ta îţi va reînsufleţi lumina şi te va readuce la iubire şi pace.

Nu eşti niciodată pierdut, oricât de pierdut te-ai simţi, pentru că suntem chiar lângă tine. Nu eşti niciodată singur şi n-ai de ce să te temi. Acum relaxează-te, fii pe pace şi cunoaşte-ţi măreţia, divinitatea, împreună cu noi.

POSTFAŢĂ

Despre cărţile transmise de Isus prin channelling

Mulţi sunt curioşi cum am scris prin channelling cărţile transmise de Isus, aşa că voi spune câte ceva despre asta. Primesc de la Isus cărţile în acelaşi mod în care Helen Schucman a primit “*Un curs în miracole*”, despre care se spune că ar fi fost dictată tot de Isus. Mulţi alţii au primit scrierile lor în acest fel, printre care Sf. Tereza din Avila, Sf. Hildegard de

Bingen, Richard Bach şi Neale Donald Walsch. Această metodă de primire a informaţiilor se numeşte channelling conştient. Procesul constă în a auzi cuvintele mental şi a le scrie în timp ce le auzi, fără niciun alt gând. Pot primi acest tip de comunicare oriunde. Nu trebuie să fiu într-o stare meditativă sau în transă. Tot ce trebuie este să nu gândesc.

Când primesc această dictare, este ca şi cum Isus ar sta pe un scaun lângă mine rostind cuvintele, numai că acele cuvinte sunt auzite mental. Pot să pun întrebări în timpul acestui dicteu şi să primesc răspunsuri, dar procesul funcţionează cel mai bine atunci când mintea mea nu se amestecă. Atunci, fluxul inspiraţiei curge lin, rapid şi fără întrerupere, până când se ajunge la un punct de oprire.

Când scriu o carte, de obicei scriu 700-1500 de cuvinte în fiecare dimineaţă şi apoi le revizuiesc mai târziu în aceeaşi zi, adăugând punctuaţia şi alineatele necesare. Textul necesită doar foarte puţină editare şi nici nu schimb ceva în organizarea cărţii. Cărţile îmi sunt date fără ca eu să ştiu ce va include cartea, deşi mi se oferă un sumar.

Să scrii în acest fel seamănă puţin cu a conduce autovehiculul neştiind unde mergi, prin faptul că nu ştiu ce urmează, deşi aş putea intui. Trebuie să am o încredere constantă că fragmentele se vor îmbina bine, ceea ce se întâmplă întotdeauna. Nu aş fi putut scrie aceste cărţi de una singură. Cărţile acestea sunt profesorii mei şi mă simt privilegiată să le împărtăşesc cu voi.

Mulţi se mai întreabă cum de am ajuns să fiu un channel pentru Isus, aşa că vă voi destăinui şi asta. Nu am cerut şi nici nu mi-am dorit neapărat să fiu un channel pentru Isus şi nu aveam nicio idee că munca mea va lua această întorsătură. Viaţa este plină de surprize! Totuşi, în 2012, am suferit o transformare spirituală profundă şi am devenit conştientă de o legătură profundă cu linia creştină de-a lungul multor vieţi anterioare. În acel an, în toamnă, mi s-a arătat Maica Domnului. Am văzut-o şi am vorbit cu ea. Ea mi-a spus că ar dori ca eu să scriu o cărticică pentru ea şi că va veni şi Isus în curând.

Ulterior, am început să am experienţe lăuntrice cu Maica Domnului, Isus şi un grup de alţi douăzeci şi şase de Maeştri Ascensionaţi, pe care îi vedeam cu ochii minţii şi îmi vorbeau în cuvinte pe care le auzeam clar în minte. Motivul pentru care au apărut la acel moment este că atinsesem un punct în evoluţie şi în viaţă când puteam lucra mai strâns cu ei. Iată

câteva dintre experienţele lăuntrice pe care le-am avut în 2013 cu Maica Domnului şi Isus, pe care le-am înregistrat în jurnalul meu spiritual:

„Faţa lui Isus s-a materializat pentru doar câteva secunde şi a început să vorbească cu mine. Am văzut asta cu ochii minţii şi i-am auzit cuvintele în cap. Isus spunea că el şi diverşi Maeştri Ascensionaţi erau în spatele activităţii mele şi că mă pregătisem pentru acest rol de channel timp de eoni. El spunea că, prin cuvintele pe care eu şi alţii le scriu, ei vindecă lumea şi că cuvintele au multă putere astăzi, deoarece pot ajunge la atâţia oameni. Când vorbea Isus, simţeam cât de mare este el ca fiinţă spirituală. Este unul dintre principalii paznici ai acestei planete. El mi-a explicat că este accesibil tuturor celor care îi sunt dedicaţi şi oricui îl cheamă.”

Cu altă ocazie, am înregistrat acest lucru: *„Am simţit şi am văzut cu ochii minţii un cerc de fiinţe în jurul meu, care erau Maeştri Ascensionaţi. Păreau un cerc de fiinţe de lumină. Deşi nu aveau figuri clare, adunarea era pătrunsă de un sentiment de veneraţie şi sfinţenie. Îmi transmiteau intuitiv un sentiment de sărbătoare, ca de ziua mea de naştere. Era o flacără deasupra fiecăruia dintre capetele lor şi deasupra mea, în timp ce stăteam în centrul cercului. Scena arăta puţin ca un tort aniversar şi mă întrebam dacă lumânările de pe tort simbolizau o nouă naştere sau o nouă fază, căci aşa mi se părea. Mi s-a spus că era o iniţiere. După câteva clipe, au început să plece pe rând şi a rămas doar unul. Era Isus. El a spus: «Bine ai venit, iubitul meu copil» şi şi-a întins braţele. «Acum faci parte din acest cerc. Ai ajuns la destinaţie. Vom fi mereu cu tine. Vei primi instruire în curând.»*

Mi s-a explicat mai târziu că pregătirea despre care vorbea Isus se referea la faptul că voi deveni un instrument al învăţăturilor sale şi un transmiţător la Conştiinţei Cristice şi că această pregătire se va întâmpla în timp ce dorm şi în alte ocazii.

Şi într-o altă zi, iată ce am scris: „În meditaţie, am simţit imboldul să o chem pe Fecioara Maria. Mi-a apărut şi mi-a spus: *«Preafericito, am o binecuvântare pentru tine şi un trandafir»*. Am văzut apoi cu ochii minţii cum mi-a înmânat un trandafir roşu. *«Trandafirul este un simbol al iubirii şi al legăturii cu totul şi cu mine. Când vezi un trandafir, gândeşte-te la mine»*, a spus. Binecuvântarea pe care mi-a dat-o am simţit-o ca pe o melasă, curgând încet pe corp din cap până în picioare.”

Ulterior, am aflat de la un erudit religios că trandafirul în creştinism este ca lotusul în hinduism şi că Fecioara Maria este adesea văzută cu trandafiri. Trandafirii au făcut parte din minunea săvârşită de Fecioara din Guadalupe, iar Maica Domnului Maria este adesea înfăţişată cu trandafiri la picioare. În plus, adesea este desenat un trandafir în centrul crucii. Cu altă ocazie, Fecioara Maria mi-a pus o coroană de trandafiri pe cap, m-a numit copilul ei şi a spus că va fi prezentă pentru a mă saluta şi a mă îmbrăţişa la sfârşitul vieţii mele terestre. M-am simţit ca în cer şi parcă o ştiam dintotdeauna.

Se simte o puritate deosebită în prezenţa acestor fiinţe şi în comunicările lor. Sunt iubitoare, îngăduitoare şi ne respectă foarte mult liberul-arbitru. Le văd interior, le simt energiile şi le aud vocile distincte. Sunt channel din 1986, aşa că am experienţă cu diferitele fiinţe din alte dimensiuni, inclusiv cele false, despre care am vorbit în interviul meu de pe batgap.com, pe care îl puteţi asculta pe site-ul meu.

Când am început să lucrez pentru prima dată cu Isus, l-am întrebat dacă ar trebui să-l menţionez ca autor, fiind oarecum îngrijorată de ce ar putea crede lumea când pretind asta. El a spus că sunt liberă să nu fac aceste cărţi, dar dacă le fac, el vrea ca oamenii să ştie că acestea sunt cuvintele lui. El dorea ca oamenii să aibă o experienţă directă şi personală cu el. Văd acum că, scriind aceste cărţi din partea lui, au o putere mai mare decât dacă le-aş fi semnat eu.

M-a preocupat nu doar aparenta ostentaţie de a-l pretinde pe Isus ca autor al acestor cărţi, ci şi de asociaţiile negative pe care mulţi oameni „spirituali, dar nu religioşi", le fac cu creştinismul şi cu religia, în general, referitor la accentul pus pe vinovăţie, frică şi judecată. Dar tocmai aceste distorsiuni ale învăţăturii sale şi rănile pe care le-au provocat doreşte Isus acum să corecteze şi să vindece prin cărţile pe care le scriem împreună.

O altă întrebare care mi se pune adesea este: „De unde ştii că este Isus?" Entităţile inferioare, pur şi simplu, nu ar putea şi nici nu ar scrie o carte cum sunt cele transmise prin mine, deşi ar putea repeta câteva fraze din înţelepciunea perenă pe care le-au cules de ici, de colo, dacă asta le-ar ajuta la înşelăciune. Nu ar fi distractiv să scrie o carte şi este un proiect prea lung pentru ele. Dar, cel mai important, nu sunt suficient de înţelepte pentru a o face. Deci, când se transmite o carte întreagă, plină

de înţelepciune de la început până la sfârşit, şi se spune că este de la Isus, atunci chiar este Isus, pentru că cei capabili de o astfel de înţelepciune nu şi-ar falsifica identitatea: „După roadele lor, îi veţi cunoaşte”.

Isus este accesibil pentru oricine îi este devotat lui şi mesajului său. El este în contact cu mulţi, mulţi oameni, deşi nu chiar atât de mulţi pot şi vorbi cu el. Astăzi, El vorbeşte prin câţiva mediumi/channels, deoarece mesajul Său este atât de necear. El este foarte implicat în transformarea conştiinţei pe această planetă, împreună cu mulţi alţi Maeştri Ascensionaţi.

Orice diferenţe în numeroasele cărţi venite de la Isus se datorează, probabil, diferenţelor între educaţia şi vocabularul mediumilor respectivi. Mediumii sunt instrumente, iar aceste instrumente influenţează ceea ce trece prin ele şi cât de clar. Alţi factori care influenţează ce informaţii vin sau nu vin printr-un anumit medium sunt: interesele acestuia, publicul său şi deschiderea către anumite tipuri de informaţii.

Plină de fericire şi recunoştinţă, împărtăşesc cu voi aceste cuvinte de la Isus şi relaţia mea cu el, pentru că aceasta m-a îmbogăţit foarte mult şi sper că vă va îmbogăţi şi pe voi. Deci, iată-le! Cărţile dictate de Isus până în 2018 sunt „The Jesus Trilogy”, „A Heroic Life”, „All Grace”, „In the World but Not of It”, „What Jesus Wants You to Know Today”, şi o serie de cărţi audio numite „Jesus Speaking”.

DESPRE AUTOR

GINA LAKE este o învăţătoare spirituală nondualistă şi autoarea a peste douăzeci de cărţi despre trezirea la adevărata natură. Ea este, de asemenea, un medium şi senzitiv talentat, cu un master în Consiliere psihologică şi o experienţă de peste douăzeci şi cinci de ani în sprijinirea oamenii în evoluţia lor spirituală. În 2012, Isus a început să dicteze cărţi prin intermediul ei. Aceste învăţături de la Isus se bazează pe adevărul universal, nu pe vreo religie. Site-ul ei oferă informaţii despre cărţile sale şi cursul online, un ebook gratuit, un blog şi înregistrări audio şi video:

www.RadicalHappiness.com